FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

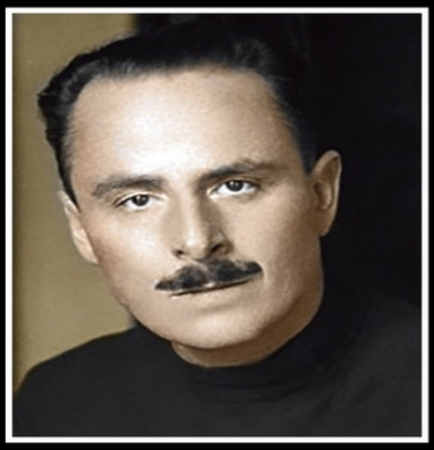
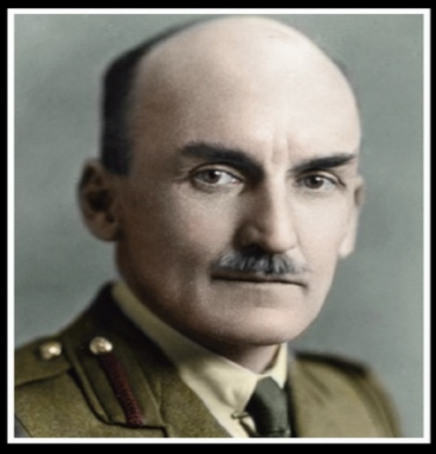

Volume One

Machine Translated by Google

Fasískar raddir

Ritgerðir úr 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Fyrsta bindi

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Fasískar raddir

Ritgerðir úr 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Fyrsta bindi

Höfundarréttur © 2019 Sanctuary Press Ltd. Öll

réttindi áskilin. Ekki má afrita neinn hluta þessarar bókar á nokkurn hátt með rafrænum eða vélrænum hætti, þar með talið ljósritun, upptöku eða geymslu og endurheimt upplýsinga, án skriflegs leyfis frá útgefanda.

Sanctuary Press ehf.
Shelton-stræti 71-75
Covent-garðurinn
Lundúnir WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Netfang: info@sanctuarypress.com

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

FASISKAR RADIR - EINN BINDI

Þessi útgáfa inniheldur ritgerðir eftir:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

hershöfðingi Franco

hershöfðingi, J. F. C. Fuller Joseph

Goebbels J.K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Efnisyfirlit

Fasískar raddir

Heimspeki fasismans eftir Sir Oswald Mosley Þýskaland
og konur hennar eftir Anne Seelig-Thomann Hvað er sósíalismi?
eftir Joseph Goebbels Heimspeki og erlend
stjórnmál eftir Alfred Rosenberg Fasismi, konur og lýðræði eftir Norah
Elam Precious Acres eftir Jorian Jenks Berchtesgaden eftir
Hitler, ídyll Nýja Þýskalands eftir
Joan Morgan Norrænt heimssamband eftir Vidkun Quisling Túlkun á fasisma
eftir Claud Sutton Stríðið á Spáni eftir hershöfðingja JFC
Fuller Ræða hershöfðingjans Francos í átt að
efnahagslegri réttritun eftir Ezra Pound Orsakir kreppunnar
eftir A. Raven Thomson
Byltingin svikin af Ezra Pound Marxismi, kenningin um
hnignun eftir Francis Mcevoy Óvinurinn er
frjálslyndi eftir JK Heydon Thomas Carlyle
- Þjóðernissósíalisti eftir William Joyce William Morris -
Þjóðernissósíalisti eftir Arthur Reade
Gyðingagoðsögnin eftir „Scepticus“

Múslímaheimurinn og Palestína eftir A. Yusuf Ali Fasismi
og díalektíkin eftir A. Raven Thomson Arflausir
jarðvegsins eftir Francis Mcevoy Fyrirtækjahagfræði
eftir A. Raven Thomson Nasistahreyfingin í samhengi
eftir James Drennan Félagslýðræði í hnignun eftir John Beckett
Fasismi og stríð eftir hershöfðingja JFC Fuller
Áfram í fasisma eftir Oswald Mosley Styrkur í gegnum gleði
eftir Dr. Robert Ley Vetrarhjálparstarf Þjóðverja
eftir Max Hunger

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Heimspeki fasismans eftir Sir Oswald Mosley

Fyrirlestur sem Sir Oswald Mosley hélt í Enskumælandi Samtökunum miðvikudaginn 22. mars 1933.

Ó Andstæðingar okkar halda því fram að fasismi eigi sér engan sögulegan bakgrunn eða heimspeki og það er mitt verkefni í dag að benda á að fasismi eigi rætur djúpt í sögunni og hafi verið haldinn uppi af nokkrum af bestu hugmyndafræðilegu hugsunarháttum. Ég er mér auðvitað meðvitaður um að ekki er mikil heimspeki tengd starfsemi okkar í dálkum dagblaðanna og þegar þið lásuð að ég ætti að halda fyrirlestur um „Heimspeki fasismans“ sögðu líklega margir ykkar: „Hvað hefur þessi glæpamaður með heimspeki að gera?“ Hins vegar treysti ég því að þið trúið því að þessir miklu speglar almenningshugsunar gefi ekki alltaf mjög nákvæma mynd og þó að þið lesið aðeins um áhrifameiri augnablik framfara okkar, þá eru til önnur augnablik sem hafa nokkra dýpt í hugsun og uppbyggilega hugmynd. Hingað til er það að einhverju leyti satt að fasíska heimspekin hefur ekki tekið á sig mjög áþreifanlega og ákveðna mynd, en þið verðið að muna að fasíska trúin hefur aðeins verið til í rúmlega tíu ár: hún er vöxtur síðasta áratugar. Hins vegar er heimspekilegur bakgrunnur þess þegar fær um að móta einhvern veginn, og það hefur gerst á mun styttri tíma en samsvarandi þróun í nokkurri annarri stórri stjórnmálatrú sögunnar. Rétt eins og fasistahreyfingin sjálf, í nokkrum stórum löndum, hefur náð völdum með ótrúlegum hraða, þannig hefur fasísk trú og heimspeki sem varanleg hugmynd, lífsviðhorf, þróast mun hraðar en heimspeki eldri trúarbragða. Tökum frjálslyndisstefnuna sem dæmi: Mjög langt tímabil leið á milli rita manna eins og Voltaire og Rousseau og lokamyndunar frjálslyndu trúarjátningarinnar í höndum enskra stjórnmálamanna í lok 18. aldar og byrjun 19. aldar.

Reyndar kristalluðust þessar miklu stjórnmálahreyfingar og sálfræðilegu umbylting aðeins mjög hægt í ákveðið hugsunarkerfi, sem og aðgerðakerfi; og í tilfelli fasista er líklega nokkuð fljótt að búast við að það hafi tekið á sig raunverulegt, kristallað form eftir tíu ár. Engu að síður tel ég að hægt sé að orða fasíska heimspeki á skiljanlegan hátt og þótt hún veiti alveg nýtt framlag til hugsunar þessarar aldar, er samt hægt að sýna fram á að hún sækir bæði uppruna sinn og sögulegan stuðning frá rótgróinni hugsun fortíðarinnar.

Í fyrsta lagi legg ég til að flestar hugmyndir um athafnir séu sprottnar af samruna menningarlegra átaka frá fyrra tímabili. Þar sem, á tímum menningar, hugsunar og abstraktra vangaveltna, eru tvær miklar menningarheimar í skörpum andstæðum, þá finnur maður venjulega, á næstu athafnaöld, einhverja samruna í reynd milli þessara tveggja skörpu andstæðna sem leiðir til hagnýtrar trúar á athafnir. Þessi hugmynd gæti virst benda til, að einhverju leyti, spengleríska nálgunar; og það er alveg rétt að hinn mikli þýski heimspekingur hefur líklega gert meira en nokkur annar til að mála breiðan bakgrunn fasískrar hugsunar. En það er mjög breiður bakgrunnur. Það er mikill bakgrunnur heimssögunnar sem fasísk hugmynd kemur upp úr.

Ekki mikið meira en það. Og hugsanlega er hann hamlaður frá því að nálgast viðfangsefnið af meðfæddri svartsýni sinni, sem ég vil auðmjúklega benda þér á að stafi af algjörri fáfræði hans á nútímavísindum og vélrænni þróun.

Ef þú horfir í gegnum Spengler-gleraugun, þá er óhjákvæmilegt að þú kemst að þeirri niðurstöðu að *****ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

öfgafull svartsýni vegna þess að hún skyggir á þann þátt sem í fyrsta skipti setur manninum í hendur hæfileikans til að útrýma fátæktarvandanum að fullu. Og ég tel að það sé misskilningur þýska heimspekingsins okkar á þessum gríðarlega nýja þætti sem leiðir hann að svartsýnni niðurstöðu sinni. Engu að síður ógildir það á engan hátt gríðarlegt framlag hans til heimshugsunar.

Þú munt réttilega ályktа að tillaga mín um hjónaband menningarheima sem virðast andstæðra, sem leiðir í næstu athafnaöld til framleiðslu á heimspekilegu barni tímabilsins, sem birtist í athöfnum, eigi rætur að rekja til hugsunar Spenglers. En ég held að ég geti sýnt þér hvernig þessi kenning virkar í reynd í fasíska tilvikinu. Ég vil benda þér á að á síðustu öld hafi megin vitsmunaleg barátta stafað af gífurlegum áhrifum Nietzsche-hugsunar á kristna siðmenningu í tvö þúsund ár. Þessi áhrif komust aðeins mjög hægt í ljós. Full áhrif hennar eru ekki fyrr en í dag að koma í ljós. En snúið ykkur hvert sem þið viljið í nútímahugsun, þá sjáið þið afleiðingar þessarar gríðarlegu baráttu um yfirráð yfir huga og anda mannsins. Það var trúarbrögð sem, að því er Vesturlönd varðaði, höfðu að mestu leyti ráðið ríkjum í mannlegri hugsun í margar aldir. Og skyndilega, í fyrsta skipti, var þeirri trú og þeirri hugsun vefengd á áhrifaríkan hátt, og undirstöður hennar, að minnsta kosti í bili, voru hristar. Hún var fordæmd af ofsafenginni orku og af óvenjulegri snilld - fordæmd í grundvallaratriðum.

Ég er ekki – eins og þið munið sjá síðar – að færa rök gegn kristninni, því ég ætla að sýna ykkur hvernig ég tel að Nietzsche-kenningarnar og kristnin geti sameinast. En á þessum tímapunkti er nauðsynlegt fyrir mig að skoða grundvallarmuninn á þessum tveimur trúarjátningum og sjá hvar munurinn hefur safnast upp og hvar líkindin koma fram.
Eins og þú veist, vefengdi Nietzsche alla undirstöður kristinnar hugsunar. Hann sagði í raun: „Þetta er trú þrælsins og veikburða. Þetta er trú fólksins sem er á flótta frá lífinu, sem vill ekki horfast í augu við veruleikann, sem leitar hjálpræðis í einhverju draumkenndu framtíðarlífi — hjálpræðið sem það hefur hvorki lífsþrótt né karlmennsku til að grípa hér á jörðu. Það er dregið af anda veikleika og uppgjafar.“ Hann fordæmdi það með miklum orðum, ef ég man rétt, sem „trúarbrögðin sem höfðu fjötrað og veikt mannkynið.“

Og í stað þessarar trúar skapaði hann hugmyndina um ofurmanninn, manninn sem stendur frammi fyrir erfiðleikum og hættum, fer áfram í gegnum efnislega hluti og erfiðleika umhverfisins, til að ná árangri, sigra og skapa, hér á jörðu, sinn eigin heim. Þetta var áskorun fyrir allan grunninn, ekki aðeins hugsunina heldur líka lífið. Og það hristi hugsun heimsins til grunna. Það hlýtur að hafa virst, þeim sem voru alvarlega uppteknir af þessari deilu á þeim tíma, að önnur hvor þessara trúarjátninga yrði að sigra og önnur hvor að deyja; að öll samsetning, öll samruni þessara andstæðra kenninga væri algjörlega útilokuð.

Nú tel ég, eins og svo oft gerist í daglegu lífi, að trúarjátningar sem virðast svo ólíkar séu í raun móttækilegar fyrir einhverri sátt þegar þær eru skoðaðar nánar, og jafnvel fyrir ákveðna samruna; og ég held að ég geti sýnt ykkur að í raun, í fasískri kenningu í dag, finnur maður algjört hjónaband hinna miklu einkenna beggja trúarjátninga. Annars vegar finnur maður í fasisma, tekið úr kristni, tekið beint úr kristinni hugmynd, hina miklu sýn á þjónustu, sjálfsafneitun, sjálfsfórn í málstað annarra, í málstað heimsins, í málstað lands síns; ekki útrýmingu einstaklingsins, heldur samruna einstaklingsins í einhverju miklu stærra en hann sjálfur; og þá er þessi undirstöðukenning fasismans - þjónusta, sjálfsuppgjöf - við það sem fasistinn hlýtur að líta á sem mesta málstaðinn.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

og mesta hvöt í heimi. Á hinn bóginn finnur þú, tekið frá Nietzschean hugsun, karlmennsku, áskorunina við allt sem er til staðar og hindrar framrás mannkynsins, algjöra afneitun kenningarinnar um uppgjöf; trausta hæfileika til að takast á við og yfirstíga allar hindranir. Þú hefur í raun sköpun kenningarinnar um kraftmikla og sjálfshjálparmenn sem er annað áberandi einkenni fasismans.

Þess vegna finnum við – ég held að ég geti fullyrt – einhvers konar samspil þessara tveggja miklu kenninga sem birtist í hagnýtri trúarjátningu fasismans í dag. Og það birtist í raun í allri afstöðu okkar til lífsins. Við getum fært það niður í smæstu smáatriði almennrar tilveru. Frá víðtækustu og óhlutbundnustu hugmyndum getum við komist að smáatriðum daglegs lífs.

Við krefjumst þess að allt fólk okkar hafi yfirgripsmikla hugmynd um þjónustu við almenning, en við gefum þeim einnig eftir í staðinn og teljum að samkvæmt fasískri hugmynd ætti ríkið að veita algjört frelsi. Í opinberu lífi sínu verður maður að haga sér eins og hæfur ríkisborgari, í öllum sínum athöfnum verður hann að laga sig að velferð þjóðarinnar. Á hinn bóginn fær hann frá ríkinu í staðinn algjört frelsi til að lifa og þroskast sem einstaklingur. Og í siðferði okkar - og ég held að ég geti hugsanlega fullyrt að það sé eina opinbera siðferðið þar sem einkaframkvæmd fer að fullu saman við opinberar mótmæli - í siðferði okkar er eina prófsteinninn á hverri siðferðislegri spurningu hvort hún hindrar eða eyðileggur á nokkurn hátt kraft einstaklingsins til að þjóna ríkinu. Hann verður að svara spurningunum: „Skaðar þessi aðgerð þjóðina? Skaðar hún aðra meðlimi þjóðarinnar? Skaðar hún mína eigin getu til að þjóna þjóðinni?“ Og ef svarið er skýrt við öllum þessum spurningum, þá hefur einstaklingurinn algjört frelsi til að gera það sem hann vill; og það veitir einstaklingnum langmest frelsi undir stjórn ríkisins sem nokkurt kerfi undir stjórn ríkisins eða nokkurt trúarlegt yfirvald hefur nokkurn tímann veitt einstaklingnum.

Næsta nálgun á þetta siðferðispróf var hugsanlega nálgun gríska siðmenningar, sem að skipulagi hafði auðvitað ekki langt óæðri hugmynd um ríkið en fasíska hugmyndin í dag.

Þessi afstaða, þessi heimspekilegi bakgrunnur, leggur á fasista ákveðnar mjög skýrar reglur um félagslega hegðun, sem jafngilda ítarlegri áskorun á ríkjandi skipan hlutanna, þótt við munum ekki fara djúpt í þetta, umfram það að sýna fram á að þessar víðtæku meginreglur eru tilhneigðar til að draga í smáatriði. Til dæmis teljum við fáránlegt kerfi þar sem hægt er að sekta mann ef hann jafnvel hætta á að skaða sig með því að drekka drykk eftir þann tíma sem það er löglegt, en sem, í opinberri stöðu sinni sem meiri eða minni opinber persóna, getur með fullkomnu refsileysi gripið til aðgerða sem geta ógnað allri uppbyggingu ríkisins. Ef hann hættar á minnsta skaða á sjálfum sér, er öllu lagin beitt gegn honum; en í opinberri stöðu sinni getur hann ógnað öllu lífi þjóðarinnar: hann getur ógnað sjálfum stoðum ríkisins.

Fasíska meginreglan er einkafrelsi og opinber þjónusta. Það leggur á okkur, í opinberu lífi okkar og í afstöðu okkar gagnvart öðrum mönnum, ákveðna aga og ákveðna hömlur; en aðeins í opinberu lífi okkar; og ég myndi mjög eindregið færa rök fyrir því að eina leiðin til að öðlast einkafrelsi væri með opinberri stofnun sem kæmi einhverri reglu út úr efnahagslegu ringulreiðinni sem ríkir í heiminum í dag, og að slík opinber stofnun sé aðeins hægt að tryggja með þeim yfirvalds- og agaaðferðum sem eru eðlislægar í fasisma.

Til að snúa aftur að heimspekilegu hliðinni, þá finnum við hins vegar að fasistinn hefur eðlilega þröngvað upp á sig ákveðna aga í lífi sínu, skipulega íþróttamennsku, eins og ég myndi kalla það, og traust á forystu, trú á yfirvald, sem er framandi öðrum hreyfingum. Og hér rekumst við samstundis á grundvallarreglur sósíalisma og frjálslyndis.

Sósíalismi er auðvitað mjög ólíkur frjálshyggjunni í hugmyndum sínum um efnahagslegt skipulag; ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

en í heimspeki held ég að fáir sósíalistar eða frjálslyndir myndu vera ósammála því að þeir eigi í raun sameiginlegan uppruna ef við förum nógu langt aftur í lífsviðhorf Voltaire-Rousseau; og umfram allt hið síðarnefnda. Má ég nú benda ykkur á grundvallarmuninn sem hér kemur upp á milli frjálslyndis og sósíalisma annars vegar og fasisma hins vegar? Rousseau, að okkar mati, gerði annað hvort stór mistök eða var mjög misskilinn. Rousseau sagði jafnrétti. Við svörum: Ef þú átt við jöfn tækifæri, já; ef þú átt við jafnrétti manna, nei. Það er fáránlegt. Ég tel persónulega að ef hann er rétt lesinn, þá hafi Rousseau átt við jöfn tækifæri, að aðalárás Rousseau hafi beinst - og réttilega beinst - að því hnignandi kerfi sem hann lifði undir. Hann sagði í raun: „Það er fáránlegt að þessi iðjulausi, spillti aðalsmaður Frakklands“ (eins og þeir voru án efa á þeim tíma) „skuli krefjast sér forréttinda sem eru að kæfa líf þjóðarinnar. Jafnrétti tækifæra er grundvallaratriði. Látið þá stjórna sem eru hæfir til að stjórna. Látið engan mann stjórna vegna þess að afi hans reyndist hæfur til að stjórna.“ Þetta var uppreisn gegn forréttindum, staðfesting á því að maðurinn með hæfileika og getu ætti að vera maðurinn til að stjórna málum mikillar þjóðar. En síðari lærisveinar hans gripu þá kenningu sem þýddi jafnrétti mannsins, að allir menn væru jafnir.

Úr þessari túlkun sprettur öll rökvillan, eins og við sjáum hana. Þetta er augljós og skýr fáránleiki. Einn maður, í huga og líkamsbyggingu, er gjörólíkur öðrum. Þetta snýst ekki um siðferðilegan eða andlegan jafnrétti, eins og sósíalistar segja oft. Það er allt annað mál. Siðferðilega og andlega getur sá sem sópar gólfið í stóru fyrirtæki verið miklu fremri stjórnanda þess fyrirtækis. En spurningin er, hver maður er hæfur til að vinna hvaða starf. Hvert er rétta hlutverkið sem hann þarf að gegna? Sumir eru góðir í einu og sumir í öðru.

Vissulega útrýmum við algjörlega hugmyndinni um stétt í fasismanum því hún byggir á erfðafræðilegum tilfellum; en við segjum að ákveðnir einstaklingar séu af náttúrunni hæfir til að gera ákveðna hluti en aðrir ekki. Og þegar þú hefur tileinkað þér þann hugsunargrundvöll, þá vefengir þú alla hugmyndina um lýðræði.

Þú vefengir þá trú að hver sem er geti leyst öll mál í heiminum, hversu flókin sem þau eru, hversu óreynd sem þau eru; og í því ljósi er það fáránlegt að tæknimaður í ríkisstjórn eða öðru starfi geti fengið leiðbeiningar frá fólki sem skoðar málið í um það bil fimm mínútur á ári. Ef ég gengi inn í verkfræðistofu, fylgdist með verkfræðingnum vinna verkið sitt og byrjaði síðan að segja honum hvernig á að gera það, myndi hann segja mér - og með réttu - að ég væri hrokafullur asni. Á sama hátt finnst okkur fáránleg hugmynd að maður sem hefur ekki kynnt sér vandamál landsins skuli vera væntanlegur til að setja bjórkrússann sinn á borðið og ganga að kjörklefanum og gefa ítarlegar leiðbeiningar um hvernig land hans eigi að stjórna næstu fjögur árin. „Allir menn eru jafnir og allir menn eru jafn hæfir til að mynda sér skoðun á hvaða máli sem er, svo framarlega sem það er svo flókið mál eins og stjórn landsins:“ það er túlkun jafnaðarmanna á ritum Rousseau og sú hugmynd er greinilega fáránleg. Þetta er þó heimspekilegur grundvöllur alls lýðræðiskerfisins. Við vefengjum því þá grundvallarhugmynd að allir menn séu jafnir til að dæma í öllum málum. Við tökum og gerum okkur að okkar eigin jöfnum tækifærum og við stöndum – og verðum að standa – gegn hugmyndinni um forréttindaerfðir.

Þegar maður hefur sannað sig getur hann náð hæstu stöðum í landinu og allt menntakerfi okkar verður að vera þannig hannað. En hann skal ekki vera efstur bara vegna þess að faðir hans eða afi var þar á undan honum. Og því vefengjum við annars vegar forréttindi hægri manna og hins vegar vefengjum við fáránlega kenningu vinstri manna um að allir menn séu jafnir að gjöf náttúrunnar. Nú gætirðu sagt, og kannski sagt með einhverjum sannleika, að

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þessar kenningar hafa heyrst áður, að þetta hafi verið grundvöllur bónapartsismans, eða til að fara enn lengra aftur til uppruna hans, að þetta hafi verið grundvöllur keisarastefnunnar.

Það er auðvitað rétt að fasismi tengist sögulega keisarastefnu, en nútímaheimurinn er gjörólíkur fornum formum og aðstæðum hins forna heims. Nútíma skipulag er of víðfeðmt og flókið til að hvíla á einstaklingi einum, hversu hæfileikaríkur sem hann er. Nútíma keisarastefnu, eins og allt nútímalegt, er sameiginlegt. Vilji og hæfileikar einstaklingsins eins koma í staðinn fyrir vilja og getu agaðra þúsunda sem mynda fasíska hreyfingu. Sérhver svartskyrta er einstök fruma í sameiginlegri keisarastefnu. Skipulagður vilji hollustu fjöldans, sem lúta sjálfviljugum aga og er innblásinn af ástríðufullri hugsjón um þjóðarlifun, kemur í stað vilja til valda og æðri skipan einstaklingsins ofurmennis. Engu að síður stendur þessi sameiginlega keisarastefnu, vopnuð vopnum nútímavísinda, í sama sögulega sambandi og forn keisarastefnu við afturhald annars vegar og stjórnleysi hins vegar. Keisarastefnu stóð gegn spartakisma annars vegar og patrískum öldungaráði hins vegar. Sú afstaða er jafn gömul og saga síðustu tvö þúsund ára. En þeim skorti á þeim tíma tækifærin til uppbyggilegra afreka sem eru til staðar í dag, og eina lexían sem við getum dregið af fyrri sönnunargögnum þessarar kenningar er einfaldlega þessi, að alltaf þegar heimurinn, undir áhrifum Spartakusar, rak til algjörs hruns og ringulreið, þá var það alltaf það sem Spengler kallaði „hina miklu staðreyndamenn“ sem drógu heiminn úr þeirri ringulreið sem af því leiddi og gáfu mannkyninu oft aldir af friði og reglu í nýju kerfi og nýjum stöðugleika. Og það var gert, og það hefur verið gert, af nútíma fasískum hreyfingum, „með því að viðurkenna ákveðnar grundvallarstaðreyndir stjórnmála og heimspeki. Aftur er til staðar ákveðin samruni tveggja kenninga sem virðast stangast á. Við erum oft sökuð um að taka eitthvað frá hægri og eitthvað frá vinstri. Jæja, það er mjög skynsamlegt að taka lán frá öðrum trúarbrögðum; að henda því sem er slæmt og halda því sem er gott; og um leið og þú víkur frá gamla þinghyggjunni sérðu auðvitað viskuna í slíkri stefnu. Og fasismi tekur auðvitað eitthvað frá hægri og eitthvað frá vinstri og bætir við nýjum staðreyndum til að mæta nútímanum.

Í þessari nýju samruna fasisma, sem nálgast okkar eigin aðstæður, sjáum við að við tökum hina miklu meginreglu um stöðugleika, sem studdur er af yfirvaldi, reglu og aga, sem hefur verið einkenni hægri manna, og tengjum hana við meginregluna um framfarir, kraftmiklar breytingar, sem við tökum frá vinstri mönnum. Íhaldsstefna – svo við nefnum hana eins og hún er þekkt hér á landi – trúir á stöðugleika og styður hann með trú sinni á reglu; en þar sem íhaldsstefnan hefur alltaf brugðist í nútímaheiminum er í vanhæfni hennar til að skilja að stöðugleiki næst aðeins með framförum: að stöðug mótstaða gegn breytingum leiðir til byltingarkenndrar stöðu sem íhaldsstefnan óttast mest. Á hinn bóginn hefur vinstri manna alltaf ekki áttað sig á, þökk sé Rousseau-komplexinu sínu, að eina leiðin til að ná framförum er að tileinka sér framkvæmdavaldið sem gerir breytingar mögulegar.

Við höfum því komist að þessari niðurstöðu: að þið getið aðeins náð stöðugleika ef þið eruð tilbúin að framkvæma skipulegar breytingar, því til að viðhalda stöðugleika verðið þið að aðlagast nýjum staðreyndum nýrrar aldar. Á hinn bóginn getið þið aðeins náð þeim framförum sem vinstri öflin þrá ef þið tileinkið ykkur framkvæmdartæki framfara, þ.e. vald, aga og hollustu, sem alltaf hafa verið talin tilheyra aðeins hægri öflunum. Með því að sameina þessar tvær meginreglur náum við grunni fasískrar trúar og fasískrar skipulagningar.

Aftur munuð þið segja: „Þetta er enn og aftur keisarahyggja eða bónapartismi. Þetta snýst ekki lengur um eingöngu einstaklingsbundna forystu. Vélbúnaðurinn sem við erum að fást við er alltof stór fyrir einn einstakling til að stjórna honum einn. Þannig að þetta er orðið sameiginleg keisarahyggja –

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

forysta skipulagðs og agaðs fjöldans, bundinn saman í sjálfboðalegum aga af hugsjónum um endurnýjun þjóðar og heimsins sem hvetja hann af ástríðu. En grundvallarreglurnar eru þær sömu; og því, þótt fasistahreyfing ykkar geti náð þeim tilgangi sem keisarahyggjan hefur áður náð, geti komið reglu á ringulreiðina sem átökin milli Spartakusar og afturhalds hafa kallað fram, geti í nokkur ár eða nokkrar aldir veitt heiminum mikinn frið, þá ber hún samt með sér sína eigin hnignun og nær ekki raunverulega því sem við teljum nauðsynlegt.

Ég tel að svarið við þessu máli, sem er eina raunverulega gilda málið, sé að alltaf áður hefur þáttur nútímavísinda vantað. Nú er kominn alveg nýr þáttur. Ef þú getur komið nýrri skilvirkni inn í stjórnkerfi þitt, og allir viðurkenna að slíkar hreyfingar þegar þær komast til valda eru að minnsta kosti skilvirkar: ef þú getur komið með framkvæmdavald og skilvirkni til stjórnvalda, jafnvel í nokkur ár, sem kemur hlutum í verk, geturðu leyst úr læðingi - og þú munt sleppa úr læðingi - fangelsaða snilligáfu vísindanna til að sinna því verkefni sem þau þurfa að sinna í nútímaheiminum. Hverjar sem mismunandi skoðanir okkar á uppbyggingu ríkisins og hagfræðinnar kunna að vera, held ég að við verðum öll að vera sammála um að það væri mögulegt, með skynsamlegri skipulagningu heimsins, með krafti nútímavísinda og iðnaðar til að framleiða, að leysa fátæktarvandamálið í eitt skipti fyrir öll og afnema, í eitt skipti fyrir öll, fátækt og verstu einkenni sjúkdóma og þjáninga í heiminum.

Þess vegna, ef mögulegt er að hafa skilvirka stjórnarhætti, þá hefur slíkt kerfi, í fyrsta skipti í sögunni, verkfæri til að breyta ásýnd jarðar að eilífu. Þegar það nauðsynlegasta hefur verið gert, þegar nútímavísindi og tækni hafa verið leyst úr læðingi og lokið hlutverki sínu, þegar stjórnmála- og heimspekikerfi hefur verið breytt úr tímabundnu og stjórnmálalegu í varanlegt og tæknilegt, þá verður engin þörf lengur á stjórnmálum og deilum sem trufla heiminn í dag. Fátæktarvandamálið verður leyst, helstu vandamálin verða útrýmt eins vel og þau geta orðið, og eins og allir vita að þau geta orðið, ef nútímavísindi eru rétt virkjuð. Þá verður mannkynið frelsað til að takast á við það sem raunverulega skiptir máli í lífinu.

Þess vegna, þótt það sé kannski rétt að sum þessara fyrirbæra í eilífri endurtekningum sögunnar hafi sést í heiminum áður og sést til mikils gagns fyrir mannkynið, þá hafa hinar miklu framkvæmdahreyfingar aldrei áður fengið tækifæri til að ljúka verkefni sínu sem nútímavísindi og uppfinningar fela þeim nú.

Á tímum mikillar heimskreppu, kreppu sem að lokum mun óhjákvæmilega dýpka, kemur hreyfing fram úr sögulegum bakgrunni sem gerir tilkomu hennar óumflýjanlega, berandi ákveðna hefðbundna eiginleika sem eru dregin af mjög dýrlegri fortíð, en stendur frammi fyrir staðreyndum nútímans vopnuð þeim tækjum sem aðeins þessi öld hefur nokkurn tíma veitt mannkyninu. Með þessari nýju og undursamlegu samspili verkfæra og atburða er hægt að sigrast á vandamálum þessarar aldar og tryggja framtíðina í stigvaxandi stöðugleika. Hugsanlega er þetta síðasta mikla heimsbylgjan ódauðlega, hin eilíflega endurtekna keisaraskurðarhreyfing; en með hjálp vísindanna og innblástur nútímahugans mun þessi bylgja bera mannkynið til lengri stranda.

Þá, loksins, mun „Keisaradæmið“, máttugasta útgeislun mannsandans í mikilli viðleitni til varanlegs árangurs, hafa lokið heimshlutverki sínu, hafa friðþægt fyrir fórn sína í baráttu aldanna og hafa uppfyllt sögulegt örlög sitt. Mannkynið, sem er leyst úr fátækt og frá mörgum hryllingi og þjáningum sjúkdóma til að njóta heims sem endurfæddist fyrir tilstilli vísinda, mun enn þurfa á fasískri hreyfingu að halda sem umbreytist í átt að nýrri og göfugri mannkynsskipan; en þú munt ekki lengur þurfa á hinum undarlegu og óþægilegu mönnum að halda ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

sem, á dögum baráttu og hættu og á nóttum myrkurs og erfiðis, hafa smíðað stálverkfærið sem heimurinn mun nota til æðri hluta.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þýskaland og konur hennar eftir Anne Seelig-Thomann

Í síðustu heimsókn minni til Englands spurðu margar enskar konur mig um stöðu kvenna í Þriðja ríkinu. Samkvæmt sögum sem þær höfðu heyrt virtust þær halda að við værum ekkert annað en þrælar. Reyndar sögðu þær þetta opinskátt og bættu við að þær vorkenndu okkur af öllu hjarta. Mig langar að segja ykkur hvernig okkur þýsku konunum líður gagnvart Nýja ríkinu og ég mun byrja á eiginkonunum og mæðrunum.

Við vitum öll úr sögunni að hverri byltingu fylgja nýjar stjórnarskrárgerðir, og vegna uppreisnarinnar sem hefur leitt til þessara nýju gerða sjáum við almennt grundvallarbreytingar í félagslífi fólksins einnig. Nýja kerfið í Þýskalandi, „þjóðernissósíalismi“, var kærkomin breyting fyrir milljónir fjölskyldna, sem höfðu þjáðst hræðilega af afleiðingum stríðsins sem hafði gert lífið að byrði fyrir margar mæður og börn þeirra.

Það var verkefni Adolfs Hitlers að hjálpa þeim og binda enda á þá hörmulegu hugmynd að „það sé betra að eignast engin börn yfir höfuð“.

Við megum ekki gleyma því að eigingirni var grundvöllur gamla kerfisins áður en leiðtoginn kom til að byggja upp nýja ríkið. Það var hann sem fékk þýskar konur til að trúa því enn á ný að fjölskyldan væri nauðsynleg eining ríkisins og í henni væri móðirin lifandi tákn þjóðarinnar með því að ala upp heilbrigð börn. Móðurhlutverkið og kvenleikinn endurheimtu gamla merkingu sína og dýrð.

ÞJÓNUSTA FYRIR MÆÐUR

Árið 1934 kom Þjóðernissósíalíska kvennasambandið fyrst saman til einlægs samstarfs og stofnaði Ríkisþjónustuna fyrir mæður. Þessi þjónusta er rekin af öllum deildum sambandsins og samanstendur af sérstökum námskeiðum sem eru opin öllum konum, giftum sem ógiftum, ungum sem öldnum. Frá árinu 1934 hafa ekki færri en 600.000 þýskar konur sótt þessi námskeið og fengið kennslu í heimilishaldi, matreiðslu og saumaskap, svo og í hreinlæti og hjúkrun. Þar sem við Þjóðverjar tilheyrum þjóð án nýlenda verðum við einnig að gæta okkar á alls kyns hráefnum og á þessum námskeiðum læra konurnar að nota sýnilega gagnslausa hluti í gagnlegan tilgang. Að jafnaði nær hvert námskeið yfir tíu kvöld, með samtals tuttugu og fjórum klukkustundum í kennslu.

Kostnaður við slíkt námskeið er á bilinu tvö til þrjú mörk á landsbyggðinni og þrjú til fimm mörk í bænum. Þeir sem hafa efni á því eiga að greiða að fullu, en Kvennadeild Verkamannaflokksins og Þjóðernissósíalíska velferðarsamtökin leggja til viðbótarupphæðir fyrir þá sem ekki hafa efni á þessum greiðslum. Mjög oft greiðir vinnuveitandinn alla upphæðina fyrir stúlku sem er að hætta störfum vegna hjónabands. Það eru nokkur hundruð slíkra mæðraskóla stofnaðir í Þýskalandi og finna starf fyrir þúsundir sjálfboðaliða sem forráðamenn, kennarar í almannaþágu, æskulýðsleiðtogar og svo framvegis.

Það er starf eins og þetta sem gefur hverri þýskri konu tækifæri til að taka virkan þátt í lífi þjóðernissósíalíska ríkisins, því hver kona gerir sér grein fyrir því að hún verður að taka sinn þátt hlið við hlið karla sem bera sömu ábyrgð á framtíð þjóðar okkar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Vinnukonan

Ekkert hefur verið meira rætt af öðrum þjóðum en staða kvenna í atvinnulífinu í Þriðja ríkinu. Andstæðingar nasistastefnunnar hafa staðhæft að frá þeirri stundu sem Adolf Hitler komst til valda yrðu allar konur í atvinnulífinu með valdi fjarlægðar úr störfum sínum og karlar skipt út fyrir þær. Ekkert gæti í raun verið meira andstætt sannleikanum, því allar virkar konur í iðnaði og stéttum eru skipulagðar innan Verkamannafylkingarinnar, og þær konur sem ekki voru áður í vinnu, en vildu hjálpa til við að byggja upp Nýja ríkið, gengu sjálfviljugar í Kvennasambandið, undir forystu frú Scholz-Klink. Í þessum tveimur samtökum finnum við húsmóðurina, kennarann, hjúkrunarkonuna, ljósmóðurina, listakonuna, kvenlækninn og allar konur með háskólagráðu.

Þar sem það er hugsjón nasistastefnunnar að varðveita fjölskylduna sem nauðsynlega einingu ríkisins, er það rétt að Verkamannaflokkurinn hefur tryggt að konur hafi verið fjarlægðar úr verksmiðjustörfum sem henta kvenlíkamanum og í þeirra stað komið atvinnulausir karlar. Þessum konum hefur þó fundist þægilegri vinna annars staðar.

Þýskar konur starfa enn í öllum iðngreinum sem tengjast fatnaði, og milljónir til viðbótar eru kennarar, hjúkrunarfræðingar og heimilishjálpar, en það eru fjölmargar konur sem læknar, konur sem arkitektar og á sviði og í kvikmyndum, ekki aðeins sem leikkonur heldur einnig sem framúrskarandi framleiðendur, eins og hin fræga Leni Riefenstahl, sem hefur umsjón með allri ljósmyndun á mikilvægum flokksfundum og á Ólympíuleikunum. Einnig starfa milljónir kvenna í almennum iðnaði og mynda sérstakan hluta, eins og ég hef sagt, af Verkamannafylkingunni. Það er alls ekki hægt að segja að þýskar konur hafi verið þrýstar inn á heimilin.

HEIMILISÞJÓNUSTA

Jafnvel þær sem, sem heimilishjálpar eða húsmæður, eru sérstaklega bundnar við heimilisstörf hafa fengið sérstaka athygli. Þegar Adolf Hitler komst til valda fékk Kvennasambandið það sérstaka verkefni að sigrast á þeim almenna fordómum að heimilisstörf væru aðeins starf fyrir lægri stéttina. Nú þarf hver stúlka, hvort sem hún er rík eða fátæk, að standast strangt próf í heimilisstörfum við útskrift úr skóla, og auk þess bjóða flestar stúlkur okkar, átján ára aldri, áður en þær hefja sína eigin starfsgrein, sig fram til kvennavinnu, sem oft felur í sér heimilisstörf til að létta á einhverri erfiðisvinnu móður.

Hlutverk konunnar í nýju samfélagsskipaninni hefur ekki verið skipulagt út frá gamla slagorðinu um „réttindi kvenna“, heldur út frá þeirri þjónustu sem konan getur veitt samfélaginu í heild – þjóðinni. Þar sem áhrif konunnar hafa alltaf verið mest í mótun náins félagslífs þjóðarinnar, þá höfum við ekki svo miklar áhyggjur af því hvar þjónusta okkar er veitt, heldur hvernig hún er veitt.

Þýska stúlkan

Þegar í skóla gekk þýska stúlkan til liðs við BDM (Bund Deutscher Mädel) sem er stærsta samtök sinnar tegundar í heiminum. BDM, sem eru tengd Hitlersæskuhreyfingunni, fær ítarlegar leiðbeiningar um þjálfun, og sérstaklega um innrætingu heilbrigðrar lífsspeki (Weltanschauung), frá þjóðaræskulýðsleiðtoganum, Baldur von Schirach.

Fjörutíu skólar hafa verið byggðir um allt land í þeim eina tilgangi að kenna stúlkum sem...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

leiðtogar ungmenna á þessum meginreglum.

Sem verðandi mæður, læknar, hagfræðingar, kennarar, lögfræðingar o.s.frv. bera allar þýskar stúlkur skyldu til að nota hæfileika sína í þágu þjóðarinnar, en þær verða fyrst að afla sér, sem grunn, öruggs félagslegs bakgrunns. Hvar er hægt að afla þess betur en í félagsskap þýsku stúlknasamtakanna, BDM? Fyrsta nauðsynin er líkamsrækt og því verður hver stúlka að gangast undir kerfisbundna þróun líkamlegs ástands síns eftir aldri. Jafnframt er kennsla í skyndihjálp og hjúkrun. Það eru BDM-búðir þar sem stúlkurnar læra að hjálpa til á landinu og heimilisskólar til þjálfunar sem barnahjúkrunarfræðingar, næringarfræðingar og önnur heimilisstörf.

Þegar stúlkurnar útskrifast úr skóla eru þær hvattar til að eyða einu ári í „Landársþjónustunni“ og vinna gagnlegt starf á landinu. Þetta er samsíða stofnun „Vinnuþjónustunnar“ fyrir ungu mennina og vinnur gagnlegt starf sem keppir ekki við venjuleg störf. Reyndar hefur komið í ljós að mikils efnahagslegs virði hefur verið unnið að því að leysa af hólmi konur sem eru óvinnufærar vegna veikinda og gefa þeim nægilegt frí til að jafna sig. Þetta hefur verið sérstaklega hagstætt í tilviki ofhlaðinna mæðra, þar sem stúlkur frá „Vinnuþjónustunni“ hafa tekið við heimilisstörfum sínum á meðan börnin hennar eru í umsjá í staðbundnum „leikskóla“.

Þótt tölfræðin ein og sér um þessa risavaxna stofnun kvenna í Þýskalandi sé nógu áhrifamikil, þá liggur raunverulegt gildi hennar í þeim siðferðisstaðlum sem skapaðir eru. Þýska stúlkan í BDM-starfi sínu og „Landársþjónustu“ öðlast ekki aðeins mikla reynslu heldur öðlast hún einnig félagslega ábyrgð þar sem hún fær nákvæmlega svipaða fyrirlestra og kennslu um stjórnmálaleg og efnahagsleg vandamál og ungu mennirnir í stofnunum þeirra. Hver sem hefur heimsótt kvennavinnubúðir hefur verið himinlifandi með sterkar, vel byggðar stúlkur, augu þeirra glitra af heilsu og hamingju. Margar af enskum vinum mínum hafa spurt mig hingað: „Hvernig stendur á því að allt andrúmsloft ungmenna ykkar er svo fullt af hreinleika og geislandi af styrk og lífi?

„Hvernig tókst þér að gera þetta?“ Það er aðeins eitt svar, „Andi Adolfs Hitlers“!

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Hvað er sósíalismi?

eftir Joseph Goebbels

EMJÖG rökstudd nútíma stjórnmálahugmynd snýst, hvort sem hún er viðurkennd eða ekki, um meginþátt allrar framtíðarþróunar - félagslega vandamálið.

Félagsleg vanlíðan er meira en bara venjuleg spurning. Ef hún væri ekki meira en það, hefði marxistinn haft rétt fyrir sér. Öreigurinn er ekki alþjóðlegur vegna ástar á alþjóðlegri blöndun, heldur vegna þeirrar sorglegu uppgötvunar að áður fyrr var engin þjóðleg lausn á tilvistarvanda hans. Borgaraleg eigingirni og gyðingakeppni unnu saman, meðvitað og ómeðvitað, og framleiddu það sem stelur frá fólkinu sjálfu ljósi og lífsanda - stéttastríðinu.

Félagsleg neyð elur á ástríðunni fyrir öryggi. Djúpt í verkalýðnum blundar ást til heimilis, jarðar og föðurlands, sem birtist bæði í góðu og slæmu formi, alltaf reiðubúin til göfugustu fórnar. Jafnvel undir marxisma finnur verkalýðurinn ekkert hatur til föðurlandsins, heldur aðeins til þeirrar borgaralegu snúnings á föðurlandinu - kerfinu. Þetta kerfi skapaði vissulega ástand þar sem þjóðernishyggja og kapítalismi voru eitt og hið sama. Baráttan gegn alþjóðahyggju verður aldrei unnin með orðum. Félagsleg neyð verður aðeins leyst með félagslegum aðgerðum. Verkalýðurinn mun halda áfram að hugsa á alþjóðavettvangi svo lengi sem hann á engan hlut í þjóðinni. Hvernig getur maður elskað og virt eitthvað sem maður þekkir ekki?

Félagslega vandamálið snýst um að gera alþjóðlega borgarverkalýðinn meðvitaðan á ný um grundvallartengsl sín við jarðveginn. Maðurinn getur aðeins fest rætur í eigin jarðvegi.
Hann finnur sig aðeins tengdan því sem er sitt eigið. Eina áhrifaríka baráttan gegn bolsévismanum er útrýming kapítalismans.

Þetta sýnir skort á pólitískum eðlishvötum hjá millistéttinni að hún samsamaði sig kapítalismanum, sem hún hafði jú lítið með að gera. Kapítalismi er siðlaus dreifing fjármagns. Kapítalismi í hagfræði er það sama og lýðræði í stjórnmálum: það er að segja siðlaus dreifing valds innan ríkisins. Báðir þættirnir, kapítalismi og lýðræði - samband þeirra er eins og sonur við föður - eru svarnir óvinir nýrrar félagslegrar skipulagningar ríkisins. Þangað til nú hafa þeir verið ánægðir með að hunsa félagslega vandamálið og forðast það eins og kostur er með hræsnilegri játningu um mannúðarstarfsemi. Það er harmleikur frjálslyndis - mannúðarstarfsemi: samsafn af borgaralegri hugleysi, tilfinningasemi, sadisma og ótta. Öll sagan um félagslega „bót“ birtist fyrir augum okkar sem hræðilegt dæmi um vanhæfni frjálslyndra til að takast á við félagslega vandamálið - hvað þá að skilja dýpt þess. Félagslega vandamálið hefur ekkert, alls ekkert, að gera með tilfinningasemi og „góðgerðarstarfsemi“. Það er vandamál þjóðarþörfarinnar. Það er ekki sú staðreynd ein að sumar milljónir manna svelta sem gefur þessu vandamáli alþjóðlega pólitíska þýðingu, heldur að það getur valdið hruni þjóðarinnar. Það eitt og sér veitir félagslegum hugmyndum samfellu. Tilfinningasemi og „kærleikur“ eru algerlega óáreiðanleg í sjálfu sér. Þjóðarþörf ein og sér skapar ofstæki og sterka trúarhvöt. Þannig er félagslega vandamálið rótgróið í uppbyggingu framtíðar pólitískrar þróunar og gefur æskufólki nýjar skyldur og ný verkefni.

Út frá þessari vitneskju kemur fram sannarlega félagsleg hugmynd um ríkið, sem hefur jafn lítið að gera með

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Marxísk-verkalýðsleg eins og með frjálslynd-lýðræðislegum hugmyndum. Ég hugsa í félagslegum skilningi þegar ég óska kúguðum stéttum samlanda minna að þeir njóti náttúrulegra réttinda sinna, sem réttinda, en ekki sem meira og minna sjálfviljugir gjafir. Ég hugsa í félagslegum skilningi þegar ég krefst þessara réttinda ekki af borgaralegum ótta eða tilfinningasemi, heldur af því að átta mig á þjóðarþörf og félagslegu réttlæti.

Frjálslyndi maðurinn hugsar sem borgari; marxískur maður hugsar sem verkalýður; félagshyggjumaðurinn hugsar þjóðlegt, í hugum þjóðríkis sem ætlað er að uppfylla sameiginleg örlög. Fyrir hann þýðir þjóðleg og félagsleg hugsun eitt og hið sama: Kærleikur til þjóðarinnar; trú á framtíð hennar; og vilji til frelsis.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Heimspeki og erlend stjórnmál eftir Alfred Rosenberg

Ég Í daglegu lífi gerir meðalmaðurinn sér sjaldan grein fyrir því að stjórnmála- og félagslífið mótast í raun af heimspekilegum hvötum. Hugmyndin um borgaralega siðferðisreglur, hugmyndin um lög og allt annað í daglegu lífi sem tengist þeim er alltaf á einhvern hátt ákvarðað af innri afstöðu mannsins til þeirra; en það er aðeins við mikla byltingaratburði, sem hafa áhrif á líf þjóðarinnar í heild, að fólk verður skýrt meðvitað um þessa staðreynd. Segja má að þetta sé það sem er að gerast í dag um allan heim. Óháð því hver bein áhrif átökin 1914-1918 kunna að vera á stjórnmálaatburði hinna ýmsu þjóða og ríkja, þá er ein staðreynd sem festir sig í sessi í sífellt meiri mæli í öllum hugum sem hugsa ekki aðeins á yfirborðinu, og það er að eftir slíka gríðarlega byltingu geta menn ekki einfaldlega snúið aftur til fyrri daglegrar tilveru sinnar eins og ekkert hafi gerst. Nánast allar þjóðir í heiminum hafa orðið fyrir áhrifum af miklum átökum heimsstyrjaldarinnar, eða hafa að minnsta kosti orðið fyrir einhverjum afleiðingum hennar. Milljónir og aftur milljónir manna standa frammi fyrir örlögum sem yfirbuguðu þá með augljósri skyndiákvörðun og vöktu upp spurningar sem eru gerólíkar þeim sem höfðu skipt máli um áratugi.

Fyrir 1914 lifði heimurinn í bjartsýni. Það er rétt að þeir sem gegndu ábyrgðarstöðum í hinum ýmsu löndum sáu að ský hrannust upp aftur og aftur á sjóndeildarhringnum í stjórnmálum, en jafnvel meðal stjórnmálamanna voru margir sem trúðu því að, rétt eins og í fyrri svipuðum tilfellum, myndi stjórnmálakerfi daglegrar málamiðlunar sigra. Hagfræðingar reiknuðu með stærðfræðilegri nákvæmni að öll átök milli stórþjóða myndu hafa svo hörmulegar efnahagslegar og félagslegar afleiðingar að hrun heimshagkerfisins myndi óhjákvæmilega eiga sér stað og leiða til enda stríðsins innan fárra mánaða. Hugrænir bjartsýnismenn byggðu vonir sínar á þeirri trú að „alþjóðleg skynsemi“ myndi sigra og voru sammála leiðandi hagfræðingum um að þjóðirnar myndu aldrei þola brjálæði heims...

stríð.

En, eins og náttúran sjálf, þróaðist líf fólks og kynþátta ekki á beinum braut rökfræðinnar, heldur á krókóttum hliðarslóðum örvaðra tilfinninga og villtra ástríðna. Það eru þessir óútreiknanlegu þættir sem að lokum leystu úr hlekkjum heimsstyrjaldarinnar. Það er mikilvægt, að mínu mati, að við gerum okkur grein fyrir því í dag að árið 1914 markaði ekki aðeins upphaf mikillar hernaðarátök, heldur að á þessum örlagaríku dögum í ágúst fór allur gamli heimurinn að hrynja. Sú staðreynd að þjóðirnar og leiðtogar þeirra gátu ekki komið í veg fyrir slíka hræðilega átök er óyggjandi sönnun þess að félagslegu átökin, öll stefna heimshagfræðinnar á þeim tíma og félagsleg uppbygging þjóðanna, voru ekki lengur nógu öflug til að tryggja skýrt skilgreinda friðarstefnu. Þvert á móti þurfti að veita svo mikla athygli óreiðukenndum fjöldahreyfingum lægri stéttanna, pólitískum ástríðum og efnahagslegum hagsmunum, að stjórnvölurinn rann oft úr höndum stjórnmálamanna og heimurinn stefndi í átt að árekstri sem hann byrjaði að jafna sig eftir aðeins mörgum árum síðar, eftir að hetjulegum kröftum hafði verið eytt og gífurlegum fórnum hafði verið fært.

Það er eðlilegt að þessi endurreisn almenningshugsunar, þessi gagnrýni á fortíð og nútíð, hafi fyrst átt að birtast í þeim löndum þar sem hernaðarleg og pólitísk ósigur olli því að...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Vandamálin eru mun augljósari en í ríkjunum sem, að minnsta kosti í bili, gátu lifað á ávöxtum stríðssigra sinna. Öll gerjunarferlin, sem eru afar ólík að eðlisfari, sem áttu sér stað í Rússlandi, Ungverjalandi, Þýskalandi og Tyrklandi, virðast hverjum greindum áhorfanda á heimsstjórnmálum vera óyggjandi merki um hrun hins gamla skipulags, sem þegar hefur verið nefnt, og um viðleitni til að skapa nýjan heim, á einhvern eða annan hátt. Þetta er ekki svo mikið vegna rökréttrar viðurkenningar á því hvað er viðeigandi eða ekki, heldur vegna innri breytinga á persónuleika sem, með því að snúa sér að nútíðinni sem og fortíðinni, lýsti yfir: „Þetta getur ekki haldið áfram lengur.“

Þessi innri ákvörðun er mikilvægari en nokkuð annað og verður ekki útilokuð með neinum rökum. Þessi nýju hugsunarháttur þjóða, hvort sem hann stefnir í eina eða aðra átt, er afgerandi ástæða fyrir uppbyggingu eða eyðileggingu, eftir því sem við á. Þyngdarpunktur núverandi hreyfingar okkar í heimsstjórnmálum stafar af samspili og krafti þessara ólíku hugrænu orkugjafa.

Við, nasistar, sjáum í vel skilgreindri hugsunarhætti það sem við köllum einnig „heimsheimspeki“ (Weltanschauung). Þetta orð, sem er afar erfitt að þýða nákvæmlega á önnur tungumál, þýðir í fyrsta lagi nákvæmlega það sem það segir: ákveðna leið til að sjá heiminn, þ.e. skýrt skiljanlega innri afstöðu sálar, hugar og persónuleika gagnvart ytri hlutum. Afstaða sem ákveður „já“ eða „nei“, sem, ef hún er rödd milljóna manna, mótar lífshætti, uppbyggingu ríkisins, skyldur og forréttindi kynþáttar eða fólks. Þessi afstaða er því nauðsynlegur grundvallarþáttur og úrslitaþáttur. Ef hún gegnsýrir öll hin ýmsu svið lífsins, þá getum við talað um sameinaða og samræmda þjóð; þá getum við sagt að ríki, fólk og „heimsheimspeki“ hafi sameinast í eitt. Þetta gerist auðvitað aðeins í mjög sjaldgæfum tilfellum. Flestar þjóðir, undir áhrifum kynþáttareinkenna og stjórnmálaatburða, verða fyrir áhrifum af ólíkum straumum á hinum ýmsu sviðum lífsins, sem oft leiða til alvarlegra átaka innan þjóðarinnar.

„Heimsheimspeki“ er því ekki jafngild trúarbrögðum, en hún getur innifalið hið síðarnefnda. „Heimsheimspeki“ getur fengið sérstakan blæ af trúarbrögðum eða vísindum; hún getur mótast af listrænum eða menningarlegum eiginleikum þjóðar. Ef „heimsheimspeki“ fólks er sannarlega djúp og ósvikin, mun hún innifela og einkenna allt. Á hinn bóginn er hún nógu rúmgóð til að innifela hin ólíkustu andlegu og andlegu skapgerð.

Viðhorf ýmissa þjóða og þekktra einstaklinga til spurninga sem tengjast heimsspeki, hvort sem þær eru trúarlegar, vísindalegar eða menningarlegar, hefur gegnt mikilvægu hlutverki í að móta ekki aðeins vitsmunalegt heldur einnig stjórnmálalegt líf þjóða í gegnum allar aldir liðinna tíma, og ég er þeirrar skoðunar að spurningin um hvaða áhrif heimsspeki hefur haft á utanríkisstjórnmál á stóru tímabilum sögunnar sé eitt áhugaverðasta vandamál heimssögunnar. Ég efast reyndar um að þessi spurning hafi hingað til verið nægilega ítarleg rannsókn, þótt hún ætti ekki aðeins að höfða til fræðimanna heldur einnig allra stjórnmálamanna.

Má ég leyfa mér að nefna nokkur dæmi til að sýna fram á hversu afgerandi stjórnmálaleg
Getur „heimsheimspeki“ haft áhrif á þróun sögunnar um aldir og árþúsundir?

Þegar kristin trú breiddist út frá Miðjarðarhafinu yfir meginland Evrópu og einn germanskur ættbálkur á fætur öðrum tók kristni, kom í ljós að nánast allir þeirra viðurkenndu ekki rómversk-kaþólsku dogmuna heldur urðu Aríusar, þ.e. fylgjendur Aríusar, en hugmynd hans um persónu og guðdómlega stöðu stofnanda kristninnar var verulega frábrugðin hugmyndum rómversk-kaþólsku kirkjunnar. Aðeins einn mikilvægur ættbálkur varð rómversk-kaþólskur, vegna þess að hann...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

leiðtogans, þ.e. Frankónar. Þessir Frankónar voru þó einnig sterkasta ættbálkurinn hernaðarlega séð og höfðu ekki flutt mjög langt frá upprunalegum heimkynnum sínum, eins og Austur-Þjóðverjar, og því var gamla Róm tengd hörðum ungum vilja sem héðan í frá beindist að Austurlöndum. Þessi viljastyrkur sigraði bæði hernaðarlega og heimsspekilega. Aríus frá Alexandríu (lést árið 336) kenndi að Kristur væri ekki Guð heldur skapaður af honum. Kenning hans var bönnuð af Níkeuþinginu og því varð Evrópa ekki arísk eins og virtist líklegt í fyrstu, heldur rómversk-kaþólsk. Hér höfum við þá sigur einnar hugmyndar yfir hinni, ásamt ómælanlegum afleiðingum frá sjónarhóli heimssögunnar. Ef hinar, arísku, ættbálkarnir hefðu sigrað Frankóna, hefði Evrópa tekið á sig allt aðra andlega mynd og öll mótmælendahreyfingin sem síðar varð til hefði ekki komið fram; að minnsta kosti ekki í sömu mynd.

Annað dæmi sem sýnir hvernig „heimsheimspeki“ byggð á trúarbrögðum þröngvaði vilja sínum upp á heilar þjóðir er íslam. Þessi trú sameinaði ótal bedúínska ættbálka sem, sterkir í trú sinni, lögðu undir sig allan norðurhluta Afríku og réðust inn í Suður-Evrópu. Þótt múhameðstrúarbrögðin hafi verið hrakin frá Evrópumönnum sem börðust fyrir sjálfstæði sínu, hefur hún sett mark sitt á töluvert af byggðum heimi: frá Gíbraltar um Afríku, Palestínu og svo framvegis allt til Indlands. Stjórnmálahreyfingar og bitrar deilur, sem halda áfram til dagsins í dag, sýna hvernig tiltekin „heimsheimspeki“ virkar sem stöðugur drifkraftur og knýr allar þjóðir sem eru undir hennar valdi til að breiða út og verja sína sérstöku „heimsheimspeki“, lífshætti sína, stjórnarfar sitt og menningu sína.

Eftir að alheimskirkjan hafði verið sigursæl í margar aldir brutust út ofbeldisfullar uppreisnir gegn henni víða um Evrópu. Þessar uppreisnir vöktu upp mótmæli hjá almenningi sem skóku heiminn og byggðust á sameiginlegri hugmyndafræði. Í aldaraðir geisaði barátta hinna ýmsu mótmælendaþjóða gegn alheimskirkjunni og hernaðarlegum fulltrúa hennar um Evrópu. En mitt í þessari baráttu snerist sameiginlegi hugur Evrópu í alveg nýja átt á mjög einkennandi hátt: frá því að vera í eðli sínu trúarleg eða kreddubundin barátta varð deilan þjóðleg. Vernd þjóðarskipulags mun víkja siðferðilegum gildum úr stað, jafnvel þótt fulltrúar þeirra séu af hæsta stigi. Kannski er besta dæmið um þessa stefnu í átt að nýjum tíma mál Richelieu kardinála. Hann sá í sjálfum sér leiðtoga ráðherra Loðvíks XIII og arftaka Loðvíks XI, við að framkvæma áætlun um þjóðarsameiningu sem sá síðarnefndi hafði hugsað sér; hins vegar var hann biskup og síðar kardináli rómversku kirkjunnar. Við hirðina í París réðu rómversk-kaþólsku áhrifin ríkjum og voru aðallega fulltrúar spænska flokksins. Stefna Rómar var án efa Spáni og Habsborgurum í hag, og sigur spænsku-habsborgaranna á Frakklandi hefði örugglega leitt til eingöngu kaþólskra yfirráða í Evrópu um langa framtíð. En Richelieu, þótt hann krafðist frelsis fyrir rómversku kirkjuna í öllum samningum sínum við mótmælendabandamenn sína, færði stuðning sinn yfir á hina hliðina og gerði sitt ýtrasta til að safna heiminum gegn Habsborgurum og brjóta niður völd Spánar, og jafnframt hlutleysa veraldlegt vald páfans. Gegn öllum vinum páfans við frönsku hirðina gerði hann allar ráðstafanir til að styrkja yfirráð Frakklands; til að tryggja sjálfstæði þess útrýmdi hann mótmælendum í eigin landi en myndaði bandalög við Gústaf Adolf og Bernhard, hertoga af Weimar. Hann skipaði jafnvel frönskum fallbyssum að skjóta á páfahermennina. Ég held að þessi skot, sem skotið var gegn her Rómar að skipun rómversks kardinála, tákni að Evrópu hafi snúið sér að nýju viðhorfi sem síðan þá hefur aldrei hætt að vera til staðar í lífi meginlandsins okkar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Á nítjándu öld breyttist þetta viðhorf í átt að nýrri mynd evrópskrar þjóðernishyggju. Alls staðar í heiminum var þjóðarhugmyndin frelsandi hugsun lífsins. Sönnun þess má finna í mörgum ritum þess tíma og hjá Washington, Bolivar og Garibaldi. Á sama tíma fengu vísindi og viðskipti þó sívaxandi mikilvægi og orð Walters Rathenau: „Örlög ráðast af hagfræði“ varð „leitarorð“ í útfærslu flestra samfélagslegra vandamála. Annar mikilvægur þáttur var íbúafjöldi hinna ýmsu ríkja, sem olli því að þau leituðu markaða fyrir vörur og hráefni hvar sem er í heiminum. Þetta viðhorf var aðallega stutt og ýtt undir af fólki sem var dreifð um allan heim. Það var mælt með því að stefna skyldi að „heimslýðveldi“ og að áður gildandi þjóðhagskerfi yrðu skipt út fyrir svokallað heimshagkerfi, helst undir miðstýringu.

Það er rétt að um aldamótin voru til nokkur þjóðríki af hernaðar- og stjórnmálalegum toga, en frá efnahagslegu sjónarmiði var þar nær vonlaus ruglingur margra ólíkra efnahagshópa, viðskipta- og iðnaðarsjóða og alþjóðlegra banka, sem stóðu andvígir hver öðrum og velgengni eða mistök þeirra höfðu óhjákvæmilega áhrif á svo marga að þjóðarstefnan neyddist til að lúta í lægra haldi fyrir þessum einkahagsmunum og viðurkenna þá að mestu leyti sem þjóðarlega mikilvæga.

Sem mótmæli gegn félagslegum áhrifum þessa hreina efnahagskerfis á allan hátt risu milljónir manna upp og hlýddu á kenningar sem prédikuðu félagslegt frelsi með hreyfingu sem náði til allra þjóða, þ.e. marxísk-kommúnískrar alþjóðasamtökum. Allir þessir straumar og tilhneigingar, sem stöðugt voru flæktar og magnaðar upp af nýjum aukaatriðum, ollu hindrun í lok nítjándu aldar og má með sanni segja að Friedrich Nietzsche hafi verið næmasti jarðskjálftamælingin á þessum skjálfta sem skóku allan heiminn. Hann lét sér ekki annt um tilfinningasemi heldur upplifði hann fyrirboða um atburði sem áttu eftir að hafa áhrif á hundruð milljóna manna.

Sú staðreynd að samfélagsgerðin myndi hrynja í níhilisma undir áhrifum bæði borgaralegra og marxískra afla, og um leið vonin um að úr þessari hörmung myndi rísa sterkur kynþáttur, einkennir spakmæli hans og öll rit hans. Á sama tíma fundu menn eins og Paul de Lagarde og Richard Wagner að heimurinn væri að nálgast endalok sín og að nýr heimur myndi fæðast. Í Rússlandi málaði Dostojevskí í dökkum litbrigðum endalok Rússlands. Og þótt tilfinningin um mikla óöryggi varð almenn, fundu þessar hugmyndir, án nokkurrar forms, viðurkenningu í höfuðborgum allra þjóða. Rússland féll og þær tilhneigingar komust til valda sem Dostojevskí spáði fyrir um í verkum sínum „Bræðurnir Karamazov“ og „Djöflunum“. Kommúnismi sigraði í Rússlandi gegn öllum félagsfræðilegum kenningum, ekki með verkalýðshreyfingu í bæjunum, heldur vegna þess að vilji sem hafði þegar verið brotinn varð undir áhrifum sterks, óevrópsks eðlis.

Ef við skoðum þessar ýmsu heimsspeki, sem virðast oft standa gegn hver annarri í banvænni andstöðu, komumst við að því að þær eiga allar eitt sameiginlegt. Þær eiga allar rætur að rekja til vel skilgreindrar kenningar, hvort sem sú síðarnefnda er trúarlegs, vísindalegs eða félagslegs-siðfræðilegs eðlis. Á þessum kenningum eða trúarjátningum byggja þeir upp stefnu, safna saman öllum þeim sem trúa á þessa stefnu og leitast við með öllum þeim stjórnmála- og hernaðaröflum sem þeim standa til boða að framkvæma þessa kenningarlegu stefnu.

Almennt og stjórnmálalega séð tengist þessi afstaða því sem kalla má „alheimshyggju“. Þessi alheimshyggja er til staðar, hvort sem einstaklingur er skipaður æðsti meistari sem heimshreyfing fær lög sín frá, eða hvort hún byggist á óhlutbundnum kenningum.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

samfélagi eða á einhverri tiltekinni kenningu. Reyndar sýna síðustu fimmtán aldir evrópskrar sögu að allar þjóðir hreyfast einhvers staðar innan slíkrar alheimshugsaðrar „heimsheimspeki“ og að allar stóru átökin milli þjóða fylgdu stefnu sinni innan kenningar sem hafði alheimslegan blæ. Þessi kenning einkenndist af trúarlegri alheimshyggju í rómversk-kaþólskri „heimsheimspeki“; og sama einkenni var til staðar í mótmælendatrúarkenningunni, þó í annarri mynd og þrátt fyrir einstaklingsbundnar afleiðingar; í frjálslyndiskerfinu finnum við félagslega-siðferðilega alheimshyggju, eins og var prédikuð í frönsku byltingunni; og það var níhílísk alheimshyggja sem einkenndi afsprengi marxísku hreyfingarinnar, heimskommúnisma, sem viðurkenndi ekki lengur þjóðerni og ríki, heldur aðeins samband sósíalískra sovétlýðvelda, sem hvenær sem er bætist við önnur sovétlýðveldi.

Hin afgerandi og róttæka heimsspekilega breyting, eins og við sjáum hana í dag, felst í þeirri staðföstu sannfæringu okkar að komandi barátta muni ekki lengur hafa sama eðli og áður og að þjóðarbarátta verði ekki háð innan neinnar tiltekinnar „heimsspeki“ af alheimslegri gerð, heldur að þessi barátta verði háð innan þjóðernishyggju „heimsspeki“. Með öðrum orðum: þær tilhneigingar sem áður voru eingöngu ríkisbundnar verða víðtækari og eru skoðaðar frá heimsspekilegu sjónarhorni og þróast í úrslitaþátt í að stjórna lífinu í víðasta skilningi. Í upphafi okkar tíma var stjórn alheimskirkju æðsti trúarlegi og stjórnmálaþátturinn. Þegar fyrsta byltingin átti sér stað stóðu tvær trúarjátningar hvor annarri. Á síðari stigum þessarar baráttu færðust þessir meginþættir frá trúarlegu yfir á ríkispólitíska vettvanginn, sem fyrst tók á sig mynd konungsveldis og að lokum lýðveldishugmyndar.

Í lok nítjándu aldar og upphafi tuttugustu aldar sjáum við að stéttahugmyndin var efst í huga milljóna manna. Og hver þessara ólíku þátta myndaði grundvallaratriði stjórnmála eins af hinum ýmsu flokkum, sérstaklega í Þýskalandi. Meginþáttur miðalda var Miðflokkurinn; ættarhugmyndin var af fyrrverandi Íhaldsflokkunum; efnahagshugmyndin sameinuð lýðveldishugmyndinni af Lýðræðisflokknum; og stéttahugmyndin af Marxistahópunum. Í andstöðu við alla þessa hópa sem voru til staðar í Þýskalandi lýsti Þjóðernissósíalíska hreyfingin yfir nýjum, en samt gömlum, meginþætti, þ.e. hugsjóninni um þjóðarheiður.

Allar baráttur síðustu fjórtán ára, fram til 1933, hafa verið háðar undir þessum fána. Þótt hún hafi hins vegar fengið dulrænan styrk, þá var það aðeins mögulegt vegna þess að mikil þjóð, meðvituð um heiður sinn, hafði orðið fyrir hruni, eftir það var aðeins ein ákvörðun eftir að taka. Annað hvort þurfti að þola gömlu stjórnmálaflokkana enn frekar sem fulltrúa gamla heimsheimspekinnar, eða ný stjórnmálaheimspeki byggða á nýjum meginreglum þurfti að vera skapað sem grunn að lífi þýsku þjóðarinnar. Ég þarf ekki að benda á að hugmyndin um þjóðarheiður er ekki ný hugmynd sem kom upp skyndilega; reyndar, allt frá því að þýsk þjóð var til hefur öll list hennar og bókmenntir snúist um hana. „Hildebrands-eposið“, „Nibelungen-ljóðin“ og „Gudrunarsagan“ sanna þetta, og það sama á við um öll þýska hetjutónlist. Auk þessa var þessi hugmynd rót lagabókstafanna í gömlu þýsku „saxnesku lögununum“ og „borgaralögunum“ (Stadterecht) sem fyrir margar þjóðir urðu grunnurinn að mörgum þáttum sem að lokum leiddu til sameiningar. Það er heldur ekki nauðsynlegt fyrir mig að leggja áherslu á að það sem ég segi hér er ekki ætlað sem tilvísun til eða gagnrýni á aðrar þjóðir.

Eina markmið mitt er að útskýra hvað hefur gerst hér í Þýskalandi og sýna fram á að við erum ekki að fást við eina byltingu af mörgum í þessu tilfelli heldur að úrslitabyltingin í...
Þýsk saga hafði hafist: bylting sem hófst ekki skyndilega heldur ein sem byggði á meginreglum sínum

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

má finna í þýsku bændastríðunum, í lagasetningu gömlu „fríborganna“, hjá Friðrik mikla, í leiðtogum þýsku frelsistríðanna árið 1813 og hjá hinum miklu hugsuðum á tímamótum frá 18. öld til 19. aldar.

Og leyfist mér að lýsa því yfir hér, að þessi ákafa þýska þjóðernishyggja er í raun ekki ógn við lögmæta þjóðernishyggju annarra þjóða, heldur að þvert á móti er það einmitt þessi þýska þjóðernishyggja, sem með andlegum yfirburðum sínum yfir öllum öðrum málum, getur ein tryggt það réttláta jafnvægi sem allur heimurinn þráir. Einræðisríkið, sem í dag byggir á nasistahreyfingunni, er í aðstöðu til að útrýma óréttlætanlegum menningarlegum áróðri meðal fólks af öðrum kynþáttum, sem og löglausri efnahagslegri útþenslu sem annars gæti vel leitt þýsku þjóðina frá efnahagslegum átökum til pólitískra átaka við aðrar þjóðir.

Þýsk þjóðernishyggja, „heimsheimspeki“ sem byggir á kynþætti og jarðvegi, er ekki dogma sem tengist alheimshyggju; hvorki forsendur hennar né niðurstöður fela í sér þá forsendu að hún eigi að hafa áhrif á aðrar og þar með ólíkar þjóðir og kynþætti. Á hinn bóginn teljum við að heimspeki okkar feli einnig í sér afturhvarf til lotningarfullrar aðdáunar á náttúrunni og lögmálum hennar. Þjóðernissósíalísk „heimsheimspeki“ þýðir því fyrir okkur að snúa baki við þeim formum þjóðlífs sem gefa ekki nægilega áherslu á eiginleika hinna ýmsu þjóða og kynþátta; að hafna þeim menningarvísindalegum kenningum sem segjast eiga við um allar þjóðir jafnt; og að lokum lítum við á hana sem tilraun til að ná fram meiri og jafnframt dýpri meðvitund um okkar eigin drifkrafta á þessum sömu sviðum. Nýja „heimsheimspeki okkar“, langt frá því að fyrirlíta aðra, er nauðsynlegur þáttur í að koma á gagnkvæmri, ósvikinni virðingu milli þjóða og menningarheima.

Af þessari ástæðu, til dæmis, ber Þjóðernissósíalíska hreyfingin mikla virðingu fyrir allt öðrum kynþætti og stjórnarskrá ríkisins, sem bæði hafa sín sérkenni. Í tveimur stórþjóðum Austurlanda sjáum við mannvirki sem hafa verið byggð á eigin grunni. Fyrir okkur er Japan, sem á sér þúsundir ára sögu, aðdáunarvert í trúarlegri tjáningu sinni, í undirgefni sinni við ríkisvald og hollustu við þjóðarhagsmuni. Kínverska þjóðin hefur einnig þróast frá einni tegund „heimsheimspeki“, hagfræði og félagslegri siðfræði, sem, þótt hún virðist sundruð í dag, gæti enn lifnað við. Og við munum fylgjast með þessari tilraun til að endurskipuleggja með sama áhuga og virðingu og við berum öllum göfugum metnaði annarra þjóða.

Það er dæmigert að tímabil nánast stjórnlausrar útþenslu margra þjóða um allan heim hafi leitt til átaka og að menn áttuðu sig á því að eftir þetta tímabil efnahagsþenslu hefur tímabil samdráttar hafist. Í þessu mun hver þjóð finna sína réttu mynd. Að þessi barátta er til staðar í öllum þjóðum án undantekninga er sýnt fram á með ofbeldisfullum átökum af félagslegum eða heimsspekilegum toga um allan heim. Þau sanna tilvist nánast almenns skorts á trú og sýna að aðgerðir þjóða eru ekki í raun stjórnaðar af vel skilgreindri hugmynd, heldur að fjöldi ólíkra kerfa berjast um yfirráð án þess að komast að varanlegri niðurstöðu.

Ef við túlkum rétt merki og merki samtímastjórnmála, virðist sem andleg barátta allra þjóða snúist um löngunina til að skipta út öllum kerfum sem heyja óákveðna stríð fyrir eitt af þessum kerfum, eða fyrir alveg nýtt sem er þeim öllum fremri.

Þýskaland gæti vel verið eitt dæmi í þessari heimsbaráttu – og ekki endilega

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

dæmigert dæmi – til að styrkja möguleikann á því að svokölluð „örlagarík“ þróun sé alls ekki vís til að enda með kommúnisma, heldur að ákveðni sem sprettur af sterkum persónuleika geti sigrast á úreltum hugsunarhætti sem eru ekki lengur í samræmi við núverandi aðstæður. Frjáls og leynileg þjóðaratkvæðagreiðsla í Saar hefur sýnt öllum heiminum hversu djúpt nýja lífsskoðunin hefur gegnsýrt alla þýsku þjóðina þrátt fyrir alla andstæða strauma, sem fengu að hafa áhrif án nokkurra hindrana. Við sjálf erum að minnsta kosti sannfærð um að þýska kerfið, þar sem það kemur í veg fyrir að einkahagsmunir í stjórnmálum eða einkahagfræði nái völdum, er eitt og sér fært um að skilgreina fyrir Þýska ríkið þær takmarkanir sem eru nauðsynlegar í lífshagsmunum ekki aðeins Þýskalands heldur einnig annarra ríkja.

Þetta gerir það mögulegt, í fyrsta skipti í mörg ár, að greina á milli einkahagsmuna, þótt þeir hafi aldrei verið jafn sterkir, og lífshagsmuna þjóðarinnar í heild. Á sama tíma höfum við þó möguleika á stöðugri utanríkisstefnu sem við teljum vera þannig að náttúrulegir drifkraftar sem tengjast lífi hinna ýmsu þjóða geti ekki lengur beinst handahófskennt hver gegn annarri, heldur standi bak við bak bæði í þágu einstakra þjóða og í þágu lífræns samstarfs allra þjóða. Í þessu fléttu stórvelda verður það þá mögulegt fyrir tölulega minni þjóðir að vera ekki lengur verkfæri þröngrar eigingirni heldur einingar sem njóta jafnréttis í lífrænum athöfnum stórvelda. Má ég bæta við að þegar ég tala um „smáþjóðir“ á ég aðeins við flatarmál þeirra og íbúafjölda og vil ekki á nokkurn hátt gera lítið úr vitsmunalegu og menningarlegu mikilvægi þeirra.

Þannig leiða nasistakenningin um „heimsheimspeki“ og endurfæðing þjóðarhugsjónarinnar til nýrrar hugmyndar um ríkið og þjóðarbúskapinn; nýrrar, vel skipulögðrar ríkisstjórnunar á einstaklingnum sem ein getur skapað raunverulegt frelsi, í skýrri andstöðu við misnotkun einstaklinga sem, án stjórnunar, hafði áhrif á mörg svið lífsins, eitraði og spillti tilfinningum og hugsunum heilla þjóða, ekki spillingaraðilum heldur þjóðunum í óhag.

Að koma á sátt milli hinna ýmsu lífsforma, samningar milli yfirvalds ríkis sem stjórnar öllum greinum þjóðarstarfsemi og annarra ríkja, og milli hópa („komplexe“) ríkja sem þannig eru myndaðir og annarra eininga sem ákvarðast af stjórnmálalegum, kynþáttalegum og landfræðilegum þáttum – í andstöðu við tilviljunarkenndu þætti sem einkenndu nítjándu öldina – allt þetta er afgerandi breyting nútímans. Og nasistahyggja er reiðubúin til að þjóna þessum tilgangi í þágu allra þjóða. Þannig sjáum við að nýja „heimsspekin“ hefur afgerandi mótandi áhrif á stjórnmálahugsun og að lokum á efnahagslega og erlenda stjórnmálastarfsemi.

Við teljum að það sé þess virði að skoða þær hugmyndir sem lagðar eru fram í þessari stuttu samantekt nánar út frá mögulegri hagnýtingu þeirra og áhrifum; með það í huga orð Þjóðverja sem barðist fyrir frelsi fyrir öld síðan: „Virðið föðurland annarra, en elskið ykkar eigið“.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Fasismi, konur og lýðræði eftir Norah Elam

„Reynslan sýnir að í öllum löndum í dag getur lýðræðið þróað eðli sitt frjálslega, hneykslisverðasta spillingin birtist án þess að nokkur telji hana gagnlega til að hylja óheiðarleika þess. Lýðræðið er land allsnægtanna sem · · óheiðarlegir fjármálamenn dreyma um.“

— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TÓ, sannur kyniskur maður sem lifði baráttuna fyrir kosningarétti kvenna frá 1906 til 1914, þá er ekkert sjónarspil skemmtilegra en eftirstríðsáhugamaðurinn sem virðist einna helst hafa áhuga á meintri hættu sem steðjar að kosningarétti kvenna í fasískum Bretlandi.

Þessi óvænta umhyggja finnur áleitnustu baráttumenn sína á ólíklegum stöðum, og þeir sem voru svo bitrir gegn baráttunni fyrir stríð hafa í dag gert algjört snúningsviðbrögð. Nýfundnir verndarar okkar eru engum líkir í þeirri ákvörðun sinni að konum skuli ekkert neitað í grundvallaratriðum, jafnvel þótt þeim sé í reynd neitað flestu sem er nauðsynlegt fyrir tilvist þeirra.

Fyrir konuna sem tók þátt í þessari sögulegu baráttu og leit á kosningaréttinn einungis sem tákn og trúði því að með honum gæti nýr og betri heimur verið mögulegur, er þessi tegund af stuðningi jafn ógeðfelld og sú sem var fyrir kynslóð síðan. Hún telur, og með einhverjum réttlætingum, að það sé aumkunarvert að þeir sem á öllum þessum þreyttu árum hafi aldrei rétt upp hönd til að hjálpa henni, heldur þvert á móti lýstu henni sem kynlausri meyju eða vonsvikinni ógiftri konu, skuli á sigurstundu reyna að nýta sér kyn sitt í þágu afturhaldssams og spillts kerfis. Slík ósvífni er aðeins möguleg vegna þess að þeir sem grípa til hennar misskildu algjörlega og misskilja enn merkingu þeirrar baráttu og túlkuðu kröfuna um stjórnmálalegt frelsi sem löngun í persónulegt frelsi.

Tíminn er kominn til að endurtaka þær meginreglur sem lágu að baki þessari merkilegu og ákveðnu birtingarmynd skipulegra breytinga, ekki aðeins í stöðu kvenna heldur einnig í viðtekinni afstöðu til þeirra.

Hvað var það þá sem lá að baki þeirri ástríðufullu spennu sem hrærði hjörtu þúsunda kvenna og stýrði þeim á þessum stormasömu árum? Það var ekki, eins og svo margar ímynduðu sér, ógeðfelld löngun í einstaklingsbundna eiginhagsmuni né barátta kvenna fyrir eigið kyn eingöngu. Þvert á móti, frá leiðtogum til hinna auðmjúkustu meðal almennings, var það grundvallartrúin, að í heimi byggðum af körlum og konum og undir stjórnmálakerfi sem stjórnar örlögum beggja kynja, væri landið, sem útilokaði áhrif, sjónarmið og hæfileika meira en helmings íbúa sinna frá ráðum sínum, í þeim mæli hamlað í að þróa besta stjórnarkerfið. Ef karlar voru fórnarlömb óreiðukenndra efnahagsaðstæðna, þjáðust konur með þeim. Ef félagslegar aðstæður, sem karlar drógu sig undir næstum vonlausri tilveru, voru óbærilegar, þá voru þær jafnt óbærilegar fyrir konur þeirra.

Þegar þau litu í kringum sig yfir stórborgir lands síns, frá norðri til suðurs og frá austri til vesturs, sáu þau húsnæðisaðstæður sem karlar og konur voru sammála um að væru skömm fyrir nútíma siðmenningu; þau horfðu á vinnumarkaðinn og horfðu með kvíða á draug óöryggisins sem ásækir launafólkið og er innbyggður í gamla kerfið. Á pólitísku sviði tóku þau eftir...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

að bæði í innanríkis- og utanríkismálum væri málum stýrt á þann hátt að það hefði hrætt hvern þann sem bar mikla umhyggju fyrir Bretlandi eða gerði sér grein fyrir þeirri hnignun sem þegar hafði hafið grafa undan öllum flokkum ríkisins. Þær risu upp og kröfðust þess að konur yrðu kallaðar til jafns við karla, til að rétta hjálparhönd áður en það yrði um seinan.

Þessi uppreisn var í stuttu máli ögrun við gömlu andstæðurnar og ákall um samvinnu innan ríkisstofnunar.

Í þessari hugmynd um hagnýta borgararéttindi líkist barátta kvenna mjög nýju heimspeki fasismans. Fasismi er raunar rökrétt, þótt miklu stærri, hugmynd um þau mikilvægu mál sem herskáar konur fyrir kynslóð síðan vöktu athygli á. Líkindin enda ekki heldur hér. Kvennahreyfingin, eins og fasistahreyfingin, var rekin undir ströngum aga og gekk þvert á alla flokkshollustu; stuðningsmenn hennar voru úr öllum stéttum og flokkum. Hún hvatti konur til að gleyma eiginhagsmunum; að afsala sér smávægilegum persónulegum ávinningi og forréttindum fárra í þágu margra; og standa saman gegn ranglæti og óréttlæti sem var eðlislægt í kerfi sem var svo hörmulegt fyrir velferð kynþáttarins. Eins og fasistahreyfingin valdi hún leiðtoga sinn og gaf honum, þegar hún hafði valið, algert vald til að stýra stefnu sinni og örlögum og sýndi tryggð og hollustu sem aldrei hefur verið framar í sögu þessa lands. Ennfremur, eins og fasistahreyfingin aftur, stóð hún frammi fyrir grimmd á götunum; háði andstæðinga sinna; misskilningi hinna velviljuðu; og biturð stjórnmálamannanna. Það þoldi hatur núverandi stjórnvalda og að lokum einmanaleika fangaklefans og hryllinginn við nauðungarmat. Ræðumönnum þess sem stóðu á opnum svæðum og á götuhornum var neitað um tjáningarfrelsi; það barðist fyrir því að selja bókmenntir sínar, hrækt á þær og smánað; þingmenn þess voru misþyrmdir. Kvenréttindakonur urðu íþrótt allra hávaðasamra sem vildu taka lögin í sínar hendur. Til að gera samlíkinguna enn nákvæmari, þá var engin rógburður of viðurstyggilegur og engin rógburður of lítilsvirðandi til að fjalla um siðferði leiðtoga þess eða markmið og tilgang kvennanna sem skulduðu þeim hollustu.

Þannig bar það til að konur, sem voru sameinaðar í slíkum samskiptum, höfðu engar blekkingar um pólitísk og flokksleg mistök, og þegar hin helgu orð „lýðræði“ og „persónulegt frelsi“ voru algeng á vörum gagnrýnenda þeirra, minntust þær þess að þetta var gert undir frjálslyndri stjórn og af baráttufólki flokks sem hafði gert lýðræðiskerfið að hápunkti stjórnmálavisku sinnar. Að undir því væru þær flokkaðar með glæpamönnum, geðsjúklingum og börnum. Þær héldu því fram, og með nokkurri sannfæringu, að ef þetta væri lýðræði, þá hefðu konur litlar vonir um það.

Reynsla þeirra sem útlagar innan lýðræðiskerfisins var einskis virði í samanburði við þá sem þeir stóðu frammi fyrir þegar þeir fundu sig heiðraðir borgarar undir vafasömum vernd þess.
Þeir höfðu að vísu áunnið sér rétt til einstaklingsfrelsis í mjög stuttan tíma á fimm ára fresti, en þegar þeir höfðu sett þennan örlagaríka kross á kjörseðilinn og lokað dyrum kjörklefans á eftir sér, þá fundu þeir sig frá þeirri stundu algerlega hjálparvana frammi fyrir lýðræðisvélinni.

Þótt okkur verði sagt að þetta væri það sem við höfðum barist fyrir, mun augnabliks íhugun sýna að þetta var aðeins talið táknrænt. Konur gerðu aldrei þau örlagaríku mistök að ímynda sér að vegna þess að karlar kusu væru þær endilega frjálsar. Það er einkenni ógreindra kvenna í dag að gera ráð fyrir að kona sé frjáls vegna þess að hún kýs líka, eða að lýðræði geti nokkurn tímann boðið upp á annað en vandlega og skipulagða misnotkun karla og kvenna sem þola það.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Konum var einnig veittur kosningaréttur í lok stríðsins og því var einnig veittur réttur til að koma inn á þing, og kosningarnar síðla hausts 1918 gáfu þeim fyrsta tækifærið. Flokkskerfið var þegar farið að sýna fyrstu merki um hnignun, og vegna óhjákvæmilegs lögmáls hefndarréttlætis var flokkurinn, sem hafði alið af sér lýðræði í Bretlandi, á fullum hörfun fyrir vanþakklátum afkvæmum sínum. Engu að síður sneru konur sér í fyrstu sigurgöngu sinni að þáverandi flokkum, annað hvort sem kjósendur eða væntanlegir frambjóðendur.

Vantraust mitt á flokksstjórnmál gerði mig trega við að snúa mér í þessa átt og ég kaus að bjóða mig fram sem óháður og bjóða mig fram með öllum hinum kvenframbjóðendunum að þessu sinni, nema einni. Undantekningin var greifynjan Markievicz úr Sinn Fein, sem þótt alræmd og yfirlýst óvinur Bretlands væri, fannst það fullkomlega einfalt mál samkvæmt lýðræðiskerfinu að tryggja sér kjör á þing landsins sem hún hafði opinberlega státað af að myndi eyðileggja, sundra og vanvirða. Ef ég man rétt var hún kjörin án mótmæla. Næsta dæmi var varla hvetjandi, því fyrsta konan sem kjörin var fyrir enskt kjördæmi var bandarískur ríkisborgari sem hafði engin réttindi til að vera fulltrúi breskra kvenna á eigin þingi, nema að hún hafði gifst breskum þegn sem neyddist til að sitja í efri deild þingsins við andlát föður síns. Gagnrýnendur kvennahreyfingarinnar bentu með varla dulinni ánægju á þessa niðurstöðu og lögðu sig fram um að sýna þessa konu sem dapurlegt dæmi um kvenlegt ábyrgðarleysi. Þær þurftu ekki að vera svona persónulegar, því hún var hvorki betri né verri en nokkur önnur kona sem kjörin var í breska neðri deild þingsins, vegna áralangrar vinnu og baráttu herskárra kvenna. Það er dapurleg staðreynd, þó engu að síður sönn, að síðari kosningar flokkskvenna til Westminster hafa ekki skipt neinu máli fyrir karla né konur, og þótt margar hæfar konur hafi gengið til liðs við kjörna fulltrúa okkar hafa áhrif þeirra verið algjörlega hverfandi á örlög Bretlands eða heimsveldis hennar. Þær, eins og karlkyns samstarfsmenn þeirra, eru einfaldlega tannhjól í flokkshjólum lýðræðiskerfisins, sem ganga inn í anddyrið við smell flokksþeytingarinnar, hjálparvana frammi fyrir risavaxnu opinberu vélbúnaði sem heldur áfram, eyðileggur allt frumkvæði og sjálfstæði fyrir framan það og gerir hvern einasta einstakling sem skuldar því hollustu að einungis dulmáli fyrir framkvæmd stefnu þess og aðgerða. Og ef þetta á við um þingið - og hver getur neitað því? - þá á það enn frekar við um kvenkjósendur. Hún er líka föst í þessu óhjákvæmilega kerfi, sannkallaður þræll flokkssamtaka sinna.

Þeir sem véfengja þetta verða að spyrja sig: Hvaða vald hefur kvenkyns þingmaður eða kvenkyns kjósandi, samkvæmt núverandi kerfi, til að breyta einhverri stefnu nokkurrar ríkisstjórnar sem hingað til hefur verið kjörin? Heldur ákafasti aðdáandi núverandi kerfis því fram að konur, óháð því hvaða flokki þær tilheyra, séu ánægðar með núverandi stöðu þessa lands? Eru þær tilbúnar til að sjá efnahagsástand þar sem atvinnutölur hafa náð ótrúlegri heildarfjölda á milli tveggja og þriggja milljóna óbreyttra? Eru þær ánægðar með sjónarspil þessara yfirgefinna svæða sem slá örvæntingu í hjarta hverrar lifandi manneskju? Eru þær áhugalausar um hnignun landbúnaðarhéraða og erfiðleika landbúnaðariðnaðarins og láta þær sér ekki annt um hræðilega húsnæðisástand sem allir flokkar harma?

Ef litið er til hins víðfeðma sviðs keisaralegrar og utanríkisstjórnmála, má þá halda því fram að meirihluti breskra kvenna þráir að sjá keisaradæmið hrynja, eða stefnu núverandi utanríkisstefnu meintrar þjóðstjórnar, þar sem samningar og skuldbindingar eru gerðar í þeirra nafni og í leyni við yfirlýsta óvini þessa lands, en á sama tíma erum við skilin eftir varnarlaus, ekki aðeins til að verja okkur sjálf, heldur einnig ef þörf krefur til að standa við þessar skuldbindingar? Vitum við í raun hvað við erum að gera?

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

framið; hvað felst í þessari stefna um sameiginlegt öryggi, eða hvaða illgjarn máttur ræður því? „Lýðræðið er land allsnægtanna sem óheiðarlegir fjármálamenn dreyma um,“ segir Georges Sorel. Hafa rétthafandi konur einhvern rétt til að hafa stjórn á innanríkis- eða utanríkisstefnu sem er ráðlögð til að gera þann draum að veruleika? Hafa skal í huga að þegar kemur að því að greiða reikninginn verðum við rekin eins og sauðir til slátrunar, hjálparvana gagnvart afleiðingum þessarar stefnu. Hvert er gildi svokallaðs frelsis ef það getur ekki gefið okkur vald til að breyta þessum mikilvægu málum?

Ef það er satt að meðalkjósandi kona vilji ekkert af þessu, hvers vegna leyfir hún það þá, ef hún er frjáls samkvæmt lýðræðiskerfinu? Ef hún býr yfir þessu frelsi, er hún þá ekki tvöföld og þreföld sek við að þola þetta eina klukkustund í viðbót? Þetta er prófsteinninn á kröfu hennar um ábyrga þátttöku í stjórn lands síns. Ef hún hefur öðlast nauðsynlegt vald og frelsi samkvæmt núverandi kerfi, þá er ásökunin um að hún sé ófær um að gegna hlutverki borgara í málefnum lands síns og sé í raun óhæf til ábyrgðar, sönnuð til fulls.

Ekkert af þessu er satt. Sannleikurinn felst í því að hvorki karlar né konur njóta frelsis samkvæmt núverandi úreltu kerfi. Það sem fjötrar bæði karla og konur er að flokkskerfið er í hnignun, og þetta er enn áberandi síðan kosningaréttur fullorðinna var veittur undir óheftu lýðræði. Um allan heim hefur sama hnignunin gripið um sig, með óhjákvæmilegri framrás tímans og aðstæðna, breytingin frá heimi fátæktar yfir í heim óendanlegra gnægða gerir skipulega skipulagningu ekki aðeins nauðsynlega heldur lífsnauðsynlega fyrir tilveruna. Við þessar breytingar eru aðferðir gamla heimsins úreltar og verða að víkja fyrir þeim nýja. Ef konur eiga að vera verðugar sæti sínu í ráðum þjóðarinnar verða þær að horfast í augu við sem raunsæjar nýju heimsaðstæðurnar sem eru að safnast saman í kringum þær. Fyrr eða síðar verða þær að velja. Ákvörðunin er afdrifarík, því staða kvenna mun ráðast af henni um töluvert skeið. Það er því ekki léttvægt að þær vegi sögu heimsins vel á vogarskálum.

Tvær leiðir eru opnar konunni. Sú fyrri er að hún ætti að berjast áfram við hrörnandi kerfi gamla heimsins, ánægð með að vera þerna atvinnustjórnmálamanna hinna ýmsu flokka sem hún fylgir. Um þetta má segja að hún hafi reynt það lengi og trúfastlega og að ef hún hefði getað náð fram einhverri raunhæfri breytingu í átt að félagslegu, stjórnmálalegu eða efnahagslegu frelsi undir því, þá hefur hún því miður mistekist. Hún verður nú að íhuga hvort sökin liggur hjá henni sjálfri eða í kerfinu sem hún heldur enn fast við. Í þessu sambandi mun hún taka eftir því að aðskildir flokkar eru smám saman að hverfa. Frjálslyndi flokkurinn hefur horfið inn í rökkrið fortíðarinnar; Íhaldsflokkurinn er í hraðri upplausn og við vitum, með fullvissu leiðtoga síns, að engin von er um að hann endurheimti sjálfstæði sitt. Sömu örlög bíða Sósíalistaflokksins, þar sem hann verður einnig að fara sömu leið og hefur sogað hina tvo flokkana undir kviksandi sósíaldemókrata.

Hún verður því að leita að betra kerfi; einu sem er betur í samræmi við nútímaaðstæður.
Hvað á að koma í staðinn fyrir hrunandi byggingu fortíðarinnar?

Allir stjórnmálafræðinemar gera sér grein fyrir því að deilan nú liggur á milli fasisma og kommúnisma.
Hvað breskar konur varðar, þá höfðar kommúnismi lítið til þeirra. Að lokum má segja að hann sé eyðileggingarheimspeki og afneitun á eðlislægum eðlishvötum kvenleikans. Hann er andstæða allra meginreglna og venja sem konur meta mikils og krefjast.

Fasismi virðist vera eina lausnin. Hann hefur í sér allar meginreglur sem eru sérstaklega viðeigandi og aðlagaðar að snilld breska persónuleikans. Hann býður upp á raunverulegt frelsi og frelsi fyrir alla menn og ...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

konur sem hafa góðar mætur á þessu landi. Til að koma í veg fyrir að misskilningur ríki, skulum við skilgreina þessi svo oft lauslega notuðu hugtök með orðum sem enginn lýðræðismaður mun deila við, því þau eru tekin frá postula hins ómengaða lýðræðis, John Stuart Mill.

„Eina markmiðið,“ skrifaði hann, „sem mannkynið á rétt á að trufla, hvort sem er einstaklingsbundið eða sameiginlega, athafnafrelsi einhvers úr hópnum, er sjálfsvernd. Eina markmiðið sem hægt er að beita valdi yfir hverjum meðlim siðmenntaðs samfélags gegn vilja hans er að koma í veg fyrir að aðrir verði fyrir skaða.“

Þetta er einmitt fasísk hugmynd um einstaklingsfrelsi, og það er augljóslega hugmynd að hvað konur varðar veitir þeim öll þau tækifæri sem þær geta réttilega krafist í framtíðarstöðu sinni sem kvenkyns borgarar. Í engu öðru kerfi eru þessar meginreglur innifaldar. Ennfremur, í vélakerfi fyrirtækjaríkisins, tryggir fasismi konum jafna stöðu við karla sína, því það hefur í sér eina leiðina sem þær geta stýrt og haft stjórn á þeim aðstæðum sem þær munu lifa við; þannig mun fasismi einn ljúka því verki sem hófst fyrir þær af herskáum konum frá 1906 til 1914. Þar að auki mun það bjarga þeim úr spilltu andrúmslofti sem er eðlislægt í flokkskerfinu, og í fyrsta skipti mun það gefa þeim tækifæri, í gegnum vélakerfi þeirra eigin sérhæfðu fyrirtækja, að takast á við með einhverri von um árangur þær miklu spurningar sem varða svo náið líf þeirra og barna þeirra.

Á efnahagssviðinu mun það tryggja öryggi með jöfnum launum fyrir sömu vinnu, það eilífa bein deilna sem hefur klofið kynin í sundur með svo skelfilegum afleiðingum fyrir atvinnulífið.

Á samfélagssviðinu fjarlægir það allar stéttahindranir, en á pólitíska sviðinu veitir það réttlæti og jafnrétti í fyrsta skipti í sögu kvennabaráttunnar.

Og það sem mikilvægast er af öllu er að fasisminn leggur að eilífu hina ógnvekjandi stríðsdraugar með því að fjarlægja grundvallarorsakir sem eru til staðar og eiga rætur sínar að rekja til alþjóðahyggjunnar, verkfæris sem var smíðað í þeim tilgangi að gera „óheiðarlegum fjármálamönnum“ kleift að notfæra sér það „land allsnægtanna“ sem kallast „lýðræði“ og þeir dreyma um.

Til að gera allt þetta mögulegt mun fasismi krefjast þess að konur, jafnt sem karlar, bjóði upp á agað samstarf við að sameina skipulegt ríki, og fasismi mun með réttu leggja á alla borgara ríkisins ábyrgð og skyldu til að vinna í sátt, ekki í þágu neins hóps eða stéttar, heldur til hagsbóta fyrir alla íbúa þess. Hann mun kalla á konur, eins og karla, að víkja öllum eigingjörnum einstaklingsréttindum, svo að hinir minna lánsömu geti verið öruggir fyrir misnotkun undir vernd hans.

Þetta er fasismi. Allt annað er tálsýn. Er hægt að segja að breskar konur geti ekki náð þessum mikla áfanga í sögu lands síns? Þeir sem bjóða þeim að hafna þessu tækifæri eru óvinir ekki aðeins kvenna, heldur allra framfara og siðmenningar. Þær konur sem þoldu raunir hinnar miklu baráttu fyrir stríð hafa að minnsta kosti áunnið sér réttinn til að skora á fólkið sem enn á ný myndi hneppa þær í þrældóm fortíðarinnar og fjötra þær innan kerfis sem neitar þeim öllum tækifærum til að gegna heiðarlegu hlutverki í nauðsynlegri endurskipulagningu lands síns. Breskar konur hafa aldrei brugðist eða hrasað þegar Bretland hefur þurft á þeim að halda. Þær munu líka, ásamt körlum kynslóðar sinnar, reisa fána bresks fasisma og bera hann hátt yfir óróa og ógeðfelldar deilur flokkskerfisins og flýta fyrir þeim degi sem mun sjá þjóð þeirra endurfæðast. Á þeirri sigurstund munu þær sannarlega hafa áunnið sér þann stolta rétt til að heiðra endurnýjað Stóra-Bretland og hvíla loksins í friði, öryggi og velmegun fullvalda þjóðar hennar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Dýrmætar ekrur

eftir Jorian Jenks

Þeir sem freistast til að gera ráð fyrir að Bretland hafi engin landbúnaðarstefnu þar sem það eigi ekki við landvandamál að stríða, ættu að íhuga þessar óþægilegu staðreyndir vandlega.

Fyrir utan Belgíu og Holland er Bretland þéttbýlasta land í heimi; og þar sem hlutfall náttúrulega ófrjósöms lands (t.d. fjalla) er mun hærra á þessum eyjum en í Niðurlöndunum, virðist óumdeilt að við höfum minna matvælaframleiðsluland á hvern íbúa en nokkurt annað land.

Bretland er eina siðmenntaða landið í heiminum sem ekki hefur fastmótaða stefnu um verndun, endurheimt og umbætur á landi. Engin einasta ríkisstjórn hefur gripið til nokkurra ráðstafana til að stöðva árlegt tap á ræktarlandi, sem nú nemur yfir 2 milljónum ekra, eða 7% af heildarflatarmálinu, frá lokum fyrri heimsstyrjaldarinnar.

Bretland er einstakt að því leyti að hátt hlutfall þjóðarinnar er fjarlægt öllu sambandi við heimaland sitt og að hátt hlutfall gamals, niðursoðins matar er í mataræði þjóðarinnar.
Vísindamenn eru farnir að uppgötva afleiðingar þessarar gervihyggju hvað varðar vannæringu, taugasjúkdóma og félagslegan óróa.

Erlendum áhorfanda mætti fyrirgefa fyrir að álykta að við séum að reyna, á okkar rangsnúna breska hátt, að gera okkur að viðfangsefni afar hættulegrar tilraunar, þ.e. að uppgötva hvort hægt sé að viðhalda heilbrigðu þjóðlífi í algjörlega þéttbýlu og nánast sníkjudýrasamfélagi, sem er háð nauðsynjum lífsins af áreynslu og velvild annarra þjóða. Hann gæti einnig gert ráð fyrir að svo ótrygg staða hafi verið þvinguð upp á okkur vegna óhagstæðs loftslags okkar eða fátæktar jarðvegs okkar. Og viðhorf hans gagnvart okkur væri frekar samúðarfullt en aðdáunarvert.

Það er því sárt að þurfa að viðurkenna að þessi ógnvekjandi staða stafar af einni orsök, og aðeins einni orsök, þ.e. tilfinningalausri og viðvarandi vanrækslu á grundvallarreglum. Látum það ekki vera vafa. Okkar loftslag er ekki slæmt; þvert á móti er það eitt það jafnasta í heiminum. Okkar jarðvegur er ekki rýr; þvert á móti er hann að meðaltali einn sá afkastamesti í heiminum. En við höfum, fyrir syndir okkar, stjórnmálakerfi sem neitar að horfa lengra en til næstu kosninga, sem er lamað af öllum hagsmunaaðilum með öxi að mala og öllum afvegaleiddum hagfræðingum með fræðilegt orðspor að viðhalda.

Það er djúpstæð mistök að gera ráð fyrir að það sé eðlilegt örlag okkar að vera framleiðendur, flutningsaðilar og bankamenn til umheimsins og að slík staða feli í sér stöðuga útgjöld hráefna og matvæla. Í stuttan tíma varð þessi tilgáta vissulega litrík vegna þess að röð heppilegra tilviljana gaf okkur töluvert forskot á aðrar þjóðir í þróun þeirrar þjónustu sem heimurinn var á þeim tíma tilbúinn að greiða nánast hvaða verð sem er fyrir. En hröð og nánast alhliða tilkoma iðnaðar- og fjármálaþjóðernishyggju hefur sópað burt tímabundinni einokun okkar og gert tilgátuna ekki aðeins óviðunandi heldur einnig hættulega. Því lengur sem við höldum fast í hana, því verr erum við fær um að horfast í augu við staðreyndir nútímalífsins. Sérhver bending í átt að óafturkallanlegri „endurheimt alþjóðaviðskipta“ frestar óhjákvæmilegum uppgjörsdegi þegar við verðum að standa á eigin fótum og meta okkar eigin...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

auðlindir.

Þar sem það er aðal uppspretta lífsnauðsynja er vandvirk og upplýst þróun þess forsenda þjóðarvelmegunar. Þar sem það er þjóðararfur, bæði menningarlegur og efnislegur, er varðveisla þess hátíðleg þjóðarskylda.

Það er vert að hafa í huga að fram að tiltölulega nútímanum voru þessar staðreyndir almennt viðurkenndar, þótt ekki alltaf rétt túlkaðar. Landeign var ekki aðeins talin veita mikil forréttindi heldur einnig mikla ábyrgð, bæði félagslega og fjárhagslega. Ráðandi stéttir voru næstum eingöngu tilheyrandi landeigendum. Landbúnaður var viðurkenndur sem mikilvægasta undirstöðuatvinnugreinin og velferð hans var þjóðarmál.

Það var ekki fyrr en fátækur landeigendastétt hafði verið skipt út fyrir uppkomna og að mestu leyti framandi auðvaldsstétt sem spratt upp úr óreiðukenndum fjármálum Napóleonstímabilsins að þjóðarviðhorf gagnvart landinu versnaði verulega. Og það var ekki fyrr en útflutningskapítalismi Viktoríutímans fór að afla sér gríðarlegra innflutningstekna að breskur landbúnaður tókst ekki að halda í við þróun breskra framleiðslufyrirtækja. En þegar sú kenning var komin á fót að hagnaður skipulagðs fjármagns væri mælikvarði á þjóðarvelmegun, gat óskipulagður landbúnaður leitað til einskis til Westminster eftir aðstoð eða forystu.

Og því er rannsókn á bresku sveitinni í dag næstum því rannsókn á útdauðri menningu.
Djúpar götur sem hafa ekki borið hjól í kynslóð, víðáttumiklar limgerði sem hafa ekki séð járn í áratug, forn plógför enn sýnileg í þykkum torfgrónum haga, hlöður og sumarhús í öllum hnignunarstigum, kirkjur byggðar fyrir söfnuði fimm sinnum stærri en núverandi sóknir, þöglar vatnsmyllur og hrunandi höfuðból: allt ber það vitni um týnda sveitabyggð sem eitt sinn vann virkan að mannskæðasta verkefni allra.

Það er auðvitað rétt að betra landið er enn ræktað og oft vel ræktað, þótt fjöldi þeirra sem hafa beinan hagsmuna að gæta minnki ár frá ári. Og hér og þar finnur maður hugrakka ævintýramenn sem leggja allt sitt í sölurnar fyrir svín eða alifugla, ávexti eða mjólk. En yfir stórum hluta sveitarinnar hangir skaðinn af hand-í-munn aðferðum sem spretta af skorti á sjálfstrausti og birtast í vanræktum haga sem eru undirfóðraðir með ómerkilegum nautgripum. Andrúmsloftið er svo sinnulaust að jafnvel sóunarlegar og ógeðfelldar innrásir vangaveltursbyggjanda eru teknar með varla snefil af þeirri gremju sem slík vanhelgun hefði vakið fyrir nokkrum kynslóðum.

Það er mikilvægt að gera sér grein fyrir umfangi þess tjóns sem hefur orðið á óbætanlegri þjóðareign. Í orði kveðnu er land óslítandi, nema auðvitað að sjórinn skoli því burt, ferli sem má reyndar sjá á nokkrum stöðum við strandlengju okkar. En ýmislegt getur gerst við það sem gerir það nánast gagnslaust frá sjónarhóli matvælaframleiðslu, og það er mikilvægasta sjónarmiðið fyrir þjóðina.

Í fyrsta lagi getur ræktað land, hvort sem það er akurland eða beitiland, fljótt sokkið í eyði þar sem það gefur ekkert annað en lítinn uppskeru fyrir nautgripi og sauðfé, og jafnvel þær skortir ef kanínurnar koma fyrst. Ógnvænleg aukning á ræktarlandi sem skilað er sem „gróf beit“ á tímabili þegar ræktað svæði hefur stöðugt minnkað sýnir greinilega hvað hefur verið að gerast. Megnið af grófum beitum okkar eru auðvitað fjallstindar og mýrlendi. En öll þessi nýlega aukning, og miklu meira til viðbótar, samanstendur af endurbætanlegu landi af þeirri gerð sem væri ræktað í hvaða öðru Evrópulandi sem er eða jafnvel okkar eigin lénum, en sem ekki er hægt að rækta hér vegna viðvarandi vanrækslu opinberra aðila.

Stjórnmálamenn af Inskip-gerðinni vilja að við trúum því að þetta yfirgefna land geti verið fært inn í ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

framleiðsla í neyðartilvikum. Greinilega hefur vonbrigðin í síðustu styrjöld ekki kennt þeim að ekki er hægt að flýta fyrir framleiðni landsins með því að nota nokkra dráttarvélar og ófaglært vinnuafl. Landgræðsla er mjög hæft starf sem krefst nokkurra ára þolinmæði áður en árangur næst. Það er mjög gagnlegt að fella það inn í langtíma landbúnaðarstefnu; en sem leið til að framleiða matvæli í neyðartilvikum er það nánast verðlaust.

Í öðru lagi nota byggingarframkvæmdir, hvort sem þær eru íbúðarhúsnæði eða iðnaðarbyggingar, mikið land á hverju ári og hreinsa alveg eins mikið og þær nota í raun. Frá árinu 1929 hafa England og Wales ein misst 421.000 ekrur af ræktarlandi, þar af hafa aðeins 159.000 ekrur orðið að ójöfnum beitum; næstum allar þær 262.000 ekrur sem eftir eru hafa lent í höndum byggingaraðilans, og stór hluti þess er slétt og frjósamt ræktarland í mikilli ræktun.

Hafa ber í huga að tap á landbúnaðarlandi stoppar ekki við það svæði sem verksmiðjur, hús og garðar í raun nota. Vegir og útivistarsvæði verða að vera til staðar og það eru alltaf, sérstaklega á nýbyggðum svæðum, stór svæði af óbyggðu landi. Þar að auki þjáist landbúnaðarland á jaðri byggðs svæðis eða ræktarlands sem hefur verið stráð, á nútíma hátt, með einangruðum íbúðarhúsum, verulega. Spörfuglar og rottur koma í þúsundum; hlið og girðingar eru brotin niður; lausir hundar elta búfé og smávægilegt tjón eykst gríðarlega. Með tilkomu ódýrra vegasamgangna og afleiðandi útþróunar úthverfa hlýtur svæðið sem þannig verður fyrir áhrifum, þótt það sé enn skilað til landbúnaðarlands, að nema hundruðum þúsunda ekra.

Það er ómögulegt að komast hjá þeirri niðurstöðu að Bretland sé að sóa þjóðararfi sínum á þeim tíma þegar gangur heimsatburða gerir það afar mikilvægt að það varðveiti hverja einustu ekru. Þeim sem kunna að telja þetta vera viðvörunarfullyrðingu er bent á að kynna sér vandlega nýlegt verk prófessors RG Stapledon, *The Land; Now and Tomorrow.* Heimildin telur að „landbúnaðarekrur okkar séu að minnka hratt og það hljóta þær óhjákvæmilega að gera og nema ákvörðun verði tekin um lágmarksflatarmál sem ætti að halda til matvælaframleiðslu og viðeigandi aðgerða sé gripið til, þá gætu ekki fleiri en tvö hundruð ár liðið síðan ræktarlönd Englands minnkað um helming.“

Tvö hundruð ár hljóma kannski langur tími, en er einhver nógu djarfur til að halda því fram að börnin okkar, hvað þá barnabörnin, muni geta sótt ótakmarkaðar matvælaframboð frá Ameríku og Antípópunum? Viljum við fara í söguna sem kynslóðin sem sóaði þjóðareigninni og skildi afkomendur okkar eftir til að takast á við grundvallarvandamál hungursneyðar? Viktoríutímaútflutningskapítalismi hefur arfleitt okkur neyðarsvæðin; eigum við að bera ábyrgð á nýjum hópi eyðilagðra svæða?

Frekari íhugun á næringarfræðilegum og efnahagslegum þáttum landbúnaðarvandamála okkar myndi leiða okkur ítarlega inn í umræðu um hin mörgu hlutverk landbúnaðar sem óaðskiljanlegur hluti af þjóðlífinu.
Því er nauðsynlegt að gera hlé til að ræða hinn jafn mikilvæga menningarlega þátt.

Þessi þáttur hefur að vísu þegar fengið nokkra athygli á krampakenndan og einhliða hátt innan skipulagshreyfingarinnar. En nafnið á þessari hreyfingu leiðir í ljós takmarkanir hennar. Samfélag sem hefur verið hvatt til að gleyma mikilvægi landbúnaðar síns og líta á innfluttar matvæli sem náttúrufyrirbæri hefur farið að líta á sveitina sem einungis viðbót við bæina, eins konar dýrðlegan almenningsgarð. Það er sannarlega mikil hætta á að dreifbýlið í Englandi verði eins konar „opið svæði“ án persónuleika á sama hátt og stór hluti af heimasýslunum hefur orðið að einsleitum garðúthverfi.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Meðfædd löngun þéttbýlisfólks til að flýja hávaðasamt og mengað andrúmsloft borganna vekur ekkert annað en samúð. Að þetta fólk skuli með ánægju eyða helmingi sunnudagsins í að kyngja bensínútum á umferðarþungri aðalvegi til að geta eytt hinum helmingnum í fersku lofti er aumkunarvert. Það er synd að svo margir þeirra virðast ófærir um að njóta ávaxtar fyrirtækis síns án þess að spilla honum.

Því sveitin getur ekki gegnt menningarlegu hlutverki sínu nema henni sé leyft að varðveita sinn eigin karakter, og sá karakter er óaðskiljanlegur frá efnislegu eða landbúnaðarlegu hlutverki sínu. Bærinn getur ekki sloppið við bæinn, ef hann tekur bæinn með sér, ekki frekar en hugsuður getur gefið huga sínum frí, ef hann tekur rök sín með sér í sveitagöngur sínar. Sjónin af þorpi sem er orðið úthverfi af þeim sem hafa komið til að „búa í sveitinni“ er jafn aumkunarverð og sjónin af hópi hugsuða sem ganga um í fullum tali á meðan í kringum þá eru tíu þúsund athafnir áhugaverðari og mikilvægari en þeirra eigin. Eins og bóndi orðaði það fyrir ekki svo löngu: „Mér er alveg sama þótt þeir gangi yfir akrana mína. Mér er alveg sama þótt þeir æfi fávita sína á minn kostnað. Mér er ekki einu sinni sama þótt þeir klifri yfir hlið sem barn gæti opnað. En þegar ég hugsa til þess að þeir hafa gengið yfir tvær mílur af góðu ræktarlandi og aldrei hugsað um að sjá hvað var í gangi, finnst mér kurteisi mín vera sóuð.“

Það sem við gætum kallað viðhorf „almenningsgarðs“ birtist á alvarlegri hátt en sinnuleysi gagnvart sveitastarfsemi. Rétt eins og ígulkerið telur það ekki skaða að kasta steinum í endurnar þegar hirðirinn sér ekki, þá eru þúsundir menntaðra fullorðinna sem sjá engan skaða í smávægilegum brotum þegar litlar eða engar líkur eru á að þau verði uppgötvuð. Og samanlögð áhrif smávægilegra brota skapa óþægilegar aðstæður í hverfum sem eru vinsæl meðal borgarflóttamanna.

Í Þýskalandi eru ávaxtatré gróðursett í limgerðum meðfram veginum og landið er ræktað alveg út að brúninni. Í Englandi er slík aðferð algjörlega ómöguleg, því trén yrðu rænd af skipulögðum ránshópum og uppskeran troðin flat niður um keðjubreidd. Bretinn er ekki endilega minna heiðarlegur eða eyðileggjandi en Þjóðverjinn; hann hefur einfaldlega verið afbyggður svo mikið að gildismat hans og siðferðisreglur hverfa með síðasta ljósastaurnum. Þeir sem yrðu hissa á þeirri hugmynd að stela pening af búðarborði munu ekki sjá neitt siðlaust í því að brjótast í gegnum hálft tylft limgerða til að stela sveppum.

Landsbyggðin hefur svo mikinn raunverulegan auð að bjóða gestum sínum að augljós leið til að sigrast á núverandi dapurlegum tilhneigingum er að sýna fólki hvar þessi auður liggur. Jafnvel nú eru margir sem geta og kunna að meta græðandi smyrsl einverunnar, andlega huggun friðar og öryggis, heillandi áhuga síbreytilegra akra og skóga; en þeir eru allir of fáir.
Enginn mun af fúsum og frjálsum vilja skaða eða spilla því sem hann hefur brennandi persónulegan áhuga á, og fyrsta skrefið í átt að varðveislu sveitarinnar er þjóðarátak í átt að þróun þess sem prófessor Stapledon kallar „sveitahugsun“.

Fasísk stjórn verður að sjálfsögðu að takast á við landbúnaðarvandamálið í heild sinni, því landið er einn af undirstöðunum sem hugmynd hennar um lifandi þjóðerni byggir á. Reyndar mun yfirlýst stefna hennar um landbúnaðarþróun sjálf skapa brýnt vandamál með því að örva spákaupmennsku á fasteignamarkaði, og þessari starfsemi verður að taka af hörku áður en hægt er að þróa landbúnaðarstefnu að fullu.

Hægt er að setja fram fasíska afstöðu gagnvart landinu í nokkrum setningum.

Land má ekki lengur líta á sem vangaveltur. Virði þess verður að vera metið á sanngjarnan hátt og öllum aukningu verður að deilast á milli þeirra sem hafa hjálpað til við að skapa það, þar á meðal

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Ríki.

Landnýting verður að vera viðfangsefni vandlegrar langtímaskipulagningar á landsvísu. Byggingarstarfsemi verður að takmarkast við svæði með lítið landbúnaðargildi eftir því sem kostur er.

Landeign verður að vera eins dreifð og mögulegt er, með það að markmiði að hafa fjölda lítilla, öruggra fjölskyldueigna. Það mun þó einnig fela í sér ábyrgð og þeir sem misnota land sitt verða taldir félagslegir óvinir.

Aðgengi almennings að landinu verður að bæta með því að lengja og skilgreina betur göngustíga, tjaldstæði og vegastoppistöðvar. Jafnframt verður að endurskoða lög um landhelgisbrot og veita sveitarfélögum betri vernd gegn afskiptum og skemmdum. Hugsanlega gæti verið nauðsynlegt að koma á fót sveitarstjórn landvarða.

Stríð verður að heyja gegn meindýrum eins og kanínum, hrókum og dúfum; og þótt engin mismunun verði gegn íþróttaiðkun, má ekki leyfa slíkri íþrótt að trufla hvorki landbúnaðar- né afþreyingarstarfsemi.

Almenningur verður að vera fræddur til að virða og meta sveitina að verðleikum og sýna starfsemi hennar skynsamlegan áhuga.

Við sem kynþáttur erum ekki mjög tilbúin að vera tilfinningaþrungin gagnvart landinu. Við notum orðið móðurland en sjaldan, föðurland aldrei. Aldar af frjálslyndi *án skuldbindinga* og fjárhagslegri íhaldsstefnu hefur alið á skammsýna viðskiptahyggju gagnvart jarðvegi okkar.

En drauma-Bretland okkar, hin raunverulega birtingarmynd þjóðaranda okkar, er ekki Bretland gatna og verksmiðja eða jafnvel garða og opinberra bygginga, heldur Bretland brosandi dala og öldóttra hálendis, ræktaðra akra og notalegra bæja. Borg er borg um allan heim; og borgir heimsins stefna ár hvert að stöðlun. En dreifbýlið í Bretlandi er okkar eigið, óaðskiljanlegt frá þjóðarpersónu okkar. Við verðum að varðveita það af vandlætingu, ekki í safnkenndu andrúmslofti Stratford-on-Avon heldur í náttúrulegum krafti framleiðni.

Fáir okkar eru meira en nokkrar kynslóðir frá jörðinni. Lítil endurmenntun í gegnum fjölmiðla og útvarp myndi gera okkur að sveitamönnum aftur, að minnsta kosti í frístundum okkar: ekki menntun atvinnuskólakennarans, þar sem „landbúnaður“ hans samanstendur af gagnlegum en frekar dapurlegum grunnvísindum, heldur menntun sem myndi senda okkur út á akrana með opin augu og forvitinn huga. Kynning á sögu og daglegu lífi sveitarinnar myndi ekki aðeins hvetja bæjarbúa til að meta vandamál landbúnaðarins heldur einnig veita sveitaferðum sínum grípandi áhuga. Gáfuð sveitahugsun gæti verið besta mögulega mótefnið við streitu borgarlífsins, því móðir jörð getur veitt huggun bæði sálinni og líkamanum.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Hitlers Berchtesgaden an Idyll of New Germany eftir Joan Morgan

Ef þú þekkir Bæjaraland vel, og jafnvel þótt þú hafir í huga að Wittelbach-fjölskyldan ásamt öllu Bæjaralandi og Führer-herrann ásamt öllu Þýskalandi valdi sér sumarhús í Berchtesgaden, þá undirbýr ekkert þig alveg fyrir þennan stað sem er bæði hjarta hins gamla Bæjaralands og sál hins nýja Þýskalands. Allt sem þú dreymdir um Bæjaraland í sinni ævintýralegustu mynd og nasistastefnu í sinni fegurstu mynd er þjappað saman í þessum fjallaumlukta markaðsbæ sem státar af svipuðum íbúafjölda og nýjasta fjölbýlishús Lundúna.

Eftir að lestin fer frá Bad Reichenhall heldur hún áfram að renna dýpra og dýpra inn í fjöllin þar til þér finnst þau umlykja þig alveg þegar þú ferð upp djúpan dal sem er eins og fleygur af Þýskalandi sem er rekinn inn í Austurríki. (Það er mögulegt, og nokkuð spennandi, að ganga til Austurríkis í hvaða þrjár áttir sem er.)

Fyrsta hugsunin er hreyfing. Allir frá tveggja ára aldri eru á tánum í eins konar eftirvæntingu. Hvort sem það er vegna hæðar, góðs skaps í Bæjaralandi eða þess að leiðtoginn gæti ekið í gegn hvenær sem er, hef ég aldrei uppgötvað; staðreyndin er sú að loftið kitlar af lífskrafti.

Hér í þessu yndislega tónlistarlega gamanleikjaumhverfi virðist þjóðernissósíalismi mjög skemmtilegur. Nema á einstaka fundum, sem eru einföld og undarlega innblásandi, ertu ekki eins meðvitaður um djúpa dulræna alvarleika alls þessa; gífurleika verkefnisins sem er lokið og verkefnisins sem framundan er.

Þér finnst SS-sveitin með sínum fallega einkennisbúningi, samskiptum við leiðtogann og heilbrigðu lífi í yndislegu umhverfi vera mjög ánægjuleg iðja, og SS er sannarlega frábær samtök, opin öllum aldri og stéttum á sameiginlegum grundvelli föðurlandsástar.

Hér, meira en nokkurs staðar annars staðar í Þýskalandi, sérðu hvernig allir, frá elsta SS-meðliminum til yngsta barnsins sem selur Vetrarhjálparmerki, eiga hagsmuna að gæta í landinu; enginn þjáist af þeirri sálareyðileggjandi kvöl að finnast maður óvelkominn. Sérhvert afrek er þeirra afrek; hvert bakslag þeirra. Þú áttar þig á því hvernig nasistahyggja, með því að endurvekja vonina og endurlífga trúna á framtíð lands síns, hefur gefið fólkinu eitthvað til að lifa fyrir.

Aldagamalt líf staðarins heldur áfram eins og það hefur alltaf gert, ásamt nasistastefnu; og því er lífið í Berchtesgaden eins og stöðug sýning. Þegar tjaldið fellur fyrir einum þætti fer annar upp. Þú heyrir eintóna suð framhjá glugganum þínum, hundrað bændakonur í þjóðbúningum í litlum svörtum, grænum og rauðum prjónakápum sem þær kalla Berchtesgaden-menn. Með þeim er prestur og þær ganga hægt, syngja og horfa niður. Seinna heyrir þú skræka raddir ungu BDM-stúlknanna (Hitler-stúlknanna) ganga eftir í stuttum, brúnum kápum sínum, eða hóp Hitler-jugends, risavaxinna, karlmannlegra drengja með fána. Það er alltaf söngur í loftinu.

Þegar allt annað bregst er haldin slökkviæfing. Hundrað slökkviliðsmenn (eða einn á móti hverjum þrjátíu íbúum) í kyrtlum, hjálmum og buxum sýna djörfung fyrir framan gluggann þinn. Sunnudagurinn er hins vegar dagurinn. Á Markt-torginu, sem er toppur bæjarins, safnast saman bændurnir; mennirnir keppast sín á milli í óendanleika runna í grænum húfum sínum, öðru megin við gosbrunninn ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

með bæverska ljóninu sínu, hins vegar konunum með flata svarta hatta sitjandi á fléttukórónum sínum. Klukkan tíu fresta þær bjór og pylsur í súpu til Neuhaus (þessum litla bróður Hofbrauhaus) með bjórgarðinum undir kastaníutrjánum, þar sem þær lofta rúmfötunum þínum á girðingunni á Wittelsbach Schloss, *bierstube* með óviðjafnanlegri gemütlichkeit, þar sem flokksleiðtogar nudda sér öxlum við leiðsögumenn; lífleg miðstöð líflegs bæjar.

Grand Hotel, nógu glæsilegt fyrir alla. Kurhaus með frábærri hljómsveit og gestum frá München. Bændaleikhúsið, með grófum kímni og aðlaðandi tónlist. Þar eru dansstaðirnir; Hofschaffer með náinni stemningu, vasaklútagólfinu troðfullu meira en draumar um *hótelstjóra í London,* og Kur Cafe, þar sem hinir risavaxnu, glæsilegu drengir SS-lífvarðliðsins dansa í því sem eitt sinn var konungsvilla Bæjaralands. Þar eru listamennirnir, Fritz Richter með sínar undarlegu innblásnu tréristur, og einn af fyrsta flokks landslagsmálarum nútíma Alpaskólans.

Til að koma út í loftið: fyrst er það hús leiðtogans, efst á jörðinni, með glervegg sem snýr út að fjöllum, staðsett á svo bratta hæð að það virðist halla sér aftur. Húsið gnæfir yfir dalnum eins og leiðtoginn ræður yfir bænum.

Þar er Konigsee, fegursta allra Alpavötna, djúpgrænt með háum fjöllum sem umlykja það á alla kanta. Þar er Zauberwald, töfraskógur, þar sem lækurinn frá Hintersee rennur gegnum græna, mjúka kletta.

Þar er saltnáman þar sem (í þessu landi einkennisbúninganna) klæðist maður í svartan kyrtil og hvítum nærbuxum (sem er ekki nærri eins *smart* og viðeigandi og það hljómar) og rennur sér niður að neðanjarðarstöðuvatni með ljósakeðju og hakakrossi í hinum endanum. Þar er Schloss Platz með stríðsminnisvarðanum.

Þar eru Alpaengin með litasamsetningum náttúrunnar, bleik eina vikuna, blá og gul þá næstu, sem myndu öfunda blómabúðir í London, París og New York.

Þar eru skógarnir, einsleitir, sem teygja sig beint og sterkt upp að snjólínunni. Fjöllin; fallega Watzmann, næsthæsta fjöllin í Þýskalandi; hið hráa Goll og hið hrjóstruga, goðsagnaþrungna Untersberg. Fyrir þá hugrökku er upplýsta ísholan, sex þúsund fet upp í Untersberg, og einnig er þar Almbach Klamm, öskrandi, stórkostlegt gljúfur, þar sem maður virðist fara miklu lengra niður en upp, sem endar aðeins þegar maður hefur gefist upp á voninni og fellur undir fyrirsögnina „Tilfinningaleg upplifun“ en ekki „Útsýni“.

Í Berchtesgadener-landinu heilsa þeir þér jafnt með „Grass Gott“ og „Heil Hitler!“ Engin furða, kveðjur sé Guði fyrir að hafa skapað nokkuð jafn yndislegt og Heil sé Hitler fyrir að hafa geymt það handa fólkinu sem elskar það meira en lífið.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Norrænt heimssamband eftir Vidkun Quisling

LEIÐTOGI NORSKA NASJONAL SAMLING

Þegar gamli heimurinn fellur fæðist nýr. Samhliða þriðju árlegu mótmælafundi okkar í Stavanger í fyrra var sjöunda heimsþing Kommúnistaþjóðfélagsins opnað í fyrrum „aðalsmannaklúbbnum“ í Moskvu, eftir sjö ára millibil frá síðasta heimsþingi árið 1928.

Þingið stóð frá 25. júlí til 21. ágúst. Megintilgangur þess var að fara yfir það sem alþjóðlega gyðingasamsærið Marx hafði áorkað á þessum sjö árum innan og utan Sovétríkjanna í Rússlandi varðandi framkvæmd áætlunar Stalíns um bolsévisun heimsins, sem hafði verið umræðuefni á fyrra heimsþinginu.

Í öðru lagi staðfesti það aðferðir áætlunar sinnar til að eyða þjóðarviðnámsöflum og kynda undir eldi kommúnistabyltingarinnar. Sérstök áhersla var lögð á aðferðir svokallaðrar sameinaðrar og alþýðufylkingar, sem við höfum séð þróast í Frakklandi, Spáni, Belgíu og annars staðar. Við þekkjum þær einnig vel hér í Noregi í svokölluðu „kreppusamkomulagi“ við bændaflokkinn og í nýjum felulitaaðferðum Verkamannaflokksins með því að tileinka sér borgaralega og þjóðlega dulargervi. Annað mál sem snertir land okkar beint, þ.e. þátttaka Sovétríkjanna í Þjóðabandalaginu, er einnig einkenni sömu alþýðufylkingaraðferða sem lengi hafa verið innleiddar í stefnu Komintems.

Í ár, þegar við í Þjóðarsamtökunum erum saman komin í árlega mótmælafundinn okkar, sjáum við boðun á enn einni heimsþingi.

Að þessu sinni halda hluthafar gjaldþrota fyrirtækis Þjóðabandalagsins sérstakan aðalfund sinn til að ræða slit fyrirtækisins eða mögulega endurreisn þess í haust, þegar þingið heldur sinn hefðbundna ársfund.

Ég nefni þessa atburði, sem áttu sér stað samtímis tveimur síðustu þjóðarfundum okkar, ekki aðeins vegna mikilvægis þeirra, heldur vegna þess að þessir atburðir lýsa mjög greinilega þeirri utanríkispólitísku stöðu sem við stöndum frammi fyrir í dag.

Annars vegar höfum við óþreytandi virkan heimsbolsévisma, sem frá sögulegu sjónarmiði er einfaldlega ógnvekjandi einkenni þess að gamla heimurinn sé að líða undir lok og viðvarandi tilraun illra afla til að þvinga þróun heimsins inn á sína eigin eyðileggingarleið, það er að segja í átt að alheims efnishyggjulýðveldi undir einræði Gyðinga.

Hinu megin sjáum við marklausar tilraunir gamla heimsins til að leysa brýnar kröfur samtímans, kröfur um frið og samvinnu þjóðanna. Allt málið er hindrað af árekstri einstaklingsbundinna hagsmuna, rétt eins og innri samvinna þjóðarinnar sem aðstæður krefjast er að eyðileggjast af stéttaátökum og eigingjörnum flokksátökum. Þessu upplausnarferli fylgja óeirðir og kreppur, stríð og borgarastyrjöld.

Alþjóðahyggjuöflin grípa inn í og allt áhyggjuefnið hverfur smám saman í marxisma og eyðileggingu á sama hátt og borgaralega-frjálslynda ríkið er smám saman að eyðileggjast, af ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxismi, eins og við sjáum svo greinilega í okkar eigin landi. Mitt í öllu þessu skýtur síungi mannkynsins nýjum sprotum; þjóðarhreyfingar endurreisnar og sameiningar boða nýja tíma, koma með nýtt ríki og nýja heimsskipan. Nýja skipanin er einnig í gangi í þessu landi.

VIÐURLÖG OG HRUNI DEILDARINNAR

Önnur mikilvæg staðreynd er sú að hrun þessarar borgaralegu þingræðislegu kapítalísku stofnunar, Þjóðabandalagsins, er ekki eingöngu vegna eigin óheilindis og undirliggjandi athafna marxisma eða grundvallar- og formlegra mistaka í skipulagi Þjóðabandalagsins.

Það hefur verið eyðilagt af fasíska Ítalíu, einum af fulltrúum skipulagðra samfélaga nýaldar. Þrátt fyrir fimmtíu refsiaðgerðarríki og andstöðu alls lýðræðislegs og marxísks heims, og heimsálitið sem var virkjað gegn fasisma og Ítalíu, reyndist þjóðareiningin vera sterkasta aflið.

Án þess að tengja sig á nokkurn hátt við ítalskan fasisma eða ítalskan hagsmuni hafa leiðtogar Þjóðarsamtakanna frá upphafi tekið skýra og afdráttarlausa afstöðu gagnvart Eþíópíudeilunni. Þeir hafa staðið með hlutleysi Noregs og gegn þátttöku þess í svokölluðum viðskiptaþvingunum.

Í þessu vorum við eingöngu undir áhrifum af hagsmunum landsins okkar. Ég tel þó að almenningsálitið hér, eins og víða annars staðar, hafi orðið fórnarlamb áróðurs sem í raun þjónaði allt öðrum hagsmunum en þeim háleitu hugsjónum sem það þóttist innræta.

Hreyfingin okkar tók þó enga afstöðu. Við kröfðumst hlutleysis Noregs og sýndum fram á hræsni og tilgangsleysi alls refsiaðgerðaleiksins. Við getum sagt í dag að við metum aðstæður rétt.

Frá hernaðarlegu sjónarmiði höfðum við rétt fyrir okkur. Þrátt fyrir almenna skoðun mátum við réttilega mikilvægi nútíma hergagna sem og mótspyrnu Eþíópíu og Englands, og ekki síst þann mikla siðferðilega og efnislega styrk sem skapaðist hjá fólki sem var skipulagt fyrir sameinað átak á sögulegum og þjóðlegum grunni.

Einnig stjórnmálalega dæmdum við rétt. Gagnsleysi og alvarleg mistök refsiaðgerðastefnunnar eru nú augljós. Lítið á hörmulega ógöngur hins volduga Englands vegna skammsýnnar stefnu þess í Bandalagi; það er mesti siðferðilegi og hagnýti ósigur sem breska heimsveldið hefur orðið fyrir síðan það missti Ameríku.

Sovétríkin, þessi nýi og merkilegi aðildarríki Þjóðabandalagsins, sá í viðskiptaþvingunum möguleika á að hefja deilur fyrst við Mússólíní og síðan við Hitler, en þegar áætlanir þeirra fóru að mistakast hurfu hinir lævísu bolsévíku Gyðingar hljóðlega í bakgrunninn og sluppu sjálfir óhikað og létu bresku stjórnina bera sökina og þola smánina.

ÞJÓÐERNISSTEFNA OG ALÞJÓÐLEGT SAMSTARF

Í fyrsta skipti síðan í heimsstyrjöldinni hefur Noregur þurft að horfast í augu við raunverulegar staðreyndir í utanríkisstefnu, sem gera það mjög erfitt að halda áfram venjulegri þröngsýnilegri stjórnmálum.

Í þessu sambandi vil ég leggja áherslu á staðreynd sem er því miður vanmetin í þessu landi:

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

nefnilega að líf fólksins sé stjórnað af utanríkisstefnu en ekki innanríkisstjórnmálum.
Við hliðina á eigin „lífsvilja“ þjóðar ráðast innri aðstæður hennar og uppbygging af alþjóðlegum efnahagslegum og valdamiklum aðstæðum. Þessar aðstæður eru skapaðar af frumstæðum og ófrávíkjanlegum þörfum fólks og ríkja, af baráttu þeirra fyrir tilvist og rými til að búa í. En áhrif ríkis í utanríkismálum samsvara alltaf þróunarstigi innri styrks þess.

Þannig neyðir nauðsyn sjálfsbjargar í stríði og, umfram allt, endurskipulagning á uppbyggingu heimshagkerfisins samfélög einfaldlega til að skipuleggja sig á efnahagslegum grunni sem þjóðríki verkamanna. Breyttar aðstæður um allan heim neyða hverja þjóð til að eiga viðskipti við nágranna sína sem skipulagða efnahagslega eining með fullri og færri stjórn á öllum auðlindum sínum og valdi til að nýta þær á sem bestan hátt. Að þessu leyti er núverandi kreppa aðallega kreppa aðlögunar í heimsframleiðslu og viðskiptum.

Það er þó engin innbyggð andstæða milli kröfu samtímans um þessar sameinaðu og sterkt einkennandi efnahagslegu þjóðareiningar og kröfunnar um skipulagt alþjóðlegt samstarf, sem er knúið áfram af ómótstæðilegum krafti af efnahagslegum orsökum sem og af tilliti til friðarvarðar.

Það er einmitt myndun slíkra skipulagðra þjóðarpersóna sem mun leiða til heiðarlegrar
og virkt alþjóðlegt samstarf, laust við hvorki hlutdrægni né kúgun.

TVÆR fjandsamlegar búðir í Evrópu og í heiminum

Staðan er sú að í heiminum og sérstaklega í Evrópu eru tvær fjandsamlegar fylkingar að myndast á sama hátt og fyrir heimsstyrjöldina. Sovétríkin, Frakkland og Tékkóslóvakía, studd af alþjóðlegum gyðingum, sem hvetja þá til stríðs gegn nasistaflokknum í Þýskalandi, eru þegar að mynda sameinaða vígstöð gegn því landi og reyna að umkringja Þýskaland enn frekar, bæði pólitískt og hernaðarlega.

Við þessar aðstæður er staða Noregs afar berskjölduð, þar sem landið er staðsett á krossgötum Rússlands, Þýskalands og Englands og innanríkisstefna þess er þegar undir valdi marxista.

Rússland, sem var stórveldi í Evrópu með asísk hagsmuni, hefur orðið að stórveldi í Asíu með evrópskum hagsmunum, sérstaklega gagnvart Atlantshafinu. En umfram allt er það undirstaða heimsbyltingarinnar.

Heimsbolsévisminn reynir að breyta Noregi, og þar með Skandinavíu í heild sinni, í hægri væng evrópskrar árásarvíglínu sinnar gegn Þýskalandi og Englandi. Þessi áætlun felur í sér illar möguleika fyrir land okkar. Ef til átaka kemur milli Þýskalands og Sovétríkjanna mun öll sjónarmið Verkamannaflokksins knýja Noreg til að taka afstöðu með bolsévíkunum í andstöðu við Þýskaland, og það mun stríða gegn hlutleysisloforði okkar.

Tranmal, ábyrgðarlausi einræðisherra Verkamannaflokksins, hefur nýlega talað nógu skýrt í þessa átt. Svo lengi sem Noregur og Sovét-Rússland eru meðlimir í núverandi Þjóðabandalaginu en Þýskaland ekki, virðist sem við séum í alvarlegri hættu á stríði í þessa átt, því við erum bundin af því að leyfa Rauða hernum og flughernum frjálsa ferð um landið ef til átaka kemur milli Þjóðverja og Rússa.

Við núverandi aðstæður í Evrópu er einnig möguleiki á að Þýskaland og England fari í stríð. Þetta gæti til dæmis gerst í tengslum við átök milli Þýskalands og ...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þríþætta bandalagið Frakklands, Tékkóslóvakíu og Sovét-Rússlands, þar sem Tékkóslóvakía er næstum viðkvæmari staður en Austurríki. Að Frakkland muni þá fara í stríð gegn Þýskalandi myndi gefa Englandi ástæðu til stríðs, sem er enn öruggara nú en fyrir gífurlega þróun flugsins.

Slíkt stríð milli Englands og Þýskalands er hörmulegur möguleiki fyrir Noreg, því síðan heimsstyrjöldin hefur öll staðan nú gjörbreyst.

Með Þjóðabandalaginu sem verkfæri breskrar heimsstefnu ættum við þá að vera þvinguð beint inn í stríðið og jafnvel þótt Þjóðabandalagið hrynji, ættum við, samkvæmt sérfræðingi eins og Lord Lloyd, örugglega að verða fyrir refsiárásum ef við leyfðum, eins og raunin var í heimsstyrjöldinni, kaupskipaflota okkar að flytja vörur til Englands, sem hún myndi án efa krefjast nú eins og hún gerði þá.

Norski Verkamannaflokkurinn – Ríkisstjórnarflokkurinn – styður virkan þessa stefnu sem beinist gegn Þýskalandi. Ef Noregur samþykkir þetta þýðir það að við erum óafturkræft dregin beint inn í þessa stríðsstefnu gegn vilja að minnsta kosti 99 prósenta norsku þjóðarinnar. Noregur getur ekki og mun ekki ganga nema okkar eigið frelsi og okkar eigin landamæri séu í hættu.

Friður við England og Þýskaland

Ég hef þegar lagt áherslu á að friður milli Þýskalands og Englands er lífsnauðsyn fyrir okkar eigið land. Það sem við verðum fyrst og fremst að koma í veg fyrir er að Þýskaland og England verði á gagnstæðum hliðum í nýju stríði. Fyrir okkur væri þetta banvænt; það myndi reyndar þýða eyðileggingu.
Þess vegna er það undir okkur komið að gera allt sem í okkar valdi stendur til að skapa frið og skilning milli þessara tveggja landa sem, eins og við sjálf, eru af norrænum uppruna og viðhorfum. Jafnvel þótt við getum ekki gert mikið í þessu efni og verðum að gæta þess að skipta okkur ekki af málum annarra landa, þá hlýtur það að vera tafarlaus skylda okkar, með öllum réttlátum ráðum, að standa gegn þeim sem reyna að kynda undir sundrungu milli þessara frænda okkar, oftast á fölskum og óheiðarlegum forsendum.

Við vitum hvaða öfl þessi viðleitni í raun og veru beinist að. Eitt þeirra er alþjóðlegur bolsévismi. Markmið okkar í utanríkisstefnu Noregs ætti að vera að vinna að friði og sáttum milli Þýskalands og Englands án tillits til hagsmuna flokksins. Það er í hæsta máta ljóst að hagsmunir Noregs krefjast þessa. Eina leiðin til að komast hjá stríði og ringulreið er að varðveita frið og skilning milli þessara miklu nágranna okkar í suðri og vestri, sem við höfum einnig mestu viðskiptatengslin við.

Fyrir um 40 árum gafst, eins og nú, tækifæri til að gera heiðarlega tilraun til að skapa varanlegan skilning milli hinna miklu Norðurlandaþjóða. Tækifærinu var hafnað eða hafnað, og hörmungarnar sem fylgdu í kjölfarið náðu til alls heimsins. Hver sem nú þorir að boða sömu hörmulegu stefnu verður að gera það með opnum augum.

En hver sem skilur þá tíma sem við lifum á verður að leggja sig fram um að bregðast kröftuglega og jákvæðlega við.

Önnur afgerandi atriði leiðir okkur að sömu niðurstöðu varðandi meginstefnur utanríkisstefnu okkar. Úrkynjað frjálslyndi og afkvæmi þess og erfingi, marxisminn, beinast gegn þjóðernissamfélögum, fyrst og fremst gegn Norðurlöndunum.

Meðvitað eða ómeðvitað er markmið þessarar stefnu að brjóta niður náttúrulega þjóðarstöðuna. skipulagning þjóðanna til að koma alþjóðlegu lýðveldi í framkvæmd. ******ebook breytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þá mun innri samheldni þjóðanna eyðileggjast. Þær verða bráð þeirrar þjóðar sem, ólíkt öllum öðrum þjóðum, er dreifð um alla jörðina og lifir sem sníkjudýr á hinum þjóðunum; einmitt þess vegna þarf hún slíkt fyrirkomulag til að *ná* ástríðufullu yfirráðum sínum yfir heiminum. Því í þessu yfirráðum liggur leyndarmál gyðingaþjóðernishyggju og heimsvaldastefnu.

Einvígi milli gyðingdóms og norræns anda er óhjákvæmilegt, þar sem marxismi og alþjóðahyggja eru í raun gyðingleg þjóðernishyggja og heimsvaldastefna, samsæri innblásið og leitt af gyðingdómi gegn hinni afgerandi norrænu evrópsku siðmenningu. Það er ljóst að hnignunarferli nútímans eru alvarlegasta ógnin við lífshugsjónir og að öflugustu andstæður samtímans hafa þrengst niður í baráttu milli gyðingdóms og norræns-evrópskrar meginreglu. Þar sem þetta er raunin verðum við að gera okkur grein fyrir því að áhrifaríkasta lausnin við núverandi hnignun og neðanjarðarstarfsemi marxískrar efnishyggju verður að finna í þjóðlegri endurreisn fyrir fólk okkar á lífsnauðsynlegum grunni norræns kynþáttar og einkennandi skapgerðar.

Og hins vegar verður að vera í víðasta skilningi nánara menningarlegt, efnahagslegt og stjórnmálalegt samstarf milli Norðurlanda og norrænna þjóða um allan heim: í Skandinavíu, Hollandi, Flæmingjalandi, Breska heimsveldinu, Þýskalandi og í öðrum löndum þar sem meðlimir norrænu fjölskyldunnar eru tiltölulega fámennari.

Merking orðsins „norrænn“ er því ekki takmörkuð við skandinavíska þjóðir heldur á við um allar hinar miklu norrænu kynþætti, og við erum nú ekki að íhuga óöruggt samstarf á milli Norðurlanda.

Þvert á móti er það, annars vegar, nauðsynleg afleiðing af þeirri vitneskju að það að viðhalda þjóðarsniði og skipulagi er mikilvægasta lífsmál allra skapandi þjóða. Aðeins á þennan hátt er mögulegt að tryggja frjálsa og friðsamlega þróun norrænnar menningar og sérkenna, bæði á þjóðlegum og alþjóðlegum vettvangi. Jafnframt er það eitt af skilyrðunum fyrir djúpstæðri viðurkenningu á gildi og menningarlegu framlagi annarra kynþátta og það mun þannig styrkja allar þjóðir gegn upplausn og ringulreið.

Hins vegar er þetta óhjákvæmileg afleiðing af því að alþjóðlegt samstarf sem þarf að byggja upp á þessum tímum ætti helst að byggjast á Norðurlöndunum sem eru svo náskyld í kynþætti, tungumáli, menningu og áhugamálum. Þau hafa sömu lífskjör og svipaða lífssýn og eru einnig landfræðilega flokkuð saman.

Einnig efnahagslega eru þeir bestu viðskiptavinir hvors annars.

SAMBAND NORÐURLANDA

Blokkmyndun þessara þjóða, samband norrænna þjóða, verður ósigrandi. Slíkt samband verður mun betur í stakk búið en gjaldþrota frjálslynda-marxíska bandalagið í Genf til að virka sem varnarvirki gegn heimsbolsévisma *og* tryggja friðsamlega þróun heimsins. Leiðin að skipulögðu mannkyni verður að finna í sambandi hinnar miklu norrænu þjóðfjölskyldu í slíkri blokkmyndun með sameiginlegum gjaldmiðli, innri fríverslun og sameiginlegri tollastefnu; markmið þeirra verður að draga önnur lönd og valdahópa inn í þetta kerfi.

Slík utanríkisstefna verður besta tryggingin fyrir stöðu Noregs í heiminum og gegn bolsévisma. Og til hagsbóta fyrir okkur sjálf og aðra mun hún skapa starfsvettvang erlendis.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

fyrir þann orkuframboð sem búast má við í þessu landi ef okkar eigin auðlindir eru ófullnægjandi.

SAMSTARF BYGGÐ Á ÞJÓÐARHREYFINGUM

Þótt við leggjum áherslu á sameiginlegt örlag Norðurlanda megum við ekki vanmeta mikilvægi og afrek annarra eða sameiginlega mannúð okkar; og umfram allt megum við ekki vanmeta mikilvægi venjulegs evrópsks og alþjóðlegs samstarfs. En þetta alþjóðlega samfélag verður að byggjast á kerfi þjóðríkja. Það verður að vera skapað með þjóðarupplyftingu fólks í Evrópu og um allan heim og ekki sem afleiðing af frjálslyndum og marxískum tilraunum eins og Þjóðabandalaginu, samevrópsku sameiningunni og Sovétríkjunum, aðsetri Sovétlýðveldisins.

Sagan sýnir að allar framfarir eru háðar sameiningu frelsis og mismununar við félagsskap og skipulag. Alheimsveldi og heimsveldi enda í stjórnleysi og upplausn. Yfirráð einnar þjóðar eru hörmuleg fyrir aðrar og hana sjálfa.
Babýlonsk samsetning allra þjóða og kynþátta, sem er markmið frjálshyggju og marxisma, felur í sér eyðileggingu á einstaklingsbundnum eiginleikum og gildum hvers og eins. Sagan kennir okkur að sönn sátt er afleiðing aðskilnaðar og þróunar.

Eðlishvöt mannkynsins til skipulagðrar myndunar beinist að þjóðlífi og samvinnu þjóðareininga. Af þessari ástæðu hafa allar alþjóðastofnanir sem hafa sprottið af frjálslyndisstefnu og marxisma mistekist í meintum markmiðum sínum, sem voru að tryggja góðan skilning milli þjóðanna og stuðla að framförum þeirra.

Í ljósi þess að hugmyndir frjálslyndra bandalagsins og alþjóðlegs marxisma hafa brugðist er brýnt að skapa nýtt samfélag þjóðanna með evrópskum og alþjóðlegum blæ, byggt á nýjum hugmyndum um skipulag samfélaganna sem lagðar voru fram á þingi nýju skipanarinnar í Montreux 16. og 17. desember 1934. Fyrsta atriði þingsins er virðing fyrir andlegum og þjóðlegum gildum.

Í stað hræsnilegra og tæknilegra aðferða gamla diplómatískrar stjórnmála verður að þróast sjálfsprottið og heiðarlegt samstarf milli allra ungra og heilbrigðra þjóðarhreyfinga og þeirra þjóðríkja sem þær endurskapa til að ná fram almennri andlegri endurnýjun og pólitískri og efnahagslegri endurreisn um allan heim. En innan ramma þessarar alheimsáætlunar verða þjóðirnar sem eru af sama stofni og deila sömu menningu og siðmenningu að flokka sig saman í samræmi við sína nánustu hagsmuni.

Norræna heimshreyfingin

Meginreglan sem Þjóðþingið byggir á er sú að stjórnmál okkar, auk þess að uppfylla kröfur sem nútímabreytingar hafa gert nauðsynlegar, verða að vera í samræmi við allt sem þjóðfjölskylda okkar þarfnast og þráir. Það er tilgangslaust að búast við þjóðarbata nema við endurvekjum eld norræns anda og byggjum á andlegri og ábyrgri lífssýn.

Ekki er hægt að vænta framfara ef við höldum ekki norræna álaginu óblanduðu; ef við gerum það ekki Varðveitum sérkenni okkar, þá munum við glata því og stefna í átt að þjóðareyðingu.

Svokölluð norræn hugmynd, að norrænt fólk geti aðeins endurreist með því að byggja upp nýtt ríki

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Í samræmi við nútímakröfur og á tvöföldum grunni þjóðarstofns og andlegrar viðhorfs, hefur stöðugt vaxandi áhrif og gildi í viðkomandi Norðurlöndum og gegnir þegar mikilvægu hlutverki í hagnýtri stjórnmálum.

Fræið og jarðvegurinn fyrir samnorrænt samstarf er því þegar til staðar. En til þess að hugmyndin geti breiðst út nógu hratt verður hún að finna skýra og nægilega skipulagða útfærslu.

Við þessar aðstæður tel ég að tími sé kominn til að við höldum áfram að efla menningarlegt, efnahagslegt og stjórnmálalegt samstarf milli Norðurlandabúa og annarra sem hafa norrænt sjónarhorn um allan heim með eftirfarandi markmiðum:

- Stofnun alþjóðlegrar norrænnar hreyfingar.
- Stofnun Norðurlandasambands þjóða.

Virk þátttaka í starfi fyrir skipulagningu heimsins og friðsamlega þróun hans; og fyrir að tryggja stöðu og framlag eigin lands okkar í byltingum og nýjum stjórnarskrám sem nú eru í gangi. Þetta samstarf verður að hefjast, eins og venjulega, á sviði hugmynda, til þess að það náist pólitískt á traustum efnahagslegum grunni.

Ef því væri hægt að víkka út núverandi gjaldmiðil í gjaldmiðilssamband milli Norðurlandabúa, og ef hægt væri að koma á tollbandalagi milli þessara þjóða með pólitísku fjárhagslegu samstarfi, þá hefði verið lagður grundvöllur að pólitískri framkvæmd yfirlýstra markmiða okkar: stórt samband Norðurlandabúa í alþjóðasamfélagi.

Þessi hugsjón hefur um nokkurt skeið verið hluti af áætlun Landssambandsins. Þar af leiðandi felur samnorrænt samstarf í raun í sér frekari aukningu á samstarfi Norðurlandanna í þrengri merkingu: Noregs, Svíþjóðar, Danmerkur, Finnlands og Norrænu eyjanna í Norðursjó. Staða Danmerkur og Finnlands er svo miklu óvarðari en staða Noregs og Svíþjóðar að Noregur er allavega útilokaður frá því að tengja örlög sín sjálfviljugur við þessi lönd án þess stuðnings sem fengist hefði með friðsamlegu og traustu sambandi við England og Þýskaland. En þar sem þessu hefur verið tryggt er einnig æskilegt að Norðurlöndin taki sér sess sem náttúrulegur hópur í Norðurheiminum - samstarf við Breta, Þjóðverja, Hollendinga og fleiri.

Í þessu sambandi vil ég leggja áherslu á þá staðreynd að það breytir ekki málinu þótt margir í þessu landi séu ósammála ýmsum atriðum í stefnu Breta og Þjóðverja.
Aðstæðurnar sem í dag krefjast samvinnu við og milli þessara ættingja okkar eru mikilvægari en þær sem gætu leitt til þess að við erum aðskilin.

Það gætu líka verið þeir sem andmæla því að við höfum einhverja utanríkisstefnu yfirhöfuð og telja okkar eigin mál vera það sem við ráðum við. Ég vil minna þá á að það sem einkennir samtímans er að heimurinn er að verða ein stór efnahagsleg eining og að ekkert land getur lengur verið sjálfu sér nóg; það er háð öðrum; og ef slíkt samstarf í núverandi stjórnmálum er lífsnauðsynlegt fyrir land okkar, þá er það jafn mikilvægt fyrir hreyfingu okkar. Þar sem öflin sem vinna að eyðileggingu þjóðarinnar eru skipulögð á alþjóðavettvangi erum við skyldug til að mæta þeim með skipulagi sem stefnir lengra en þjóðarhagsmunir. Fullkomlega virkt skipulag af þessu tagi er aðeins hægt að byggja á sameiginlegum lífsnauðsynlegum grunni þjóða okkar, norrænu meginreglunni.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Norræna meginreglan

Norræna meginreglan byggir á norrænum hefðum, norrænni hugsun og uppbyggilegu samstarfi, ólíkt gyðinglegri frjálslyndisstefnu og marxisma, sem stuðla að skaðlegum tilgangi sínum með hatri, öfund og stéttabaráttu í eigin þágu. Önnur er í bandalagi við hið guðdómlega; hin við hið djöfullega.

Andlegur kraftur norrænu meginreglunnar er því sterkari og dýpri en marxísk-efnishyggjuleg sýn á tilveruna sem ógnar kynþætti okkar og siðmenningu með tortímingu. Hún er í raun okkar innra þjóðarregla sem við verðum að fylgja og sem við verðum að framkvæma af óhjákvæmilegri samkvæmni.

Það er einnig sannfæring mín að þegar við viðurkennum djúpstæð sannindi sögulegrar fortíðar sem og sögulegrar nútímans og sjáum þá miklu afrek sem norrænir þjóðir hafa áorkað frá upphafi sögunnar og fram á okkar daga, þegar þær eru öflugri en nokkru sinni fyrr; og þegar við erum jafnframt sannfærð um að guðlegur vilji birtist í sögulegri þróun heimsins, verðum við, án þess að vanmeta mikilvægi og framlag annarra, að fá að trúa á áframhaldandi sögulegt og guðlegt hlutverk norrænu þjóðanna í heiminum. Eins og áður verður það að vera hlutverk okkar miklu þjóðafjölskyldu að afnema úreltan heim og skapa nýjan heim sem getur sett alla mannkynsfjölskylduna á hærra stig.

Þjóðarsamkoman býður öllu fólki af norrænum kynþætti og lífsskoðunum í öllum löndum – Norðmönnum, Svíum, Dönum, Íslendingum, Bretum, Þjóðverjum, Hollendingum og öllum öðrum af norrænum blóði og anda – að sameinast í norrænni heimshreyfingu til að skapa frið og samvinnu milli allra norrænna þjóða um allan heim og halda áfram baráttunni fyrir hjálpræði og framþróun siðmenningar okkar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Túlkun á fasisma eftir Claud Sutton

FASCISM, í þeim skilningi sem það verður notað í þessari grein, er vandræðalegt og óþægilegt hugtak til að lýsa þeirri heimshreyfingu sem hefur komið fram á okkar tímum til að keppa við marxisma og frjálslynda lýðræðið um hollustu karla. Það ætti án efa að takmarkast við að nefna þá sérstöku mynd sem þessi hreyfing hefur tekið á sig á Ítalíu. Engu að síður heldur almenningur áfram að nota hugtakið í víðari merkingu, þar sem hann telur að í ítalska fasismanum hafi eitthvað nýtt og alþjóðlegt mikilvægi komið fram.

Fasismi er ekki alþjóðlegur eins og kommúnismi er, í þeim skilningi að vera kreddusetning sem á að troða niður í kok hverrar þjóðar, óháð sögu hennar og aðstæðum. Það er frekar undirliggjandi líkindi í viðhorfum sem má greina í ýmsum nútíma þjóðarhreyfingum og sem má sjá koma fram af einhvers konar nauðsyn í þeirri stöðu sem evrópsk menning okkar er í núna. Við í Englandi eigum hlut í sameiginlegri menningararfleifð Evrópu; rétt eins og við urðum fyrir djúpstæðustum áhrifum af hugmyndum frönsku byltingarinnar, þá erum við óhjákvæmilega undir djúpstæðum áhrifum af hugmyndum fasistahreyfingarinnar og við munum bregðast við þessum hugmyndum á okkar eigin þjóðlegan hátt.

Þeir tveir þættir sem alls staðar eru að fæða þessa hreyfingu eru hnignun frjálslyndra lýðræðis og uppgangur marxisma.

Það þarf aðeins örlitla söguþekkingu til að átta sig á því að ekkert er óhjákvæmilegt eða eilíft við frjálslynda lýðræðið. Í samanburði við aðrar stjórnarhætti hafa lýðræðisstjórnir hvorki verið algengar né stöðugar, né hafa þær lagt eins mikið af varanlegu gildi til mannlegrar menningar og aðals- og konungsstjórnir. Auðvitað er mögulegt - og oft gert - að skilgreina lýðræði á þann hátt að það feli í sér allar þolanlegar stjórnarhætti, til dæmis að lýsa Englandi undir Elísabetu drottningu eða Pitt sem lýðræði. En þetta er gróf misnotkun á tungumálinu og vanvirðing á vitsmunalegum gjaldmiðli. „Lýðræði“ ætti ekki að nota til að tákna allar stjórnir sem stjórna með samþykki nánast allra þeirra sem stjórnast; né heldur þá sem meðvitað leitast við velferð allrar þjóðarinnar; né þá sem umburðarlyndir eru gagnvart fjölbreyttum skoðunum og hvetur til frjálsra umræðu; né þá sem stjórna samkvæmt viðurkenndum og þekktum lögum, sem eru óhlutdrægt beitt. Margar lýðræðisstjórnir hafa brugðist áberandi í þessum efnum; margar ólýðræðislegar stjórnir hafa sýnt þessa dyggðir í miklum mæli. Það er fáránlegt að kalla „lýðræði“ hvaða stjórn sem er sem er ekki harðstjórn; Lýðræði er ein sérstök söguleg stjórnarform sem hefur stundum virkað almenningi til ánægju, stundum ekki. Helsta einkenni þess virðist vera að öll mikilvæg mál séu kláruð með meirihlutaatkvæðagreiðslu, annað hvort allrar þjóðarinnar eða stórra fulltrúaþinga.

Lýðræði eins og við þekkjum það í Vestur-Evrópu og Ameríku – sem ég mun hér eftir kalla „frjálslynt lýðræði“ – er sérstök afurð frönsku byltingarinnar og byggir á sérstökum kenningum ákveðinna áhrifamikilla hugsuða þess tíma. Undirliggjandi heimspeki um mannlegt eðli sem það byggir á hefur ekki alltaf verið viðurkennd af hugsandi mönnum og það er engin ástæða til að ætla að áhrif þess á hugi manna verði eilíf. Þvert á móti eru töluverðar sannanir fyrir því að þessi heimspeki um „réttindi mannsins og borgaranna“ ber ekki lengur ******ebook converter DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

sannfæringu og að stjórnkerfið sem byggir á henni sé því dæmt til að líða undir lok.

Eins og aðrar stjórnmálastefnur hlaut hún ekki almenna viðurkenningu án baráttu. En hver getur í dag greint mun á íhaldsmönnum, frjálslyndum og hægrisinnuðum (ekki-marxískum) Verkamannaflokki hvað varðar hugsjónir þeirra eða almennt eðli þeirra aðferða sem þeir hyggjast nota til að koma þeim í framkvæmd?

Hverjar eru heimspekilegar forsendur, eða grundvallarreglur, þessa kerfis frjálslyndra lýðræðis?
Í fyrsta lagi eru allir menn jafnir, að minnsta kosti að því marki að þeir verði að eiga jafnan hlut í stjórnkerfinu. Í öðru lagi eru stjórnvöld einungis til staðar til að koma í veg fyrir að nokkur maður trufli jafnt frelsi annarra (JS Mill); eða eins og nemandi orðaði það betur við mig: „Stjórnvöld eru einungis til staðar til að gera hverjum manni kleift að fara til helvítis á sinn hátt.“ Í þriðja lagi leiðir slíkt einstaklingsfrelsi til mestu mögulegrar ánægju allra.
[1]

Fasismi byggist á afneitun allra þessara meginreglna. Hinu fyrra svarar hann að ekki séu allir menn jafnir í hæfni sinni til samvinnu – og að stjórnvöld séu samvinnufyrirtæki.
Menn eru mjög ólíkir hvað varðar hugrekki, réttsýni, hollustu, sannleiksgildi og aðra eiginleika sem krafist er fyrir hvaða fyrirtæki sem er. Slíkir eiginleikar eru ekki einokunareign neins stéttar né háðir menntun í venjulegum skilningi þess orðs. Sumir menn skortir þá greinilega - allir leiðtogar gömlu bolsévíka til dæmis, ef við eigum að trúa játningum þeirra; hver sem er okkar myndi reyna að útiloka þá frá völdum í hvaða stofnun sem hann bar ábyrgð á.

Stjórnmálaleg framsetning verður að byggjast á vali á raunverulegum hópum þar sem meðlimir þekkja hver annan persónulega. Gott stjórnmálakerfi ætti ekki einu sinni að reyna að tryggja að allar skoðanir hafi jafnt vægi.

Varðandi aðra meginregluna bendir hún á að jafnt frelsi sé ómögulegt, því menn vilja ekki allir gera það sama; að hvert réttarkerfi geri ráð fyrir einhverjum jákvæðum hugmyndum um hvað sé hlutlægt gott eða slæmt fyrir alla; að meginreglan sé annað hvort merkingarlaus eða hörmuleg.

Í þriðja lagi, vegna eðlis mannsins og samfélagsins er ekki hægt að ná sem mestri mögulegri ánægju með kerfi hámarks einstaklingsfrelsis; né heldur er þetta „mest hamingja sem flestra, allir teljast einn og enginn meira en lífslok. Menn eru og ættu að hafa meiri áhuga á velferð eigin fjölskyldu, eigin starfs, eigin hverfis, eigin þjóðar; og góð stjórn [2] einn“ ætti að taka tillit til þessarar staðreyndar. Við munum koma aftur að þessum atriðum síðar.

Frjálslynt lýðræði er löt heimspeki. Í stað þess að ákveða hvað ætti að gera og berjast þrautseigja fyrir því að koma því í framkvæmd, bíður góður lýðræðismaður og sér í hvaða átt meirihlutinn stefnir, öruggur í þeirri trú sinni að rödd fjöldans sé rödd Guðs. Við megum ekki einu sinni reyna að sannfæra fólk nútímans um að drifkraftur frjálslynds lýðræðis hafi alls staðar minnkað. Fáir trúa af öllu hjarta á slagorð þess. Helmingur nútíma talsmanna þess eru í raun feimnir marxistar. Yfirlýst markmið þeirra er jafnt auður fyrir alla og lýðræðið aðeins leið til þess. Þeir ímynda sér með hlýju að þessu markmiði sé hægt að ná með því einu að kjósa, án nauðungar, að minnsta kosti í fjarlægri framtíð. Þeir svíkja oft fyrirlitningu sína á einstaklingsfrelsi sem slíku. Þeir eru öfundsjúkir en þeim er annt um skinn sitt. Slíkir eru frjálslyndu jafnaðarmennirnir.

Hver er heimspekilegur grundvöllur hins óheilaga bandalags milli kommúnista og demókrata,
Hvar sem fasismi birtist á vettvangi? Að þessu vandamáli verðum við nú að beina athygli okkar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Kommúnismi – eða öllu heldur marxismi, því margir marxistar eru utan kommúnistaflokksins – er alfarið afurð einstaklingshyggju og jafnréttisstefnu frjálslyndra lýðræðis. Algengar hafa verið byltingarhreyfingar hinna minna lánsömu stétta í sögunni; þessi hefur tekið við sérkennilegri hugmyndafræði frá fyrri hluta Viktoríutímans þar sem hún fæddist. Hún lítur einnig á samfélagið sem safn og félagslega hamingju sem summu. Hún viðurkennir fyrstu tvær meginreglur frjálslyndra lýðræðis; allir menn eru jafnir – þótt enginn Guð sé til – og því ættu þeir ekki aðeins að hafa jöfn stjórnmálaleg réttindi, heldur jafnan auð.3 Aftur á að ná hamingju með því að gefa öllum jafnan auð og láta þá síðan gera það sem þeim sýnist við hann; þegar efnahagslegur jöfnuður er náð á ríkið að „visna burt“. En hún hafnar eindregið þriðju meginreglu frjálslyndra lýðræðis, að þetta hamingjuríka ástand komi til með því að láta fólk í friði. *Laisser-faire* er endanlegt markmið, þegar efnahagslegur jöfnuður hefur verið náð; en þetta verður að nást með ofbeldisfullri einræði verkalýðsins, það er að segja, ófaglærða verksmiðjuverkamannsins.

Meginkenning þess er stéttastríð milli verkalýðs og kapítalista. Það heldur áfram að troða öllu mannkyni inn í þessar tvær gryfjur, þótt enginn hagfræðingur taki lengur alvarlega „umframvirðiskenninguna“ sem aðgreiningin byggðist á. Hversu óraunveruleg eru þessir tveir gryfjur! Það er sannarlega átök milli hópa og slík átök eru kjarni lifandi samfélags. En stór hluti íbúa nútímaríkisins, sem lifa á sameiginlegum ágóða af vinnu sinni og eignum sem þarf til að gera það starf árangursríkt, er ekki hægt að troða inn í hvoruga gryfjuna nema með aflsverkum. Og eru ekki hagsmunaárekstrar milli bæjarbúa og sveitabúa, milli framleiðenda og fjármálamanna, milli handverksmanna og ófaglærðra verkamanna, milli kynþáttahópa og trúarhópa, alveg eins raunverulegir og lífsnauðsynlegir og þessi meinta hagsmunaárekstrar milli kapítalista og verkalýðs?

Kjarninn í marxismanum er stéttabarátta, þar sem allar aðferðir eru leyfilegar. Þess vegna, hvar sem hún rís, verður stjórnmál svo beisk og óhrein að þau eyðileggja alla tilfinningu fyrir siðferðilegri einingu þjóðarinnar sem áður mildaði átök milli hópa. Þess vegna verður að berjast gegn henni til dauða.

En, verður sagt, hefur ekkert verðmætt áunnist með kommúníska tilraun í Rússlandi? Og er enginn líkindi milli „einræðis“ kommúnismans og fasismans?

Það er ómögulegt að skilja þróun kommúnismans í Rússlandi nema við greinum á milli núverandi stigs „bolsévisma á hörfun“, eins og hann hefur verið kallaður, og fyrri stigs þar sem kenningarlegur kommúnismi hafði full völd. Þetta fyrri stig einkenndist af óviðjafnanlegri eyðileggingu, fyrir stéttastríðskenninguna, á mannalegum og efnislegum auðlindum þjóðarinnar - bænda, tæknimanna og kennara, nautgripa, véla, bygginga og listaverka. Sama fyrirbæri hefur komið fram á Spáni og annars staðar, hvar sem bolsévisminn hefur náð völdum. Þegar framleiðslan hafði náð svo litlu stigi eftir um tíu ár að það virtist sem takmörk mannlegrar þolgæði væru náð, voru kenningarnar að mestu leyti yfirgefnar; og með hjálp kapítalískra lána, erlendra tæknimanna og véla, og Stakhanovisma sem keyrði verkamönnunum, var hafist handa við að byggja upp aftur. Vissulega er hugarfarsbreytingin langt frá því að vera fullkomin. Eitt einkenni hennar virðist vera núverandi átök milli Stalíns, hins öfluga og ókennsluða ræningja frá Kákasus, og gyðingagengisins sem hingað til stjórnaði Rússlandi og er nú að mestu leyti útrýmt. Rússland hefur ekki yfirgefið Komintern og marxíska hugsjón um heimsbyltingu. En sjálft virðist það hafa yfirgefið jöfnun auðs og einræði verkalýðsins og verið að byggja upp öflugt...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þjóðernissinnað ríki. Undir stjórn Stalíns eru merki um eins konar skammarlegan fasisma með samviskubiti að koma fram. Ef þetta átti að vera endirinn, hvaða kostnað hefur það þá náðst! [4]

„Fasismi“ hefur sprottið upp úr hnignun frjálslynds lýðræðis og sem svar við ógn bolsévisma. Ólíkt bolsévisma var það ekki framkvæmd fræðilegrar kenningar; það kom upp sem svar við raunverulegum aðstæðum og er því aðeins hægt að skilja það í ljósi þeirra tveggja heimshreyfinga sem það á að taka við af. Upphaflega var það eins konar eðlislæg viðbrögð evrópsks manns við öflum óreiðu, efnishyggju, plútókrata og alþjóðahyggju. Það er eitt með kommúnisma í því að neita því alfarið að það sé til fyrirfram ákveðin sátt sem lætur mesta hamingju allra stafa af mesta frelsi hvors um sig. En þetta er allt sem það á sameiginlegt með kommúnisma. Það hefur gjörólíka sýn en bæði kommúnismi og frjálslyndur lýðræðis hvað varðar „hamingjuna“ sem ríkið á að tryggja. Því það lítur á þjóðina sem lífræna einingu margra ólíkra starfshópa; hver þeirra táknar ákveðið einstakt framlag til þjóðarinnar, með sína eigin lífsstíl sem verður að hlúa að. Ef réttum samskiptum milli þessara hópa er raskað getur engin varanleg hamingja eða heilbrigði verið til staðar í ríkinu. „Við gætum,“ sagði Platon, „gert leirkerasmiði okkar miklu hamingjusamari með því að leyfa þeim að liggja á sófum fyrir framan eldinn, borða og drekka og snúa hjólinu sínu þegar þeim langar. En ráðleggið okkur ekki að gera þetta, því leirkerasmiðir okkar væru ekki lengur leirkerasmiðir né bændur okkar lengur.“ [5]

...

Ennfremur lítur það á þjóðina, eins og Burke orðaði það, sem „samstarf ekki aðeins hinna lifandi, heldur einnig hinna lifandi við hina látnu og þá sem enn eru ófæddir“. Ef það er eitthvað sem varir, við mannlegar og náttúruauðlindir, sem geta farið til spillis eða orðið frjósamari.

Hreyfing hefur komist til valda í hverju „fasíska“ landi sem hefur þann vilja að gera sem best úr þjóðareigninni, eins og gamli göfugi landeigandinn gerði úr eigin fjölskyldu og eignum.
Þetta er það sem hefur verið kallað trúarbrögð blóðs og jarðvegs.

Það er augljóst að þessar hreyfingar geta ekki viðurkennt ótakmörkuð réttindi meirihlutans. Þær geta til dæmis ekki leyft núverandi meirihluta bæjarbúa að útrýma landsmönnum, né að njóta mesta mögulega núverandi auðs á kostnað framtíðarvalds. Illskuna sem stjórn skammsýns meirihluta hefur í för með sér – hnignun opinberrar heiðarleika og sjálfshjálparanda, hnignun fjölskyldunnar, andlegrar og líkamlegrar hæfni, hnignun lands, skóga og skipa – er aðeins hægt að lækna með því að veita leiðtogum mikið svigrúm og sjálfstæði.

Fasismi verður greinilega að helga, og gerir, aðallega kröftum sínum því að styrkja veikustu hlekkina í þjóðarkeðjunni, það er að segja að bæta kjör þeirra hópa sem verst eru staddir. Hann getur þó ekki viðurkennt jafnrétti milli latra og virkra, milli ímyndunarafls og rútínuvinnu, jafnvel sem fjarlæga hugsjón. „Fasismi staðfestir óbreytanlegan, gagnlegan og ávaxtaríkan ójöfnuð manna.“ (Mussolini.)

Frjálslynt lýðræði er lamað af samkeppni virkra hópa, sem það þykist hunsa tilvist þeirra. Fasismi viðurkennir þetta og byggir fulltrúakerfi sitt á þeim, í þeirri trú að hann geti tekist á við hugsanleg átök þeirra með styrktri þjóðareiningu og „leiðtogareglunni“, meginreglunni um einstaklingsábyrgð. „Lýðræðið“ – meginreglan um stjórn nafnlausra meirihluta – „er á réttarhöldum í iðnaðinum ekki síður en í stjórnmálum.“ [6]

Í efnahagslegu tilliti er markmið fasismans, samkvæmt almennum viðhorfum hans, að ná fram sem mestu mögulegu öryggi og stöðugleika fyrir alla framleiðendur - ekki hámarks valfrelsi.
******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

fyrir neytendur. Í þessu skyni verður að gera alþjóðaviðskipti að undir- og hjálpartæki í þágu þjóðarskipulags. Og siðferðileg sjónarmið – sjónarmið um það hvers konar lífsstíll ætti að hvetja eða draga úr – verða oft að ganga þyngra en efnahagsleg.

Ekkert í fasískri þjóðernishyggju er ósamrýmanlegt vel skilgreindum hagsmunum annarra þjóða. Utanríkisstefna hennar byggist á þeirri meginreglu að sinna eigin málum og vera tilbúinn að berjast fyrir ákveðnum, vel þekktum lífshagsmunum og aðeins þeim. Hún er náttúrulega andstæð lýðræðislegum, jafnréttis- og alheimsreglum Þjóðabandalagsins. Hún vill vingjarnlegt samstarf við þær þjóðir sem hún hefur í raun sameiginlega hagsmuni með, byggt á fyrirhugaðri útrýmingu hugsanlegra orsaka núnings. Hún vill forystu í alþjóðamálum eins og heima fyrir. Í Evrópu er verkefni hennar að endurreisa Evróputónleikana sem stofnendur Þjóðabandalagsins eyðilögðu.

Að lokum getum við reynt að svara þeirri mótbáru sem svo oft heyrist að fasismi undirgefi einstaklinginn algerlega ríkinu, lifandi veru óraunverulegri abstrakt hugmynd. Svarið við þessu er óbeint í því sem að framan greinir. Stjórnvöld, að mati fasista, eru ekki eingöngu til staðar til að auka hamingju einstakra borgara. Þau eru vörsluaðili varanlegrar þjóðarmenningar og þeirra efnislegu auðlinda sem mynda nauðsynlegan grunn hennar. Án þessa væri einstaklingurinn ekkert; né getur hann losað sig við hana jafnvel þótt hann yfirgefi landsvæði ríkisins; það er öll summa forfeðranna sem aðgreinir hann frá steinaldarmanni. Stjórnvöld sem tryggja samræmda þróun ólíkra menningarhópa og koma í veg fyrir að þeir tortími hver öðrum á kröfu á hollustu okkar. En ríkið er einungis vélbúnaður, einungis „ílát“, eins og Hitler sagði, fyrir fólkið, hugsað sem varanleg líffræðileg og menningarleg eining. Fasismi er ekki *etatiste;* ólíkt Hegelistunum dýrkar hann ekki „ríkið sem slíkt“.

Sögulega séð sýnir það samlíkingar við forn-evrópska ríkisformið eins og það var „áður en Orontes byrjaði að renna í Tíber“ – fyrir uppgang óhlutbundinnar einstaklingshyggju og löngun til björgunar í öðru lífi. Aftur sýnir það samlíkingar við lénsstefnuna, þar sem hún skilur að stjórn verði að byggjast á persónulegri hollustu mannsins við manninn – frumhugmynd Germans um *comitatus.* Ennfremur minnir það mann á markmið miðaldagilda að stjórna framleiðslu í þágu allra flokka framleiðenda. Eins og hver önnur stór hreyfing á hún rætur sínar að rekja til fortíðarinnar. En hún er ekki bara vísun í úrelt kerfi. Hún er óskiljanleg án þess að skoða nútímalegar hugmyndir um þjóðerni, kynþátt, sjálfboðaliðasamtökum, aðskilnað eignarhalds frá stjórnun, hugmyndina um ábyrgð án sök, gagnvirkar menningarheima í stað „einhliða“ siðmenningar – og margt fleira.

[7] Það er í gegnum allt nútímalegt og vera samtímans. Fyrir fimm árum fannst mörgum okkar eins og enginn kostur væri í boði nema á milli hinna ekki mjög girnilegu valkosta einstaklingshyggju og marxísks sósíalisma. Nú er þriðji kosturinn til staðar.

---

[1] Þessi þriðja meginregla, eins og M. Haldv hefur bent á, tekur á sig tvær myndir. Í annarri útgáfunni leiðir hámarks félagsleg ánægja sjálfkrafa af hámarks einstaklingsfrelsi, óháð lögum og stofnunum samfélagsins. Hins vegar eru ákveðnar lagalegar takmarkanir nauðsynlegar til að ná þessari mestu ánægju. Flestir rithöfundar halda sig ekki alveg stöðugt við aðra útgáfuna eða hina; en þeir efast ekki um markmiðið né um leiðina - einstaklingsfrelsi sem er eins takmarkað og mögulegt er.
(E. Halevy: Vöxtur heimspekilegrar róttækni.)

[2] J. Bentham: Siðferðisreglur og löggjöf. Follett: Nýja ríkið, bls. 27.

[3] Berðu saman Aristóteles. *Stjórnmál* III, 9 og 12: Réttlæti er að veita jafningjum jafna meðferð og ójöfnum ójöfnum meðferð. Menn sleppa einum þættinum eða hinum, eftir því sem þeim hentar; því þeir eru ekki góðir dómarar í eigin máli.“ En þetta ætti ekki að leysa okkur undan skyldu að dæma eins vel og við getum.

[4] Stalín sjálfur virðist vera allt önnur tegund en „gömlu bolsévíku“ gyðingastjórnendurnir í Rússlandi. Það er áberandi að þeir tveir í raun og veru

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Stórmenni sem rússneska byltingin hefur af sér „hafa ekki verið Gyðingar. En við vitum ekki hversu mikil áhrif Stalíns hefur haft tengdafaðir hans, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, sem virðist vera annar maðurinn í fylkinu.

[5] Platon: September 420 e.Kr. Burke: Hugleiðingar um frönsku byltinguna.

[6] Miller og Campbell: Fjármálalýðræði, nýleg rannsókn tveggja hagfræðinga við Liverpool-háskóla á virkni Bresk iðnaðarfyrirtæki.

[7] A. Toynbee: *Rannsókn á sögu.* 1. bindi, bls. 149.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Stríðið á Spáni
eftir hershöfðingjann JFC Fuller

Þar sem ég hef bæði verið hermaður og blaðamaður í fjórum styrjöldum, þ.e. Suður-Afríkustríðinu, heimsstyrjöldinni, Ítalíu-Abessíníustríðinu og að lokum Spánarstríðinu, hef ég komist að því að hvort um sig er ótrúlega ólíkt.

Ástæðan fyrir þessu er augljós, hún er sú að orsakir þeirra eru mismunandi; en í almennum hugsunum er það ekki svo. augljóst að þessar orsakir hafa aftur á móti mikil áhrif á hvernig stríð myndast.

Til dæmis, í tilviki síðasta þessara stríða, er almennt viðurkennt að orsakir þess séu pólitískar; það er að segja, að það sé árekstur milli tveggja stjórnkerfa sem hafa skýrt skilgreind en ósamrýmanleg sjónarmið. Er þetta satt? Ég held ekki; því þótt stjórnmál gegni alls ekki ómerkilegu hlutverki, þá hlýtur menningin að hafa stóran þátt, sem, ef ég hef rétt fyrir mér, þýðir að orsakir þessa stríðs eru miklu dýpri en sú pólitíska froða sem hylur yfirborð þess.

Þess vegna er ég þeirrar skoðunar að við munum ekki skilja hvað er að gerast nema við lítum á það sem árekstur milli menningarheima sem og árekstur milli stjórnmálakenninga og herja.
Af þessum menningarheimum eru þrjár:

Í fyrsta lagi, afturhaldssöm Spánn sögunnar - stöðnuð kirkja, hrörlegt aðalsstétt og deyjandi borgarastétt. Í öðru lagi, byltingarsinnað Spánn - viðbrögðin gegn þessari tregðu eins og sósíalista, stjórnleysingja og kommúnistar, sem að mestu leyti hafa fengið hugsjónir sínar að láni frá erlendum aðilum - Marx, Bakúnín, Trotskí og fleiri, koma fram. Í þriðja lagi, tilgáta Spánn framtíðarinnar; ekki dreymt um af Primo de Rivera, sem var lítið meira en herforingi, heldur af syni sínum Jose Antonio, sem fyrir skömmu var myrtur af Rauðu stjórninni.

Árið 1933, þótt þessi ungi maður hafi ekki í raun stofnað spænsku fasistahreyfinguna, sameinaði hann *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - nefndir virkra þjóðernissinna) og gaf henni líf og form. Hann útfærði skipulagsskrá hennar í tuttugu og sjö atriðum sem má stytta undir fjóra meginkafla sem hér segir:

Þjóðargrunnur. Spánn er æðsti veruleiki allra Spánverja. Öll aðskilnaðarstefna er glæpur.
Þess vegna er eining Spánar markmiðið, og þessi eining leyfir ekki aðeins hvorki alþjóðlega einangrun né erlendar milligöngur, heldur krefst hún þess að innræta sé hernaðardyggðir og stofnun öflugs hers og flota.

Stjórnmálaleg undirstaða. Ríkið á að vera alræðislegt að eðlisfari, þar sem allir stjórnmálaflokkar verða lagðir niður. Fyrirtækjakerfið á að koma í stað þingræðisins. Krafist er stjórnmálaagnar, en einkaframtak er nauðsynlegt svo framarlega sem það er í samræmi við sameiginlega hagsmuni þjóðernissinnaðs ríkis.

Efnahagsleg undirstaða. Kapítalíska kerfið „sem hunsar nauðsynjar fólksins, afmennskar einkaeignir og minnkar verkamenn í formlausan fjölda sem berskjaldað er fyrir eymd og örvæntingu“ er hafnað. Hið sama gildir um marxisma. Hinir sterku eiga ekki lengur að drottna yfir hinum veiku.
Einkaeign er viðurkennd og einnig rétturinn til vinnu. Lífskjör bændastéttarinnar eiga að hækka með stofnun fjölskyldubúgarða og landbúnaði og nautgriparækt eiga að vera hagrætt.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Siðferðisleg undirstaða. Undirstöður ríkisins eru eining, agi og herþjálfun.
Menntun á að vera skipulögð „þannig að engin hæfileikar glatist vegna skorts á efnahagslegum efnum.“ Kaþólskur andi, laus við stjórnmál, á að vera innlimaður og lífið á að vera litið á sem skyldu „sem á að lifa í anda upphafinnar þjónustu og fórnar.“

STRÍÐIÐ Á SPÁNI

Ólíkt því sem mikið hefur verið skrifað í breskum fjölmiðlum hafði þessi hreyfing lítið að gera með upphaf uppreisnarinnar í júlí síðastliðnum. Á þeim tíma var hún enn á frumstigi, en á síðustu átta mánuðum hefur vöxtur hennar verið undraverður. Í dag eru meðlimir hennar og stuðningsmenn í milljónum, þar af eru 180.000 myndaðir í hersveitir. Umfang þessa vaxtar sést vel á þeirri staðreynd að hreyfingin gefur nú út nítján dagblöð og þrjátíu vikublöð.

Þegar uppreisnin braust út virtist markmið Francos hershöfðingja hafa verið nokkuð óljós.
Þetta var uppreisn gegn óþolandi aðstæðum – í raun uppreisn gegn stjórnleysi; því líf og eignir voru ekki lengur virtar og kirkjur voru daglega rændar eða brenndar. Markmið hans, virðist vera, var næstum eingöngu hernaðarlegt, þ.e. að endurreisa reglu, en óvíst er hvaða stjórnarfyrirkomulag það er. Hefði sigur hans verið skjótur, hefði hann að öllum líkindum leitt til stofnunar herforingjastjórnar af gerðinni Primo de Rivera.

Við lendingu á Spáni stóð hann ekki aðeins frammi fyrir algjöru rugli heldur einnig algjöru skorti á einingu og markmiðum meðal þeirra fylkinga sem leituðu stuðnings hans. Til dæmis var Accion Popular, eða Gil Robles-flokkurinn, ákaft kaþólskur og rækilega innblásinn af kristnum sósíalisma; hann hafði enga skilgreinda stefnu, var pólitískt óljós og verkfæri kirkjunnar. Svo voru það Requetes, eða Carlistar, sem höfðu einkunnarorðin „Guð, land og konungur“. Þeir trúðu á algjört fullveldi, sameignarríkið og voru harðlega þingfjandsamir. Auk þeirra voru til einveldissinnar - og aðrir fylkingar, þar sem Falange-hreyfingin var mikilvægastur. Alla þessa fjölbreyttu flokka og hreyfingar þurfti hann að tileinka sér.

Í bili var þetta ekki erfitt, því Rauðu þvinguðu fram sameiningu. Spánn, sem er blanda af demókrötum, repúblikönum, kommúnistum, stjórnleysingja og öðru slíku, laðast því eini óvinur þeirra að Þýskalandi og bandamanni sínum Ítalíu, rétt eins og Frakkland laðast að Rússlandi og hálfbandamanni sínum Englandi. Reyndar er enn og aftur háð dulrænt stríð gegn Þýskalandi til að tryggja Frakkland, eins og háð var fyrir ári síðan í átökunum milli Ítalíu og Abessíníu.

Lítið heyrist um þessa innri baráttu í fjölmiðlum; en nafnið er „íhlutunarleysi“, sem í raun þýðir samstarfsleysi við Burgos og franskt samstarf við Valencia til að ráðast á Þýskaland. Ef alþjóðlega „blokkunin“ á Spáni væri hlutlaus, þá er lítill vafi á því að hún myndi styðja málstað þjóðernissinna; en það er langt frá því að vera svo, þar sem heiðarleiki er ekki einkenni nútíma Frakklands.

Þótt það sé alltaf erfiðast, sérstaklega á stríðstímum, að komast að sannleikanum, þá leikur lítill vafi á því að frönsk aðstoð við Rauðu hefur verið óhófleg og arðbær, því hver aðstoð hefur verið greidd í gulli. Hvar sem maður fer á Hvíta-Spáni má heyra sömu söguna, nefnilega að frönsk aðstoð við Rauðu hefur verið miklu mikilvægari en rússnesk. Að frá því í júlí síðastliðnum hafi Frakkland farið yfir Pýreneafjöllin þrjátíu til fjörutíu þúsund rauða alþjóðlega bardagamenn og að þessi verslun sé enn í gangi. Að Frakkar hafi prentað spænsk vegabréf, bara í Bordeaux, og að þeir útvegi fyrirfram dagsetta samninga fyrir „sérhæfða“ verkamenn til að gera þeim kleift að komast inn í Rauða-Spán. Ennfremur að fjöldi erlendra manna fer yfir ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

landamærin sem endursend flóttamenn, eða eru sendir til hafna í Katalóníu sem meðlimir flutningabáta sem þeir ferðast með. Skotfæri eru send í gegnum Andorra; vörubílar sem flytja bensín fara daglega yfir landamærin; það er rauður flugskóli í Frakklandi og vopnum er smyglað til Bilbao.

Þrátt fyrir allt þetta eru allar líkur á að Spánn vinni; því stefna Francos er skapandi en stefna Rauðu er það ekki.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Ræða hershöfðingjans Francos

Útvarpað 1. október 1936 um að taka við völdum sem þjóðhöfðingi

Gkveðjur til ykkar allra, sem hlustið á stríðsfréttir heima hjá ykkur, eða á vígstöðvunum, hugsið til heimila ykkar, eða á rauðu svæðunum, horfið með þrá eftir komu hermanna okkar, eða handan landamæra okkar, fylgist ákaft með örlögum okkar – kveðjur úr hljóðnema Radio Castile!

Ég ætla ekki að tala um stríðið, því að skyldur ríkisins, sem ég tek á mig, gera það nauðsynlegt að segja ykkur eitthvað frá því verki sem fyrir höndum er.

Við þurfum ekki að ræða neina útópíu né skipta upp uppfyllingu vona okkar í stíf stig. Hins vegar, til að ræða um fyrirætlanir okkar er nauðsynlegt að skoða fyrst stuttlega fortíðina, bæði til að njóta góðs af reynslu okkar og til að framkvæma ákvarðanir okkar á gagnlegan hátt.

Spánn, sem ég ákalla nafn sitt af allri hollustu sálar minnar, hefur í mörg ár þjáðst af mörgum meinum, ekki síst skaðleg áhrif ójafnvægislegra menntamanna, sem hafa reynt að lækka virðingu hugsuða kynþáttar okkar og hafa horft út fyrir landamæri okkar til að færa til Spánar alls kyns framandi og skaðlegar hugmyndir sem voru að festa rætur í öðrum löndum. Siðspillandi bókmenntir, lýðskrumarkenningar, bitur kynþáttafordómar, innrás ósigursfullra hugmynda og afbökun sögunnar - allt þetta og margt fleira varð til þess að hrista undirstöður föðurlandsástar okkar, þannig að við glötuðum helstu einkennum fólks okkar, urðum skömmust um nútíðina, gleymdum fortíðinni og hræddumst við framtíðina.

Eftir að hafa náð siðferðilegu falli kynþáttarins var ekki erfitt fyrir þetta fólk að bjóða landið upp á uppboð og selja það hæstbjóðanda. Viðskipti okkar fóru að sýna debet í stað kredits og ávextir jarðar okkar voru meðhöndlaðir eins og þeir væru frá einhverri hernuminni nýlendu, á meðan hvatt var til gervi-friðshyggju til að veikja sverð allra hugsanlegra frelsara. Falsspámenn risu upp sem, meðan þeir sáðu hatri og stéttabaráttu, lofuðu bændum landinu, verkamönnunum einræði og héruðum okkar sjálfstjórn.

Þetta fólk, sem er algerlega kaldhæðnislegt, hefði, ef það hefði náð völdum, tekið landið frá bændunum, frelsið frá verkafólkinu og alla von um sjálfstæði og sveigjanleika frá héruðunum.

Og nú heldur Nýja Spánn okkar, sem metur umfang verkefnis síns, áfram til frelsunar sinnar, staðráðin í að sýna, í anda félagslegrar samvinnu, að endurreisn laga og reglu er forsenda og örugg leið til frelsis, sem mun gagnast öllum þjóðum hennar, innan og utan marka móðurlandsins.

Spánn er að skipuleggja sig að mestu leyti undir alræðishugmynd, þar sem innlendar stofnanir þess munu tryggja þjóðerni þess, einingu þess og samfellu. Beiting þessara nýju stjórnunarhátta þýðir ekki að stjórn okkar verði eingöngu hernaðarlegs eðlis; þvert á móti mun kerfi okkar koma á fót stigveldisstjórn þar sem allir hæfileikar og kraftar landsins munu finna tjáningu sína.

Persónuleika spænsku héraðanna verður að virða, í samræmi við gamla þjóðarhefð á tímum okkar mestu dýrðar; alltaf að því tilskildu að það stuðli að þjóðareiningu.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Spænska sveitarfélagið mun endurheimta sögulegt mikilvægi sitt til að geta sinnt starfi sínu.
forn hlutverk þess sem eining í opinberu lífi okkar.

Eftir að hafa afnumið almennan kosningarétt, með hörmulegum afleiðingum hans á staðnum og á landsvísu, og kúgun hans í gegnum verkalýðsfélög og stjórnmálahagsmuni, munum við sjá til þess að vilji þjóðarinnar komi fram í gegnum þau tæknilegu og fyrirtækjalegu félög þar sem þarfir og hugsjónir landsins eru best þróaðar.

Þegar kraftur nýja spænska ríkisins vex, mun einnig nást dreifing, þannig að héruð, sveitarfélög, félög og einstaklingar njóti sem mests frelsis innan æðstu hagsmuna ríkisins.

Í félagslegum skilningi sínum mun verkalýðsfélagið fá algjöra tryggingu fyrir því að það verði ekki þræll kapítalismans, að því tilskildu að það tileinki sér ekki þær bitru og stríðnislegu aðferðir sem gera gagnkvæmt samstarf ómögulegt. Verkamaðurinn er verðugur launa sinna: ekki aðeins verður tryggt laun, heldur verður öllum fyrirframgreiðslum sem hingað til hafa verið tryggðar viðhaldið. Með réttindum verkamannsins sem hér eru viðurkennd mun standa ábyrgð hans á dyggu samstarfi við þá þætti sem skapa þjóðarauðinn.

Allir Spánverjar verða skyldaðir til að vinna eftir getu sinni. Nýja ríkið getur ekki
viðurkenna öll sníkjudýr.

Ríkið mun veita kaþólsku kirkjunni réttindi sín og forréttindi og þannig virða hefð okkar og trú langflestra spænsku þjóðarinnar; en ríkið mun ekki viðurkenna afskipti neins utanaðkomandi aðila af sérstökum hlutverkum stjórnvalda.

Hvað tekjur varðar mun ríkið skipuleggja réttláta skattaskiptingu og sjá til þess að
Byrði þeirra hvílir á þeim sem best geta borið hana.

Hvað landbúnað varðar, þá verða fjölskyldubúgarðar að veruleika með því að koma ræktandanum á fót á jörðinni, ekki með neinu tilgátubundnu eignarhaldi heldur með beinni og stöðugri aðstoð, sem miðar að því að veita bændum sjálfstæði. Varanlegur þáttur í starfi okkar mun beinast að þessu markmiði. Landbúnaðarverkamennirnir skulu fá hluta af því sem borgin tekur við í dag í greiðslu fyrir viðskipta- og skrifstofustörf sín.

Í alþjóðamálum vonumst við til að lifa í friði við allar þjóðir og opna þannig víðáttumikla vináttu við allan heiminn. Frá þessu er ein alger undantekning: við munum ekki eiga nein samskipti við Samband sósíalískra sovétlýðvelda, þar sem stefna þeirra hefur haft svo hörmulegar afleiðingar fyrir mannkynið og siðmenninguna.

Ég er viss um að þetta land hetja og píslarvotta, þegar það tekst á við erfiðleika sína, muni skrifa enn eina dýrðlega síðu sögunnar og finna lausn sem hvorki verður fengin frá austri né vestri, heldur verður ósvikin spænsk.

Spánverjar, lengi lifi Spánn!

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Að efnahagslegri réttritun eftir Ezra Pound

Defi um eðli *svokallaðrar* rétttrúnaðarhagfræði, þ.e. hvort hún skuli teljast einlæg rannsókn eða glæpsamleg og villandi fals, má í dag segja að sé úrelt um að minnsta kosti 50 ár. Í dag geta fylgjendur rétttrúnaðar aðeins verið hinir einföldu, blindu og þeir sem iðka atvinnulífið í vondri trú.

Sá sem rannsakar viðfangsefni af alvöru getur ekki tekið sér 15 ár til að verða meðvitaður um sýnileg og algeng fyrirbæri.

Að segja að hagfræði sé ekki vísindi er einungis ósigur og getur aðeins valdið ruglingi. Um miðja síðustu öld var ekki hægt að kalla flugfræði og útvarp vísindi (þó að Loomis hafi í lok árs 1864 tekist að senda rafboð frá einum báti til annars án þess að nota víra).

Það sem alvarlegir menn geta gert í dag er að greina á milli þess hluta hagfræðinnar sem er vísindi (þekkingarsvið – episteme) og þess hluta sem er *tækni* eða svið kunnáttu (of oft snilldar).

Það mætti segja að listin að stjórna skipi sé ekki sönn vísindi: samt sem áður er vísindin að
Leiðsögn er til og er verið að fullkomna hana: frá einföldum skipsáttavita til snúningsmælis.

Það virðist eðlilegt að ruglingur ríki í hagfræðiritum þegar haft er í huga að rannsóknir á hagfræði hafa í raun verið gerðar af raunhyggjumönnum, af mönnum sem skortir alvarlega hugtakafræðikunnáttu. Til dæmis má nefna alvarlega og heiðarlega rithöfunda angelsaxneskra heimsins sem hafa byggt upp lifandi hagfræði. Soddy, Nóbelsverðlaun í eðlisfræði; Douglas, verkfræðing, yfirmann Westinghouse á Indlandi; Larranaga, vegaverkfræðing; Orage, blaðamann sem Douglas sneri sér að; Kitson, uppfinningamaður Kitson-lampans; Gesell, kaupsýslumaður; o.s.frv. Allir hagsýnir menn!
Að segja að þeir hafi uppgötvað tunglið þýðir ekkert, en þeir hafa enduruppgötvað hið raunverulega tungl, á meðan prófessorarnir halda áfram barnalega leik sínum með sviðslíkum tungli; sjónhverfingar, sem geta aðeins blekkt almenning inni í básum sínum.

Til að fá hugmynd um hugarfar stofnenda svokallaðrar hefðbundinnar hagfræði skulum við taka sem dæmi setningu frá Ricardo (án þess að líta fram hjá því að hann gerði sér auðvitað grein fyrir gildi pappírspeninga): „Það er engin vara sem þarfnast ekki meiri eða minni vinnuafls til framleiðslu sinnar.“ Það virðist sem David Ricardo hafi aldrei verið í hænsnakofa og að eggið hafi verið útilokað úr hagkerfi hans. Einfaldlega sem mælikvarði á næringargildi (lífsgildi) kom eggið á undan verðvísitölunni. Með beinni athugun á náttúrufyrirbærum gerir meðalmaðurinn síður mistök en með því að hafa höfuðið troðið af lógaritmum og bankafræðilegri goðsögn. Og ég er ekki að grínast! Gildi eggsins vex og minnkar í tengslum við hungur og mettun.

Aristóteles gaf okkur orð með óljósri og flókinni merkingu: *Xpeia,* notagildi, eftirsóknarvert, sem Rackham, auðvitað frá Cambridge, þýðir eftirspurn. Skólíðstinn upplýsir okkur ekki. Aristóteles hafði rétt fyrir sér en ætlaði sér að segja að verðmæti peningaeiningar „sé þess virði sem þú getur fengið fyrir hana.“ Algjörlega satt, en það er ekki hægt að kalla það vísindalega hugtök.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Nemandi getur farið á bókasafnið og skoðað 500 ritgerðir um hagfræði án þess að finna eina sem byrjar á evklíðskri töflu með skilgreiningum á algengustu, grundvallar- og nauðsynlegustu hugtökunum til umræðu um hagfræðileg mál.

Byrjum til dæmis á hugtakinu „peningar“. Aristóteles skilgreinir þá illa, eða öllu heldur skilgreinir þá alls ekki, heldur talar um þá án þess að skilgreina þá til fulls. Og maðurinn hefur verið í 20 aldir í þessu ástandi hálfgerrar óvissu.

Ég mun reyna að gefa nokkrar skilgreiningar, þótt ég sé meðvitaður um að þær geta ekki verið mjög gagnlegar fyrr en einhver akademía eða þing, eða enn betra, hópur alvarlegra og áreiðanlegra sérfræðinga, viðurkennir gildi þessa orðfræðirits.

Ómyntað gull er ekki peningar; skipti á peningalegu gulli gegn öðrum vörum eru í grunninn eins konar vöruskipti: skipti á ákveðnu magni af vörum eða ákveðinni þyngd af vörum fyrir málm sem hefur verið vigtaður og mældur fyrirfram.

Megineiginleiki peninga er að þeir séu mælanlegir og geti þjónað sem mælikvarði. Jafnvel þegar diskur úr eðalmálmi er skipt út fyrir vörur, þá er það merki ríkisins sem ákvarðar hvort hann sé peningar. Ríkisstjórn sem segði: „Við getum ekki lagt vegi vegna þess að við höfum enga peninga“ væri jafn fáránleg og ríkisstjórn sem segði: „Við getum ekki lagt vegi vegna þess að við höfum enga kílómetra.“

Við skulum reyna að skilgreina hvað peningar eru. „Peningar eru mæld krafa.“ Peningar eru titill eða mæld krafa. „Peningar eru almenn krafa.“ Peningar eru titill sem er ekki sértækur (eins og lestarmiði, ávísun frá gistihúsi, farmiði sem veitir rétt til flutninga, matar, káetu o.s.frv.). Þeir eru almennir. Peningar eru þar að auki skiptanlegir, það er að segja, þeir geta verið fluttir milli einstaklinga án formsatriða. Þeir bera ekki vexti eins og ríkisskuldabréf, járnbrautarskuldabréf eða skuldabréf frá einhverju „félagi nafnlausu“.

Við skulum skoða hugtakið „lánshæfiseinkunn“. Sagt er að maður hafi lánshæfiseinkunn þegar talið er að hann geti greitt með reiðufé og þegar gert er ráð fyrir að hann muni ekki reyna að komast hjá eða fresta greiðslu. „Skuld“ er ekki nákvæmlega andstæða „lánshæfiseinkunn“. Reyndar er lánshæfiseinkunn oft möguleikinn á að stofna til skulda og þýðir ekki alltaf endilega andstæða skuldar sem þegar hefur verið stofnuð til. Við stöndum því frammi fyrir tvíræðu hugtaki.

Að lokum skulum við skoða „verðbólgu“. Meðal hálfsannleika hefðbundinna yfirlýsinga eru nokkrir sem byggja á náttúrulegum og endurteknum fyrirbærum. Svokallaða verðbólgu verður fyrst og fremst að greina frá raunverulegri verðbólgu, sem á sér stað þegar peningar eru gefnir út „sem samsvara“ vörum eða þjónustu sem enginn vill eða umfram æskilegt magn. Peningar hafa ekkert gildi þegar þeir eru gefnir út „gegn“ (þ.e. í gervi-samsvörun við) vörur eða þjónustu sem ekki er hægt að afhenda eða útvega. Til dæmis, að gefa út peninga „gegn“ sprengju sem sprakk árið 1917 væri verðbólga, og peningarnir sjálfir hefðu ekkert gildi, þar sem enginn vill sprengjuna og enginn getur afhent hana.

Stutt listi yfir gildar skilgreiningar myndi leyfa meðalmanninum að komast undan svikum og algjöru bölvuðu og rotnu sviksemi hinna miklu okrara og einokunaraðila.

Reyndar, með skilgreiningu, eða öllu heldur með alvarlegu og réttlátu hugtaki um *peninga,* skrifar Soddy, eftir að hafa gefið út fjölda óljósra bóka (þ.e. óljósra fyrir lesandann, þó afar djúpstæðar og kærar fyrir prófessor Soddy), í *Tomorrow's Money :* „Eins og það er óhugsandi að einkaaðilar hafi vald til að leggja á skatta, þá er það fáránlegt að bankarnir, þrátt fyrir allar stjórnarskrárvarna gegn því, skuli með einföldu brögðum hrifsa til sín hlutverki...“

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

þingsins og, án nokkurs valds, leggja nauðungargjöld á auð samfélagsins.“

Við skulum greina á milli aðstæðna á Ítalíu í dag og aðstæðna í angelsaxnesku löndunum. Við skulum greina á milli landa þar sem gnægð auðs veldur kreppum og landa þar sem alvarlegur skortur er á ákveðnum efnum; við skulum snúa okkur aðeins aftur til að rekja sögu „nýju hagfræðinnar“, sem samt inniheldur svo mikið af gamalli þekkingu eða meðvitund.

Fjórar straumar eru til staðar í hagfræði nútímans: (1) Douglasismi; (2) Gesellismi; (3) kanónísk hagfræði sem á rætur sínar að rekja til Ambrosíusar og þróaðist með Antonínu; (4)
Fyrirtækjahagkerfi með umbótastefnu sinni (frárennsli mýra o.s.frv.), la battaglia del grano, sparnaður, fjölskylduávísanir, matarávísanir, vinnuávísanir, ríkiseftirlit, söfnun o.s.frv.

Rétttrúnaðarhagfræðin sem við ættum að hefja verður að taka tillit til ákveðinna staðreynda sem svokölluð rétttrúnaður hylur. Vörur eru af ójöfnum endingartíma, stólar, ostur: verk Feidíasar, Praxiteles eða Botticelli eru af mismunandi endingartíma. Frumstæð manneskja notaði eitt verkfæri en siðmenntaður maður notar tylft.

Mér finnst við verðum að gera lista yfir þá alvarlegu menn sem vinna saman í dag að hagfræði, jafnvel þótt þeir séu raunhyggjumenn, jafnvel þótt þeir hafi gert eina uppgötvun í starfi sínu og séu ekki að samræma hana sögunni og réttmætum og gildum hugmyndum annarra skóla, annarra tíma eða annarra hagfræðisértrúarhópa.

Við skulum strax átta okkur á því að sá og sá tók eftir því hvernig gufan gat lyft loki á tekatli. Þetta er verðmætt, jafnvel þótt uppfinningamaðurinn hafi ekki gefið út alfræðiorðabók eða umfangsmikla ritgerð um eðlisfræði.

Við skulum gera okkur grein fyrir því að C.H. Douglas uppgötvaði sjálfur hversu ófullnægjandi kaupmátturinn var sem dreifður var af (og innan) iðnaðarkerfisins. Verksmiðja hans dreifði kaupmættinum hægar en hún skapaði „verð“, það er að segja á vörum sem settar voru á markaðinn. Þannig skapaðist verðmagn á mánuði sem var meira en kaupmátturinn sem dreifður var.

Svikarinn, fávitinn og einokunarsérfræðingurinn, sem lifa á hungri annarra, vilja skera manninn eftir kápu sinni. Douglas sá í staðinn möguleikann á að gefa út kaupmátt sem samsvaraði magni vöru sem fólkið gat afhent og þráði. Í því var lítið nýtt og margt heiðarlegt. David Hume hafði þegar séð að velmegun væri ekki háð magni peninga sem tiltekin þjóð átti, heldur því að þetta magn ætti að vera að aukast. Við skulum tilgreina að aukningin verður að vera hæg og stöðug.

Meðal gagnlegra rithöfunda má nefna MacNair Wilson, sem hefur kennt almenningi sínum að viðurkenna að bankarnir lána ekki peninga heldur lofa aðeins að greiða. *(Loforð um að greiða.)* Gesell, sem byrjaði út frá sjónarhóli frjálsra viðskipta, endurminnti *brakteöt* miðalda biskupanna.
Með frímerkjagreiðslu sinni (frímerkjum sem festa verður við seðilinn mánaðarlega til að viðhalda uppgefnu gildi hans) ætlaði hann sér að örva hraða umferðarinnar og Unterguggenberger borgarstjóri í Wörgl sýndi fram á skilvirkni þessa kerfis.

Gesell eyðilagði dauða hluta Marx með lapídískum orðum sínum: „Marx véfengdi aldrei“.
peningar.“ Það er að segja, Marx véfengdi aldrei eðli peninga né greindi þá.

Kostir Gesell-kerfisins eru að minnsta kosti eftirfarandi: (1) í sýndarlýðræðislöndum getur það frelsað þjóðina; það er að segja stjórnvöld og fólk (þar á meðal alla framleiðendur, hvort sem þeir eru vinnuveitendur eða launþegar) undan valdi banka og okrara.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Samt hefur enginn hreinræktaður Gesellíti nokkurn tímann íhugað demurrage-peninga frá sjónarhóli ríkisins - og fyrirtækja.

Með frímerki í hlutfalli við eitt prósent af verðmæti seðilsins sem bætt er við mánaðarlega, myndi 8ÿ milljarðar í umferð gefa ríkinu tekjur upp á einn milljarð á ári, nánast án útgjalda við innheimtu, sem væri sjálfvirk og nánast alveg laus við skriffinnsku eða afskipti.

Í stað þess að safna skuldum (stjarnfræðilegum skuldum) með þjóðarskuldabréfum eins og Roosevelt hefur gert, yrði hver einasta ríkisskuld, hver eignarréttur á auðæfum ríkisins, í stað þess að tvöfaldast, afnumin á 100 mánuðum. (Englendingar greiða enn skatta fyrir orrustuna við Waterloo.)

Ríkisskuldabréf gætu áfram verið í eigu einkaaðila, sem sparnaðarleið fyrir þá sem vilja sjá fyrir sér fyrir ellinni og fjölskyldum sínum, en þau yrðu talin arður ríkisins til verðugs hóps borgara, ekki sem óhjákvæmileg nauðsyn fyrir ríkisstjórn sem vill nota lánsfé sitt.

Ég fullyrði þetta: Ríkið þarf ekki að greiða „leigu“ fyrir lán sitt; það er að segja, það þarf ekki að taka lán frá hinum miklu atvinnuokrarum, eins og gert er í nánast öllum löndum, vegna fáfræði og fyrirfram ákveðinna fordóma; til dæmis í mínu óheppna landi, í Frakklandi í núverandi alvarlegri siðferðiskreppu, í Englandi fyrir tilstilli hefða sem eru viðurkenndar án vitundar um nýja atburði í heiminum.

Önnur kynslóð félagslegra lánardrottna, á eftir raunhyggjumönnum og uppfinningamönnum, hefur leitt af sér Butchart, sem, hvattur af AR Orage, gaf út fyrstu bókina um hagfræðilega réttritun, *Money.* Með öðru bindi sínu, *Tomorrow's Money,* hefur Butchart ekki náð eins miklum árangri; hann hefur í raun safnað saman sjö rithöfundum með ólíkar skoðanir, allir lofsverðir, en honum hefur ekki tekist að fá einstaka höfunda til að lesa ritgerðir hvers annars og tengja þær saman. Bókin er einkum verðmæt fyrir endurprentun nokkurra rita Douglas og fyrir síðu eftir Soddy sem þegar hefur verið vitnað í í þessari grein.

Meðal vinsælla rithöfunda verður að nefna Irving Fisher og Christopher Hollis. En það verður að greina á milli þeirra; Fisher er blaðamaður (opinberlega prófessor, en í hjarta sínu blaðamaður) sem skrifar vel.
Fjörutíu blaðsíður af *Stamp Crip* hans verðskulda athygli allra alvarlegra manna, sem og prófessora.
Fisher tekur ekki mikinn þátt í baráttunni. Kannski er hann bjartsýnn og reynir að sannfæra hina miklu bandarísku okrara um að láta sér nægja hálft pund af kjöti í stað þess að svindla á síðasta bitanum og gramminum.

Christopher Hollis hefur skrifað verðmæta bók, *The Two Nations,* og hefur haldið áfram baráttunni fyrir almenning í fjölbreyttum bókum, þar sem segja má að hann hafi glaðlegt yfirbragð; hann er reyndar meðal fárra hagfræðinga sem tekst að fjalla um peningafræði og hin ýmsu vandamál okurvaxta á þann hátt að bækur þeirra seljast og komast í þriðju útgáfu. Þessir áfangar tilheyra alþýðufræðslu, sem er nógu nauðsynleg í löndum þar sem svokallaðar „meirihlutastjórnir“ eru enn við lýði.

Wyndham Lewis kallar ensku ríkisstjórnina *falska fornmuni.* Þótt hann sé fyrst og fremst bókmenntamaður, háðsskáld, hefur hann nýlega gefið út bók af miklu félagsfræðilegu gildi, ætluð útvöldum hópi: *Teljið þið látnu, þau eru á lífi* (undirbúningur fyrir annað heimsstyrjöld um ekkert). Ég nefni hana ekki sem hagfræði, heldur til að benda á þann takt sem þessi vandamál eru að smjúga inn í verk núlifandi rithöfunda af fremstu röð. Fjögur bestu bandarísku skáldin í dag hafa áhyggjur af peningamálum (ekki lengur með gamla „bleika“ Webbite, Fabian, Manchester eða Villardian) eins og í raun voru hinir miklu rithöfundar eins og Dante, Shakespeare, Aristóteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, o.s.frv. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Önnur hugsunarstraumur sem beinist að þessum hugmyndum birtist í ritum þeirra sem styrktu grunn Norður-Ameríkulýðveldisins, það er að segja rit Jeffersons, Jacksons, Van Buren. *Jefferson minn og/ eða Mussolini,* bækur W.L. Woodward, A New *American History,* greinar eftir föður Coughlin og Buck eða nánar tiltekið besta hluta bókar Coughlins sem heitir *Money* (bls. 211-213).

Það væri erfitt að segja til um hvaða enskar og bandarískar ritrýni útlendingur ætti að lesa, því vitsmunalegt líf í þessum löndum birtist í skammvinnum ritum sem endast aðeins í tvö eða þrjú ár (eða jafnvel skemur) og hætta síðan skyndilega að vera til eða hrörna í eins konar bókmennta- eða hugmyndafræðilegt skrifræði, taka á sig verndandi lit og slaka á í uppspunnum hugmyndum. Hins vegar verðum við að taka fram að ensku fasistarnir hófu fyrir ári síðan útgáfu á mjög líflegu félags- og efnahagstímariti: *The Fascist Quarterly.* Þetta er eina enska ritrýnin þar sem ég hef getað lesið rit annarra framlagsaðila, þar á meðal eru General Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, sem hefur þann mikla heiður að hafa gefið út í Texas *bókina The Natural Economic Order* eftir Geseli, á eigin kostnað, þegar stóru útgefendurnir töldu slíka útgáfu ekki vera góð viðskipti, litar litla blaðið sitt, The Way Out, með hugmyndum sem eftir eru úr Scarcity Economics, þrátt fyrir útgáfu á Chart of Gnægð Loebs (sjá endurútgáfu Odon Por í Rivista del Lavoro, mars 1936).

Tjáningarfrelsi er ekki til staðar meðal þessara frjálslyndu sértrúarhópa. Hvorki rit Gesellítanna né opinber rit Douglasismans leyfa opinskáa umræðu um efnahagshugmyndir. Þeir virðast vera dáleiddir og stífir eins og dekadentir kræklingamenn. Þeir rífast sín á milli. Douglas telur að frímerkin á demurrage-peningunum séu kúgandi skattur - gagnslaus og eilífur, þó skiljanlegri en „niðurfelling“ á Douglas-láni eða afsláttur hans og aðrar leiðir til að fella niður lánið sem veitt var.

Gesellítar eru næstum því sadískt æstir við þá hugsun að öll kynstofninn geti hagnast á vinnu þeirra sem þegar eru látnir og á vísindalegum uppgötvunum. (Gildi er dregið af vinnu en mikið starf hefur verið unnið af forverum okkar sem borðuðu ekki hér til að neyta ávaxta þess.)

Fíkjutréð *(Douglasite)* bendir ekki á framfarir þeirra sem ekki eru Douglasites — til Gesellites eða fyrirtækjakerfisins. *New English Weekly* er sokkið í enska úthverfastemninguna og er því aflitað af þessu fölva lífi frekar en af sértækri og skilgreindri hugmyndafræði. *New Democracy* (New York) var gagnlegt en er ekki lengur til. Coughlin vinnur verk alþýðufræðslu með vikublaði fyrir almenning, ekki fyrir innvígða *(Social Justice).* En í júnímánuði XV finn ég í blaðinu hans fréttir sem annað hvort eru ekki prentaðar annars staðar eða fá aðeins nokkrar línur, faldar meðal dálka hneykslismála og felulita. Frá ritstjórum tímaritsins Press af almennum toga fæ ég oft boðið: *Geturðu ekki skrifað um neitt nema hagfræði?*

Ég þrái umburðarlyndi hins alvarlega lesanda: ég hef talað um of fjölbreytta hluti.

Þessi grein skiptist í tvo hluta: í fyrri hlutanum hef ég næstum beðið hagfræðinga um að íhuga brýna þörf fyrir nákvæma hugtök; í seinni hlutanum hef ég stuttlega bent á ákveðin verk, brotakennd en einlæg, valin úr hópi dreifðra höfunda, sem eru ekki, en gætu verið, samræmd, ef kjarni tæknimanna sem eru tilbúnir til að taka að sér orðfræðiábyrgð, finnst.

Ég segi það afdráttarlaust að án traustra siðfræði getur ekkert heilbrigður, ekkert vísindalegt ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Hagfræði. Að líta á einungis kraftmikilvægi, án þess að taka tillit til markmiðs og tilgangs peningastefnu, myndi leiða til ringulreið. Stefna viljans er einn af þáttum hagfræðinnar. Badoglio, sem segir: „Gull okkar er vilji og vopn hermanna okkar,“ er meiri hagfræðingur en allir prófessorarnir í London.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Orsakir efnahagslægðarinnar eftir A. Raven Thomson

Ég hef nokkrum sinnum skrifað *í Fascist Quarterly* og *British Union Quarterly* um komandi kreppu, sem átti eftir að fylgja í kjölfar skammvinnrar efnahagsbata sem gömlu hagfræðingarnir studdu. Ég sýndi fram á hvernig viðskiptahringrásin, uppsveifla og lægð, hafði verið í gangi undanfarin hundrað ár, allt frá stofnun kapítalismans, og hafði sýnt reglulega níu ára tíðni að meðaltali, sem féll stundum niður í sjö eða hækkaði í ellefu. Að meðaltali hefði næsta kreppuár átt að vera 1938, með líkum á að henni yrði frestað til 1939 vegna óvenju djúprar kreppunnar. Reyndar hefur kreppan verið hrundið af stað ári fyrr en venjulega og næsta lægð hófst þegar árið 1937.

Þetta hefur komið okkur á óvart, jafnvel þeim sem vorum sannfærðir um að „velmegun“ gæti ekki varað. Í síðasta tölublaði Fjórðungsritsins *fjallaði* ég um áhrif endurvopnunar og ódýrs fjármagns á komandi kreppu, og þótt ég viðurkenndi að óhófleg vangaveltur hefðu skapað ótímabæra uppsveiflu, taldi ég að hvati endurvopnunar myndi halda okkur í gegn fram á haustið 1938, þegar ég hélt því fram að stríð til að neyta uppsafnaðs vopnabúrs myndi eitt og sér koma í veg fyrir kreppu. Reyndar varaði ég við hættunni á því að fjármálamenn sæktu vísvitandi stríð sem valkost við kreppu.

Reyndar hafði ég vanmetið þunga bandarískrar hagfræði í minnkandi heimi fjármálalýðræðisins og skort á stórum endurvopnunaráætlunum í Bandaríkjunum.
Það er frá Ameríku, eins og í síðustu kreppu, sem nýja kreppan geislar, og öll hvatning til endurvopnunarhagnaðar er ekki nægjanleg til að koma í veg fyrir að Throgmorton Street bregðist við dramatískum hruni hlutabréfaverðs á Wall Street.

Þótt þessi ótímabæra kreppa, líkt og sú sem varð árið 1907, geti verið minni og þar með minni högg fyrir stöðugleika kapítalismans en síðari og ákafari bakslag, þá hefur hún einn kost, að hún hefur komið áður en stríðsæsingamennirnir hafa, þrátt fyrir alla sína viðleitni, getað steypt okkur í stríð. Þegar kreppan magnast mun áhugi almennings snúa sér frá utanríkismálum að brýnum innlendum vandamálum og hættan á alþjóðlegum átökum mun minnka. Hætta á stríði sem forvörn gegn kreppu er þegar að líða hjá.

Ótti á Wall Street

Þrátt fyrir tilraun fjölmiðla okkar til að hylma yfir þetta hefur óttanum á Wall Street verið alveg jafn illt í haust og það var haustið 1929. Minnkandi eftirspurn eftir stáli til fjárfestingar hefur verið úrslitaþátturinn og hlutabréf í United States Steel og öðrum stálfyrirtækjum hafa leitt verðfallið. Snemma á þessu ári var verðið á US Steel skráð á 129¼ fyrir 100 dollara hlutabréfið. Jafnvel eftir gullkreppuna í apríl var verðið vel yfir 100. Stöðug lækkun í september leiddi til þess að US...
Stálverð í 80. Þá kom októbermánuðslægðin, þar sem verðið hrundi dag eftir dag. Bandaríkin féllu.
Stálverð hækkaði í gegnum áttunda áratuginn upp í 68. Stutt hækkun og síðan á „svarta þriðjudaginn“ olli óttauppboði því að verðið fór upp í 54. Síðan þá hefur orðið frekari bati sem færði bandarískt stál aftur í um 65, en þegar í nóvember er verðið farið að lækka aftur niður í 50 vegna nýrra frétta af minnkaðri stálframleiðslu, sem er nú innan við 50 prósent af framleiðslugetu.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Allt þetta er ekki hægt að afgreiða sem einungis „taugaspennu“ á verðbréfamarkaði. Það eru grundvallarástæður fyrir hnignuninni á Wall Street. Eftirspurn eftir neysluvörum kann að vera vel viðhaldin ennþá, en eftirspurn eftir fjárfestingarvörum er að minnka hratt. Offramleiðsla, þótt hún sé ekki enn raunveruleg, er allavega möguleg og iðnrekendur eru að hætta að stækka verksmiðjur. Fyrir vikið eru framleiðendur fjárfestingarvara, sem stál kemur nú inn í í auknum mæli, þegar illa úti og lækkun á verði stálhlutabréfa, sem hefur raskað markaðnum, er ekki bara markaðsaðgerð, heldur sanngjörn fyrirsjáanleiki um minni hagnað af minni framleiðslu.

GETUR ROOSEVELT HJÁLPAÐ?

Í stálborgunum, eins og Pittsburgh, er atvinnuleysi þegar að aukast, sem mun auðvitað hafa áhrif á eftirspurn eftir neysluvörum, með tvöföldum afleiðingum fyrir fjárfestingar.
Bandaríkin eru á góðri leið inn í klassíska kreppu enn á ný, áður en þau hafa náð sér almennilega eftir þá síðustu. Ef Roosevelt grípur inn í, eins og hann virðist tregur til að gera enn sem komið er, mun hann synda á móti straumnum, eins og Hoover reyndi að gera á árunum 1929 til 1932. Að þessu sinni verður það ekki auðvelt verkefni, eins og það var árið 1933, að koma Bandaríkjunum á braut almennrar heimsbata. Að þessu sinni verður hinn voldugi forseti að beita öllum sínum kröftum.

Fjármálamisnotkun, opinberar framkvæmdir og svo framvegis munu ekki duga til að takast á við kreppuna, og innan verksviðs síns getur Roosevelt aðeins hjálpað til með risavaxnum ríkisinnkaupum, sem gætu þurft að vera svo umfangsmikil að megnið af bandarískum iðnaði verði komið í eigu ríkisins.
Þar sem Roosevelt hefur engin völd til að framfylgja fasískum valkosti um ríkisstjórn yfir iðnaði, þar sem Nýi samningur hans hefur verið hafnað og að mestu leyti eyðilagður af dómum Hæstaréttar, gæti hann vel verið neyddur til að nota kommúníska aðferð til að innleiða ríkiskapítalisma. Hversu langt gyðingaráðgjafar hans vinna í þessa átt eigum við eftir að sjá. Bandaríkin og Sovétríkin gætu orðið enn nánari sem tvö stór efnishyggjulýðveldi, þar sem gyðingastjórn er í fyrirrúmi.

BRESKA VIÐBRÖGÐIN

Íhaldsstjórnmálamenn okkar, þrátt fyrir allar vísbendingar um hrun verðbréfamarkaðarins, fullvissa okkur um að engin merki séu um komandi „samdrátt“ (sérstakt orð sem búið var til til að fullvissa almenning), að Bretland sé ekki fyrir áhrifum af sömu efnahagsvandræðum og Bandaríkin og að endurvopnun muni bera okkur í gegnum þetta. Allt þetta er bull, þar sem öll fjármálalýðræði eru nátengd alþjóðlegum fjármálum og Wall Street er og er áfram fjármálamiðstöð heimsins.
Hvað sem gerist þar hlýtur að hafa afleiðingar annars staðar, jafnt árið 1937 sem árið 1929. Höfum við ekki, eftir allt saman, lagt áherslu á „sameiningu hinna miklu lýðræðisríkja“ með þríhliða samningi? Er ríkisstjórn okkar ekki, undir lófataki „gamla klíkunnar“, að semja um nánari viðskiptasambönd við Bandaríkin? Þessi síðasta aðgerð virðist jafn gagnleg og sundmaður, að faðma drukknandi mann af ásettu ráði, góð ef markmið okkar er að bjarga gyðinga-amerískri fjármálakreppu, slæm ef við viljum bjarga Bretlandi frá því að sökkva í öldur nýrrar kreppu.

Hvað varðar endurvopnun, þá hefur hún án efa bjargað okkur frá kreppu, langt frá því að hafa valdið vandræðum, ekki aðeins hér heldur einnig í Bandaríkjunum. Fjárfestar, sem njóta auðvitað alls frelsis lýðræðisins, sáu í endurvopnun og möguleikum á stríði óteljandi tækifæri til gróða og nýttu sér einstaklega ódýran pening og keyptu upp birgðir af öllu tagi sem þeir töldu að endurvopnunarþjóðirnar þyrftu á að halda eða sem gætu orðið af skornum skammti á stríðstímum.
Þar af leiðandi hækkaði verð á öllum vörum, sérstaklega málmum, innan átján mánaða um upphæðir sem náðu 100 prósentum í sumum tilfellum: spákaupmennskuuppsveifla sem á sér ekki fordæmi í sögunni á meðan ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

friðartímabil, sem reyndar aðeins var fram úr á verstu tímum síðustu stríðs.

Sem betur fer fyrir okkur fóru spekúlantarnir fram úr sjálfum sér. Stríðið sem þeir bjuggust við takmarkaðist við Spán og Kína, þrátt fyrir viðleitni vinstri stríðsæsinganna, og eins og allir sem reyna að kúga vörur, urðu þeir fljótt vandræðalegir vegna endurnýjaðrar framleiðslu, laðaðir að arðbærara verðlagi. Reyndar vanmátu þeir algjörlega gríðarlega framleiðslugetu nútímaiðnaðar og létu sópa sér burt af flóði vöru sem hærra verð skapaði. Mjög lítil örvun er nú nauðsynleg til að framleiða offramleiðslu miðað við núverandi neyslu. Gríðarleg örvun fordæmalausrar verðhækkunar hefur gjörsamlega kaffært, ekki aðeins spekúlantana sjálfa, heldur einnig lögmæta viðskipti, sem geta ekki tekist á við ofgnóttina þrátt fyrir endurvopnun. Reyndar eru þegar komnar endurnýjaðar kröfur um minnkaða framleiðslukvóta, áður en kreppan er jafnvel komin að fullu. Hvernig slík lækkun mun bregðast við í atvinnuleysi og þar af leiðandi kaupmáttarskorti, látum við lesendum okkar ímynda sér.
Nú þegar eru 80.000 fleiri atvinnulausir en í ágúst.

UNDIRLIGGANDI ORSÖK

Undir öllum þessum ytri einkennum, ásamt viðbrögðum þeirra við endurvopnun og stríðshræðsla, liggur ein grundvallarorsök, sem er langvarandi misræmi milli nútíma iðnaðarframleiðslu og almennrar neyslu almennings. Svo lengi sem þetta fáránlega misræmi er til staðar er efnahagskerfi okkar augljóslega háð meðfæddum óstöðugleika, sem felur í sér endurteknar uppsveiflur og lægðir fjármálakapítalismans. Reyndar, eftir því sem vísindin auka framleiðslugetu sína og verkalýðsfélög eru máttlaus til að hækka laun verkamanna frekar gegn vaxandi mótspyrnu fjármálasamtakanna, verður misræmið sífellt meira og meira og, eins og Mosley hefur bent á, verða uppsveiflurnar styttri og styttri og lægðirnar lengri og lengri, eftir því sem kapítalisminn hnignar.

Grundvallarorsök þessa, eins og í öllum kreppum, er skortur á kaupmætti almennings, og kreppan er óvenju snemma hrundið af stað í þetta skiptið vegna fordæmalausrar verðhækkunar, sem hefur ekki aðeins hvatt til framleiðsluofframleiðslu, heldur einnig dregið enn frekar úr kaupmætti fólksins, þar sem laun þess hafa ekki fylgt hækkandi framfærslukostnaði. Þessa lækkun er aðeins hægt að leiðrétta varanlega, ekki með hagræðingu og launalækkunum, eins og „gamla klíkan“ trúir, heldur með opinberum framkvæmdum og uppbyggilegum launahækkunum, þar til ríkið og almenningur neyta saman framleiðslu nútímaiðnaðar. Vissulega neytir ríkið nú, með endurvopnun, framleiðslu á óvenju hraða, en jafnvel þetta bætir alls ekki upp fyrir skort á kaupmætti meginhluta almennings, sem er í fátækt vegna nýlegra hækkana á vöruverði.

ÚRRÆÐI

Þær lausnir sem almennt eru ræddar eru peningamálaumbætur og efnahagsáætlun. Sú fyrsta hefur misst sterkasta rök sín, þar sem peningar eru jafn ódýrir árið 1937 og þeir voru dýrir árið 1929, en samt er kreppan jafn slæm og áður. Peningavandamál eru augljóslega aukaatriði í samanburði við aðalvandamálið um efnahagslega ójöfnuð neyslu við framleiðslu, og engin peningakenning er góð sem útskýrir ekki hvernig peningarnir eiga að ná til neytandans. Félagslegt lán hefur hagsmuni af þessu tagi og á skilið íhugun, en stuðningsmenn félagslána verða að viðurkenna þörfina fyrir öfgafullt vald til að steypa núverandi fjármálastjórn. Í þessu sambandi eru ráðstafanir félagslánastjórnarinnar í Alberta til að stjórna bönkunum, og jafnvel fjölmiðlum, afar mikilvægar. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Efnahagsáætlun er augljóslega nauðsynleg, en aftur er krafist heimildar og spurningin vaknar hvernig þessi heimild á að öðlast nafn sitt. Samkvæmt fjármálamönnum, sem styðja, eins og Israel Moses Sieff, PEP, iðnaðar- og dreifingarsamruna, á heimildin til að skipuleggja að koma með kaupum og sameiningu kapítalismans. *Skipulagning með kaupum* reyndar. Samkvæmt sósíalistum, sem styðja þjóðnýtingu framleiðslutækja, dreifingar og skipta, á heimildin til að skipuleggja að koma með upptöku ríkisins undir opinberri þjónustu. *Skipulagning með upptöku* í þessu tilfelli.

Breska sambandsríkið styður minna efnishyggjulega leið til að öðlast skipulagsvald, ekki með sameiginlegum kaupum kapítalismans eða upptöku einkaeigna af hálfu ríkiskapítalismans, sem eru mjög skyld, heldur með heimild frá fólkinu til að þröngva efnahagsáætlun upp á bæði einkafyrirtæki og opinber fyrirtæki. *Skipulagning með samþykki.* Aðferðirnar sem ríkisvald og einkaeignarhald eru sameinuð í að mestu sjálfstjórnandi efnahagskerfi má rannsaka í fjölda bóka, sem þegar hafa verið gefnar út, um fyrirtækjaríkið. Það sem verður þó að skilja er að fyrirtækjaríkið er til staðar til að dreifa afurðum iðnaðarins til fólksins og fjármál eru algerlega undirgefin þessu meginmarkmiði. Sérstaklega er öll vangaveltur og óhófleg ávöxtun fjármagns bönnuð til að koma í veg fyrir óstöðugleika og til að gera sanngjarnan hlut af afurðinni kleift að renna til framleiðandans.

EINANGRUN FRÁ FREKARI LANDSGRUNNI

Fyrirtækjaríkið verður ekki aðeins að halda jafnvægi í framleiðslu fjármagns og neysluvöru, binda enda á óstöðugleika íhugandi fjárfestinga og gera almenningi kleift að neyta framleiðslu nútímavísinda; það verður einnig að vernda þjóðina gegn utanaðkomandi samkeppni frá ódýru erlendu vinnuafli eins og nú kemur frá Japan. Í þessu skyni verður að innleiða stefnu einangraðs heimsveldis, sem áskilur keisaramarkaði fyrir innlenda og iðnað keisaravelda og býður ríkjum og nýlendum fullkomlega verndaðan hlut af eftirspurn eftir hrávörum á innlendum markaði.

Aðeins með þessum hætti er hægt að hrinda í framkvæmd heildaráætlun fyrir efnahagsmál okkar, og aðeins þannig getum við tryggt þjóð okkar gegn því að sú skelfilega lægð sem nú ógnar henni endurtaki sig. Aldrei aftur ætti ótti á Wall Street að fá að kasta breskri iðnaði í þunglyndi. Við skulum einangra okkur, eins og Þýskaland hefur gert, gegn brjálæðum sveiflum kapítalismans og skipuleggja málefni okkar í fullri vitneskju um að enginn óþekktur þáttur utan okkar stjórnar getur skyndilega eyðilagt allt sem við höfum gert. Breska sambandsstefnan um fyrirtækjaríki innan einangraðs heimsveldis ein og sér býður upp á öryggi gegn uppsveiflu og lægð og dreifingu ávaxta nútíma vísindalegra uppfinninga til breska þjóðarinnar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Byltingin svikin af Ezra Pound

TSÚ bylting sem hefur verið svikin er í grundvallaratriðum „okkar“ bandaríska byltingin árið 1776, ekki í sínum staðbundnu og sérstöku stigum, og alls ekki sem algjörlega óþarfa klofningur enska kynþáttarins.

Hvað sem gott kann að hafa komið út úr þeirri klofningi eða ekki, þá var klofningurinn algerlega óþarfur og að miklu leyti óviljandi. Hann var Bretlandi sannarlega ekki til góðs. Þetta var kannski fyrsta stóra sárið sem veðlánararnir sem Cromwell lét inn óhlýðnast landi ykkar ollu.

Nítjánda öldin var allt sem La Tour du Pin kallaði hana, allt sem Maurras og frönsku konungssinna-trúðarnir hafa reynt að gleyma að La Tour du Pin kallaði hana. Þetta var öld okurvaxta. Þetta var öld niðurbrotsins. Hún var öld lægri en nokkur önnur sem ég get hugsað mér sem öld SVIKAR hugtaka, ruglings og óhreinkunar á merkingu orða.

BYLTINGIN SVIKUÐ er engin bylting sem svikin er á einu eða tveimur árum af einu eða tveimur mistökum Jóes Stalíns eða nokkurrar einnar ríkisstjórnar.

Byltingin sem svikin var var byltingin sem fæddist af umbótum Leopoldína í Toskana og birtist greinilega í Jeffersonsferlinu sem náði hámarki með sigrum – allt of skammvinnum – Andy Jackson og Martins van Buren.

Áður en þeir voru orðnir Leópolds höfðu umbæturnar þróast í hugtakið einræði og í þá trú að KORN þjóðar væri fyrst og fremst til þess að þjóðin (í persónu allra borgara hennar) gæti BORÐA.

Þessi bylting hefur verið greinilega svikin af kynslóðum Dans Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, felulita af öllum toga, Trotskys, Wallaces, Perkinses, tveggja torfa ráðgjafa Roosevelts, lífvera eins og Morgenthau, gegnsýrð frá vöggu af okurfyrirlitningum, auðmjúkum aryio-kíkum.

Þetta hugtak krefst ég. Semítískt eitur er í Semítum mildað af semítískum óstöðugleika, af vaggar Semítans frá einni öfgu til annarrar.

Þessi óstöðugleiki gerir hann að hættu fyrir kyrrstæða og lamaða kynþætti. En í öllu hræðilegu, hættulegu og undirróðursfullu fylgdarliði Roosevelts hefur það verið Gyðingurinn, M. Ezekiel, sem hefur fyrst stigið í átt að hagkerfi GJÖGNINS með *2.500 dollurum sínum á ári.*

Þessi bók er óþægileg, hún er eins undanbrögð og nokkur semísk rit geta verið, hún forðast raunverulegt peningavandamál. Þetta er málamiðlun Gyðinga, hún hefur alla J. Simon-þrá eftir sléttum samningi og almennri ró, EN hún er betri en Wallace og Perkins. Og hver skynsamur hlutlaus gyðingahatari mun einnig viðurkenna að staðreyndirnar sem Mordekai Esekíel reynir að ná málamiðlun með koma fram í skýrslu nefndar undir forystu íþróttagyðingsins Loeb (feimnismannsins hjá Hemingway).

Ef þú telur að refsa eigi heilum kynþætti fyrir syndir sumra meðlima sinna, þá viðurkenni ég að brottrekstur tveggja milljóna Gyðinga í New York væri ekki óhófleg refsing fyrir þann skaða sem gyðingafjármálaráðherra hefur valdið enskum kynþætti í Ameríku.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Hvað sem félagi Wyndham Lewis kann að hafa sagt um að Gyðingar stjórni Englandi nokkuð vel, þá stjórna Gyðingar EKKI Ameríku á fullnægjandi hátt, en gyðingafjármálamaðurinn er ekki okkar versta mein.

Versta illska okkar er aryio-kike sem getur tekið óhreina línu og haldið sig við hana án þess að víkja frá eða beygja sig, án þess að finna fyrir samúð, spennu eða þörf fyrir ríkulega sýningu eins og Gyðingar.

Kynþáttur gæti hugsanlega verið ábyrgur fyrir verstu einstaklingum sínum. Gyðingakynþátturinn hefur ekki um aldir tekið ábyrgð á framfylgd eigin laga. Í guðspjallinu, hvort sem það er tekið sem staðreynd eða skáldskap, var aftöku Jesú náð með því að færa ábyrgðina yfir á aðra. Löggæslan var undir Rómverjum komið. Ef maður ætlar að vera gyðingahatari, þá skal hann vera hlutlægt gyðingahatari. Látið hann safna eins mörgum staðreyndum og hann getur og ekki blekkja þær.

Gyðingurinn hefur valdið gyðingahaturi yfir sig með skort á skipulagi, með því að neita að taka á sig ábyrgð.

Ef Gyðingur vill búa í nágrannaheimi meðal UPPLÝSTRA þjóða, verður hann að taka á sig aga þeirra sem brjóta gyðingalög sem eru síður þóknanlegir. Svo vitað sé hefur hann í 2000 ár verið alls ekki tregur til að gera þetta. Engin önnur kynþáttur biður um að land keppi um það, eða verði sigrað um það, að minnsta kosti ekki á Vesturlöndum. Ef brahmanar gera það, þá verðskulda þeir nafnið „óhreinir negrar“, og það sama má kannski gera sumir kínverskir fíklar, sem eru ekki Konfúsíusar.

Tveir sjúkdómar eru í ráðuneyti Roosevelts. Okurvöxtur í New York, sem tengist öllum okurvöxtum í London og þaðan til Basel og fráveitukerfisins í París.

En það hefur líka aryio-kík illsku og nískju Perkins-fjölskyldunnar. Þetta er illska „hringhaussins“ og hefur þrautseigju hringhaussins, falska siðferði nískunnar, líklega fæddan af öfund en allavega fordæmanlegan.

Þeir „tugir hagfræðingar“ sem *NY Tribune* nefndi í nóvember 1937 sem ráðleggja Roosevelt að binda enda á kreppuna, verðskulda enga mannlega samúð fyrir ráðleggingar sínar, hvort sem þær voru gefnar af grófri fáfræði eða hreinni illsku.

„Styrkja traust almennings,“ o.s.frv. Þessir menn höfðu tækifæri til að takast á við vandamálið að jafna kaupmátt almennings við tiltækar nauðsynjar og nýttu sér það ekki, og þeir eru jafn lítið virði samúðar og Neimeyer, Baruch eða nokkur tengdasonur hlutafélagslegra okurvaxta.

Líttu á þetta og á hitt!

Hvað varðar skipulagða ríkið, þá höfum við skatt á INNFÆRT fjármagn.

Þessi gríðarlega aðgerð olli varla neinum áhrifum á hefðbundna fjölmiðla í sýndarlýðræðislöndum. Kvörtandi rauðu mennirnir fögnuðu henni ekki sem sigri hugmynda. Lánsfjármagnsblöðin afhjúpuðu hana eins og hún væri skattlagning á einkaeign.

EKKERT af stóru dagblöðunum hefur greint á milli eignar (lands, húsa, húsgagna) og kröfu gegn „vöxtum ásamt eignum“ eða gegn vöxtum „og til fullrar eignarhalds ef vextirnir eru ekki greiddir tafarlaust.“ Þeir hafa auðvitað ekki gert það, þeir eru arfur, dauð og rotnandi hönd úr gröfinni, úr venjulegum skurði 19. aldar.

Sú öld var orðabrot. Hún spillti öllum ljósum hugmyndum aldarinnar á undan. Voltaire, guðstrúarmaðurinn, var afgreiddur sem trúleysingi.

FRELSIS, - sem þýddi réttinn til að gera það sem EKKI skaðar aðra, var klætt upp sem réttur til að blæða öðrum.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

JAFNRÉTTIR í orðum Jeffersons þýddi að karlar hefðu sömu réttindi samkvæmt lögum; að enginn maður fæddist með óyfirstíganlega fötlun. Það bar keim af orðum Burns, „maður er maður fyrir annað“, en það þýddi ekki, á tímum Jeffersons, jafnvel almennan kosningarétt. Kosningaréttur gat verið umbun fyrir verðleika.
Það var ekki skilgreint eins strangt og flokksaðild, en það var ekki kastað yfir svínin að óvörum.
Áður en hægt var að sverta og vanhelga þessa geðheilsu var nauðsynlegt fyrir okrarahópinn að svíkja sjálfa samskiptaleiðina. Tungumálið þurfti að vera torpedóerað. Hvert orð sem hafði verið göfgað þurfti að vera holað út til að hylja laumulega glæpamenn bankaútgáfunnar „Leihkapital“.

FRELSIS er ómögulegt án reglu, og regla kemur af skipulagi.

Landbúnaðarþjóð, eins og Jeffersons var að mestu leyti, þurfti ekki strax á gildasamtökum að halda eins og miðaldaborgirnar höfðu þurft á þeim að halda og þróuðu þær. Ekkert kerfi er ómissandi og tímaþolið. Þróið fullkomna félagslega kerfi og komið því í framkvæmd, og synir helvítis munu byrja að höggva; blóðsugur munu byrja að sjúga blóð og meindýr munu smita óafgreidda horn.

Það hversu ruglandi þessi pressa hefur verið fyrir enskumælandi lesendum í Englandi og Bandaríkjunum sést greinilega í bréfi sem barst í gær og nú á borðið mitt, frá manni sem alls ekki er fáviti. Ég vitna í það til að sýna hvað getur verið:

Í nýjustu bók sinni segir Christopher Hollis að Mussolini hafi gefið Ítalíu sæmilegt peningakerfi með því að taka frá einkabönkum vald til að skapa peninga eða lána af handahófi með fyllipenna. Hann gefur í skyn að ríkisstjórnin stjórni og *valdi* peningaútgáfu þar.
Ég er tregur til að trúa honum einum fyrir svona byltingarkennda umbætur í þjóðarbúskapnum, sem bankamenn verða að berjast gegn af alefli, og spyr ykkur hvort svo sé. Ef svo er, þá ætti Ítalía að vera staður til að fara til.

Þetta er dagsett í nóvember 1937; þ.e. tveimur árum eftir ítalska bankaumbæturnar. Staðreyndirnar eru til staðar, en ungi maðurinn hefur verið svo mótaður af Leihkapital-pressunni að hann getur einfaldlega ekki trúað þeim án persónulegra orða frá vini.

Gent sást rétt í þessu á kaffihúsinu fyrir neðan, nýkominn frá Englandi, hann vissi ekki að skatturinn væri á EIGNARLAUST EIGNIR, ekki á einkahlutafé. Hann hélt að hann vissi hvað hafði gerst. Hann hafði lesið stutta, óáberandi tilkynningu í London-blaðinu sínu.

Rússneska byltingin var ENDIÐ á hringrásinni. Hún hélt áfram svikum 19. aldar við orð, hún notaði falsað orðalag, eins og í „einræði verkalýðsins“, til að merkja einræði fárra manna, o.s.frv. Bolsíarnir vilja ekki einu sinni skilgreina orð núna. Þeir vilja ekki byltingu. Að minnsta kosti enginn sem ég hef rekist á í prenti, eða á dögum þegar þeir báðu um svör, gerir það. Þeir vilja ekki berjast fyrir skýrum hugtökum, fyrir skýrri skilgreiningu á merkingu, svo að hversu mikið sem manni kann að hafa mislíkað sumt sem þeir ætluðu að eyðileggja, þá getur maður einfaldlega ekki haldið áfram að standa kyrr, festur í því.

Við getum ekki, eða að minnsta kosti get ég ekki, á þessari stundu, fengið neinar skýrar upplýsingar frá Rússlandi um hvað Stalín á við fjárhagslega. Enginn fullyrðir einu sinni að hann, Stalín, viti það. Að minnsta kosti hef ég ekki séð neina slíka fullyrðingu og andstæðingur hans, herra Bronstein, er ekki skýrari. Þess vegna er þessi bleika menntasveit.

Þeir leitast EKKI við að skilgreina orð. Þeir leitast EKKI við að safna upplýsingum. Þeir leitast ekki við að greina frá raunverulegum atburðum á þessum skaga, eins og gjörðum Rossoni og skýrum...
yfirlýsingar.

„Í *kornframleiðslunni* er einnig pólitísk ástæða: Brauð ætti að vera tryggt öllum Ítölum, án fáránlegra verðhækkuna, án siðlausra vangaveltna.“ Rossoni viðurkennir að

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þetta er ekki nýtt hagkerfi, eða öllu heldur orð hans eru „við náum ekki nýju hagkerfi.“ Við HÖFUM hins vegar alveg örugglega KOMIÐ ÁFRAM frá gulrótinni fyrir framan nefið *(„leit“* að hamingju).

Í einum skilningi er þetta meira og minna afturhvarf til níu reita kerfisins sem Mencius dáðist að. Á neikvæðu hliðinni jafngildir það ekki BEINT peningum við fjölda neysluvöru. En hins vegar er það áhrifaríkt, því öll heiðarleg verðstýring fyrir almenning og almannaheill hefur áhrif á kaupmátt slíkra peninga sem eru til staðar. Fyrir tveimur árum skrifaði Ítali, jafn þekktur sem Rossoni eða kannski betur þekktur, en ekki í ríkisstjórninni, mér:

„Tveir sjúkdómar nútímasamfélagsins eru lögleiðing okurvaxta í gegnum bankana og lögleiðing þjófnaðar í lögum um einkahlutafélög.

Þetta var einkabréf og ég hafði aldrei alveg vitað hvort mér væri frjálst að vitna í það. Nú finnst mér ég vera alveg frjáls til þess, þar sem slík hugmynd er ekki lengur óskynsamleg. Hvort sem bréfið var upphaflega einkaskoðun eða vísbending um það sem átti að verða opinbert á viðeigandi tíma, þá hefur rót hugmyndarinnar komið í framkvæmd Á ÍTALÍU.

Þú getur mælt fasistastefnuna með stigum:

1. Í Consegna, ár XII: „agaðu efnahagsöflin og jafnaðu þau við þarfir þjóðarinnar.“
2. Ræðan í Mílanó haustið eftir: „framleiðslan leyst, hagfræðingar hvattir áfram“ af hálfu ríkisins ætti að leysa dreifingarvandamálið.“
3. Einræði. Kenning C.H. Douglas. Samsvarandi við stefnu Jeffersons. Undirstöður heilbrigðrar hagfræði hafa verið þær sömu í árþúsundir. „Þjóð getur vissulega EKKI greitt arð á réttan og heiðarlegan hátt fyrr en hún hefur það sem hún á að skipta.“

Hinar ýmsu mögulegar aðferðir til að dreifa kaupmætti þyrftu að taka á öllu málinu um þetta tímarit til að lýsa þeim.

Til að halda lofinu í réttu mæli verður and-demókratinn að viðurkenna að stjórnarskrá Bandaríkjanna veitir bandarísku ríkisstjórninni fullan rétt til að miðstýra eigin gjaldmiðli. Það er ekkert annað en Roosevelts-slæmur og Baruch-klám að blása upp blöðrur um stjórnarskrárbrot. Bandaríska þingið, ef það væri heiðarlegt og gerði ráð fyrir að það innihélt nokkra tugi manna meðal hundruða apa sinna, gæti á morgun ákveðið kaupmátt dollarans á einn skeppu eða hvað sem er af hveiti, á sex pund af bestu nautakjöti, á tveimur metrum af serge eða fjórum pundum af ull af ákveðinni gerð, eða hvað sem finnst eftir rétta könnun á þjóðarauðlindum.

Enginn nema lygari eða maður sem reynir að ná persónulegum pólitískum ávinningi getur reynt að dylja þetta. Í Bandaríkjunum er það EKKI galli í munnlegum verkfærum stjórnvalda heldur rótgróinn viljastyrkur eða hrein dýrsleg fáfræði sem hindrar þessar umbætur.

Ef slík umbætur eru fasismi, þá hlýtur það að vera Jackson-fasismi. Sérhvert land þarfnast einhvers konar reglu. Spænska-ameríska stríðið, þegar við krakkarnir (krakkar á mínum tíma) vorum að æfa okkur, kynnti til sögunnar fagmál um opna reglu. Það kann að vera að hinar endanlegu eyjar og meginland Bandaríkjanna krefjist OPINS reglu, sem er ekki aðlöguð að Evrópu sem meginlandi. En hvað sem því líður skulum við reyna að sjá hvað er og hvað hefur verið og reyna að halda þessum veruleika aðskildum frá því sem herrarnir Bunkum og Wunkum segja okkur og láta okkur vita í blöðum sínum.

Agi hermanna í opnum fylkingum er ólíkur aga hermanna undir stjórn Braddock, sem reyndi að berjast gegn indíánum fyrir 1776. Ég biðst afsökunar á hernaðarlegum samanburðum ef það tengist mannasiðum.
******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

fyrir mig að gera það. En ég vil gjarnan koma sjónarmiði mínu á framfæri á einhvern hátt. Ég vil gjarnan setja raunverulega afmörkun á orðin „frelsi“, „regla“, „ábyrgð“, „breytileiki“.

Nýleg yfirlýsing Mussolini um að „auðmagnið sé í þjónustu ríkisins“ er svarið við setningu Adams Smith: „Menn sömu iðn hittast aldrei án samsæris gegn almenningi.“

Það bölvaða við hefðbundna forlagið og leigða gervihagfræðinga er að þeir varpa aldrei ljósi á raunverulega mikilleika rithöfundanna sem þeir segjast dást að og sem þeir eigna skaðlegar kenningar sínar. Þessi setning Smiths var sönn.

XIX. öldin stóð aldrei frammi fyrir því. Það tók hundrað ár og járnsmiðsson frá Romagna að finna svarið og jafnvægið. Þess vegna urðu til ýmsar corporazioni, eða háar miðlægar gildisstofnanir, þar á meðal corporazione „Fyrirsýnar og lánshæfiseinkunnar“. Lánshæfiseinkunn var lýst sem lífæðinni.

Restin af þessari grein er notuð til að svara ýmsum fullyrðingum heiðarlegra rithöfunda.
Einhver verður að reyna að tengja saman núverandi hugsun, verður að reyna að útrýma ákveðnum misskilningi, jafnvel þótt *þeir tilheyri ekki allir* sama hluta viðfangsefnisins.

Eins og neðanmálsgrein í svari við bréfi þar sem spurt er um að Ítalía búi til sinn eigin peninga. Ítalía býr til sinn eigin peninga, en lánsfé er náttúruleg afurð mannsins. Svo lengi sem einn maður treystir öðrum, getur ekkert ríki nokkurn tímann komið í veg fyrir að litlir blettir af einstaklingsbundnu lánsfé spretti upp eins og grasið, að eðlisfari, góðgjarnt og bróðurlegt.

Ítalía hefur EKKI ríkisvald. Orðasambandið „dýrkun ríkisins“ hefur verið notað í fáfræði og í áróðursskyni.

Þú getur fengið þetta beint úr uppsprettu. Ríkið á Ítalíu er ekki hér til að bæla niður einstaklingsframtak, heldur til að koma í veg fyrir misnotkun og finna réttlátar aðgerðir þegar hagsmunaaðilar hafa ekki næga skynsemi til að finna sínar eigin lausnir.

Í svari við tylft bréfritara og lok tveggja tylft samræðna, JÁ, það eru gallar í ítalska fyrirtækjaríkinu eins og er OG þeir eru vegna hjátrúar, afgangs, óhreinna venja fyrrverandi einokunaraðila. Það eru á Ítalíu, eins og í öllum löndum, mannleg svín og sljóir og latir hugir sem enn halda áfram í gömlu lægðinni, reyna að spilla, reyna að svindla á nágrönnum sínum, koma í veg fyrir að einföld og barnaleg einstaklingar fái hámarksárangur fyrir sig og fyrir eins mikinn hluta almennings og athafnir þeirra gætu haft áhrif á.

En ég er sannfærð um að þessum göllum verði leyst á réttan hátt. Ég hef aldrei enn fundið neina tilhneigingu til að draga úr þeim sem leggja sig fram um að berjast gegn þessum minnkandi hindrunum eða „vindmyllum“ upp á eigin spýtur.

„Rómverska framlagið er mælikvarði,“ sem ég á við að rómverska snillingurinn fyrir 2.000 og fleiri ár hefur verið snillingur að mælingum.

Það eru takmörk fyrir valdi ríkisins (hvaða sem kenningunni sem það er byggt á), sumt getur ríkið EKKI gert. Hin óhóflega rússneska tilraun er nú upptekin við að sýna fram á hvað gerist þegar ríkið reynir að hlaða of langt yfir Plimsoll-línuna sína.

Ríkið á 19. öld reyndi að komast af án kjölfestu. Ítalía Mussolinis er kannski fyrsta ríkið sem veltir alvarlega fyrir sér hversu mikið frelsi er hægt að skilja eftir í höndum einkaaðila án þess að það verði að sæði tortímingar.
Ég meina að ekkert annað ríki hafi nokkurn tíma skoðað þetta mál af alvöru.

Lið Jeffersons réðst á illsku forréttinda og rotnun miðstýrðrar fjármálakerfis.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

harðstjórn. Þeir vissu að á sínum tíma gætu þeir ekki farið of langt í átt að hinu gagnstæða.

Ef ég tryði ekki að fasismi á Ítalíu þýddi fullkomna þróun og hámarks svið einstaklingsfrelsis sem samrýmdist heilbrigðri samfélagsskipan, þá væri ég jafn andfasískur og bleika te-strákarnir og franskir gervibókmenntamenn, sem vita ekki enn að eitthvað er byrjað á Ítalíu. Maður má trúa á frelsi í gegnum reglu. Það eru miklu meiri líkur á að maður öðlist það með sæmilegum umferðarreglum heldur en með kaldhæðni eða óhlutdrægni, eins og hjá hetjunni sem tókst að skjóta sinn eigin úlfalda í úlfaldaárás.

Ég er jafn áhyggjufullur núna yfir skorti á miðlun efnahagslegra og stjórnmálalegra frétta, eða til dæmis frétta um stöðu efnahagslegrar hugsunar, og ég var áður, fyrir 25 árum, yfir skorti á raunverulegum fréttum um bækur. Þá var enginn staður þar sem maður gat auðveldlega vitað hvað var skrifað erlendis. Alvarlegur andfasisti myndi í dag vilja vita hvað hann var að fást við og hvort uppáhaldshat hans samsvaraði núverandi og hlutlægum veruleika.

„Það er til," segir Karl Winter í októberhefti Civilta Fascista, „andfasismi í lýðræðisheiminum sem er bara afstaða og óheiðarleg trú; það er líka andfasismi sem er fáfróður og í góðri trú."

Ég mæli með grein Winters og því sem hann hefur að segja um vinstrimenn sem uppbyggilegan þátt í alræðisríkjum. Beniamino de Ritis leggur einnig sitt af mörkum í þetta tölublað „CF" með grein um hvarf fjandskapar milli Norðurs og Suðurs í Bandaríkjunum, grein sem gæti leitt til þess að maður hugsi um möguleikana á nýrri og gróinni Evrópu.

Ég hef ítrekað sagt að hver sem vill elska eða hata nýju Ítalíu af skynsemi verður að lesa að minnsta kosti nokkur af ítölsku mánaðarritunum, eins og *La Stirpe eftir Rossoni, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* eða *Rassegna Monet-aríunni,* sem prófessor Spinedi, öldungadeildarþingmaðurinn Bevione og Furio Lenzi ritstýra.

Að lokum er eitt orðatiltæki í aðdáunarverðri grein Montague Fordham í BUQ í desember sem ég vildi gjarnan sjá skýrari skilgreint. Þegar hann „efast um gildi sérstakra peningaútgáfna fyrir neytendur sem slíka" er ég ekki alveg viss um hvað hann á við. Gætu ekki sumir lesendur haldið að slíkar útgáfur væru hluti af meginfullyrðingu Douglas? Það gera þeir ekki.

Þar sem einungis er verið að jafna heildarkaupmátt við tiltækar eftirspurnvörur, gæti misræmið, ef það er til staðar, í orði kveðnu verið bætt upp á markaði með því að hver sem er sem gæti skapað og myndi eyða nýjum peningum (eða lánsfé).

Margir andstæðingar Douglas hafa séð að úthlutun til þeirra sem mest þurfa á því að halda þýðir hraðasta útgjöldin. Bresku (bölvuðu) bæturnar eru vissulega veittar fólki sem EKKI vinnur í framleiðslu, það er að segja til þeirra sem ekki framleiða tímabundið. „Tilboðsstyrkurinn" er frekar þunn kenning í tilfellum karla sem hafa verið án vinnu í átta ár.

En arðurinn frá Douglas er greiddur, eins og ég man að majórinn hafi sagt okkur, til hluthafa, sem slíkra, í þjóðinni. Hann er greiddur vegna vinnu (aðallega uppfinninga, en einnig byggingarvinnu) sem forfeður okkar unnu, það er að segja af verkamönnum sem ekki lengur eru viðstaddir til að borða mat og nota hús.

Ég veit ekki hvort herra Fordham telur að bætur fyrir börn, á Ítalíu, séu veittar framtíðarframleiðendum eða þeim sem ekki eru framleiðendur tímabundið; þær eru vissulega veittar bæði þeim sem eru strax neytendur og þeim sem ekki eru framleiðendur tímabundið.

Það eru að minnsta kosti eftirfarandi valkostir, sem hafa eftirfarandi skilyrði.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Lánsfjárútgáfa - ef hún er ekki gerð sem bein útgáfa á vaxtalausum „mældum kröfum“, þ.e. ríkisskuldabréfum (eins og þau voru skilin að minnsta kosti árið 1816 af Jefferson og öllum upplýstum hagfræðingum síðan þá), er gefin út með lántöku og vaxtagreiðslum, og ég vildi gjarnan vita hverjir telur að eigi að fá slíka vexti, jafnvel þótt þeir séu eins lágir og þeir sem Roosevelt á að greiða stuðningsmönnum gamalla hugmynda.

Útgáfur lánsfjár eru færðar sem skuldir.

Útgáfa ólánaðs lánsfjár eru peningamál.

Herra Fordham segir „sérstök peningamál“ og ég vil ekki ósanngjarnlega túlka þetta þannig sem þýðir „útgáfur af sérstökum tegundum“ peninga.

Ég vil hins vegar taka það skýrt fram að útgáfa af moneta d'Avigliano eða Gesellite-skuldabréfum með þeim demurrage-gjöldum er útgáfa af mældum kröfum sem dofna á 100 mánuðum og skilja engar skuldir eftir.

Douglas kallar mánaðarfrímerkin skatt, en ég bendi aftur á að ríkið, með því að veita skiptimiðil sem einnig er skiptanleg krafa, veitir þjónustu og að mánaðarfrímerkið má líta á sem umbun fyrir slíka þjónustu. Það útilokar allavega þörfina á öðrum skattheimtum allt að upphæð sem jafngildir 12 prósentum af seðlinum í umferð á ári.

Þetta er auðskiljanlegra en nokkur af niðurfellingaraðferðum Douglas. Kennslufræðilegt gildi þess er gríðarlegt. Ég á við að jafnvel frekar einfalt fólk sem hefur notað slíka peninga hefur miklu skýrari hugmynd um hvað peningar ERU en almenningur Cambridge-nemenda í „hagfræði“.

Það eru fjölmargar aðrar leiðir til að greiða gjöld fyrir ónýttan kaupmátt, en engin þeirra er jafn fræðandi. Milhaud-áætlunin, til dæmis, myndi aðeins fræða fáa útflytjendur og innflytjendur og nokkra starfsmenn þeirra.

Auðvitað, ef þú gefur út lánsfé eða peninga eða jafnvel sérstakar tegundir peninga umfram tiltækar ÓSKAÐAR vörur, þá ertu með verðbólgu, það er sjúkdóm, sem vinnur gegn markmiði útgáfunnar, NEMA þú hafir verðlagssamninga af hálfu stjórnvalda, eins og Douglas og OPERATIVE á Ítalíu í dag krefjast.

Gengisfelling er svik og þar að auki mikil lækkun á kaupmætti almennt. Sá sem velur tímann fyrir gengisfellingu getur alltaf svikið einhvern annan.
Jafnvel þótt ásetningur hans sé góðlegur, freistar hann og næstum neyðir til vangaveltna af hálfu svindlara og manna undir miklum þrýstingi sem berjast fyrir að lifa í veltu kaupmennsku og helvítis kaupsýslu- og okurvaxtaumhverfis.

Gulleigendurnir, sem eru lang líklega klárari, lævísari og blóðsugandi en almenningur, hafa, alveg eðlilega og (ef við værum ekki slíkir asnar) fræðandi, stofnað stöðugleikasjóði til að gæta SÍNA hagsmuna.

Þræll er sá sem bíður eftir að einhver frelsi hann.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Marxismi, kenningin um rotnun eftir Francis Mcevoy

MARXISMI er kenning um alheimseyðingu sem þýski Gyðingurinn Karl Marx setti fram og hefur fundið pólitíska birtingarmynd í Rússlandi undir merkjum „kommúnismi“.

Þetta síðarnefnda blekkingarmál, svipt gervivísindalegu fagmáli sínu um díalektíska efnishyggju og rugli sínu um blekkingar – einræði verkalýðsins, bræðralag mannkynsins og alls hins – opinberar sig sem ekkert annað en stjórn harðstjórnar ríkiskapítalisma, viðhaldið með morðum og hryðjuverkum. Í sameignarkerfi sínu er sameiginleg vampíríhyggja ríkjandi þátturinn.

Óþarfi að taka það fram að útópía jafnréttisstefna afþjóðnýttra hugsuða hefur aldrei verið til neins staðar, en það er ekki svokallaður pólitískur kommúnismi sem ógnar þessu landi í bráðri hættu. Það væri endanleg fullkomnun, en áður en austurlensku kommissararnir geta náð tökum á sjálfum sér, verður að búa hugi væntanlegra fórnarlamba undir atburðinn, það er að segja, spilla og eitra hann að nauðsynlegu marki. Hér liggur verkefni menningarmarxisma, undirbúningsbolsévisun hugans, sem auðveldað er af handahófskenndri umburðarlyndi-geðrof frjálslyndisstefnunnar, sem er eðlislæg í sósíaldemókrata og leiðir til óhjákvæmilegs hruns hennar.

Þannig hefur marxisminn í Rússlandi, eins og er, pólitískt yfirburðavald og þar með ræður hann öllum sviðum starfseminnar, en hér, og í öðrum lýðræðisríkjum, eru spillandi áhrif hans enn sem komið er aðallega áberandi í félags- og menningarlífinu. Þetta er miklu lúmskara og grundvallareyðileggjandi en nokkur einföld kenningarleg stjórnmálastarfsemi, því trúarjátning um undirróðursfulla efnishyggju, sem er lúmskt kynnt inn í líf fólks, er tortímingari alls andlegrar stefnu, siðferðislegra gilda og þjóðarmenningar. Það er, til að vitna í orð Mommsens, „virk gerjun alþjóðahyggju og þjóðarbrots.“ Margir, bæði andstæðingar og blekkingar stjórnmálakommúnisma, sem og stór hluti af yfirborðskenndum fjöldanum, reka óafvitandi út í Saragossahaf menningarbolsévisma á hinum mörgu óheilbrigðu straumum sem smita samtímalífið.

Ótal eru blóm illskunnar sem laða að sér þá sem leita að tilfinningum og þá sem eru hrifnir af nautninni. nútímaborgirnar, með glitrandi rotnun þeirra!

Berið saman það sem kallast list í dag við stórkostleg afrek Elísabetartímabilsins, eða við afrek annarra og minni tímabila, jafnvel allt fram til upphafs þessarar aldar. Þöggun alþýðuhugsunar *hófst* alvarlega með tilkomu iðnbyltingarinnar og meðfylgjandi eyðileggingu bændastéttarinnar. Nú þegar hún er orðin óljós er hún ófær um að bregðast við andlegri sýkingu. Þrátt fyrir allt gat 19. öldin samt sem áður sýnt fram á í hnignun sinni nokkra frábæra rithöfunda og skáld, góða listmálara og hæfa tónskáld.

Hver er vitsmunaleg fæða fólksins í dag, ambrosían í okkar blessaða lýðræði?
Súrrealísk málverk og höggmyndalist, orgía af dapurlegum og brengluðum ímyndunum, sem finnur kakófóníska hliðstæðu sína í söng og heitum takti - frumskógartónlist menguð af taugaveiklun næturklúbbsins. Kvikmyndir hlaðnar æsingi, alþjóðlegri stefnu og áróðri. Bækur og tímarit annað hvort æsispennandi eða kynferðisleg, eða hvort tveggja. Blöð full af lygum, smáatriðum og ljósmyndum sem eru frekar ætlaðar til að vekja athygli á líkömum kvenna en andlitum þeirra. Það er einkennilegt að svo margar „fallegar og glæsilegar ungfrúar“ skuli draga pils sín upp til...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

vera ljósmyndaður.

Í efnahagsmálum gefur frjálslyndi, sem er heimspekileg leiðarljós allra lýðræðisflokka, rándýrshvötum óhindrað rými og leyfir hinum sterku að yfirráða eða útrýma hinum veiku og minna lævísu. Hinir apokrýfu mannúðarsinnar sem fordæma reiðilega hverja grip til líkamlegs ofbeldis kalla ekki eftir neinum hömlum á notkun fjöldafjármagns eða efnahagslegri harðstjórn óheiðarlegrar „viðskiptahæfni“. Og samt geta verið aðrar og fyrirlitlegri gerðir eineltis en gróft líkamlegt ofbeldi.

Þrældómur og kúgun eru ekki alltaf bara líkamleg. Einstaklingar sem búa ekki yfir neinum bjargvættum náð og engum hæfileikum umfram einungis viðskiptalega slægð geta, og gera, neytt annað óendanlega verðugara og hæfileikaríkara fólk í ástand algjörrar efnahagslegrar ósjálfstæðis. Þeir hafa fært baráttuna inn á vettvang þar sem þeir vita að þeir eru vissir um að vinna, þar sem Mammons-kóðinn ræður öllu. Undir peningaeinræði er hagnaður endilega fyrsta og síðasta markmiðið og fjöldastöðlun á öllum stigum lífsins býður upp á skynsamlegustu og þar af leiðandi arðbærustu aðferðina til að tæma almenning. Þjóðin finnur sig í auknum mæli undir stjórn fjármála- og viðskiptakeðjunnar frá vöggu til grafar. Siðferðilegar, andlegar og menningarlegar hugsjónir eru ekki „greiðslutilboð“. Þær er ekki hægt að „uppbyggja“ eða „bera“ á verðbréfamarkaði. Einnig skortir fólk sem býr yfir þeim nauðsynlega hlýðni og sinnuleysi til að verða fylgismenn stöðluðu arðráns og blekkingar.

Þannig gengur marxísk andleg undirróður hönd í hönd við viðskiptalega efnishyggju og „græðir á“ heimsku og hnignun. Eitt fordæmi sem víkkar út í annað (orðasamband sem kristallar niðurbrot nútíma lýðræðishugsunar) leysi leiðir af sér enn frekara leysi og endar með stjórnlausri misnotkun. Klassíski þunni endi fleygsins ýtist inn hér, þar og alls staðar og bilið breikkaði þar til „raunverulega“ þjóðin hrasar til falls.

Postular hnignunar kalla þetta „framfarir“. Það er það, en framfarir á þeirra eigin tiltekna vegi til Gehenna. Framfarir andlegs bolsévisma, rotnun marxisma sem tærir lífsnauðsynleg líffæri þjóðarinnar – illkvittnislegt kynörvandi lyf sem galdralæknar hnignunar gefa undir ýmsum merkjum lýðræðislegs frelsis, sjálfstjáningar og háþróaðrar hugsunar. „Maður verður að fylgja tímanum“ er tilgangslaust slagorð, eins og núverandi félagslegt stjórnleysi sé afleiðing „óviðráðanlegra aðstæðna“ og það hafi orðið óbætanleg örlög bresku þjóðarinnar að látast í flóði alþjóðlegrar hnignunar.

Í kjölfar siðferðilegrar og menningarlegrar rotnunar kemur kenningin um kynþáttafordóma og kynblöndun inn í samtíman, og sömu eiturefnasmiðir eru fremstir í baráttunni fyrir kynþáttatakmörkunum og afnámi litamörkanna. Fólkið á landsbyggðinni, uppspretta þjóðarheilbrigðis og menningar, er efnahagslega kæft og hindrun eðlislægrar andstöðu þeirra fjarlægð. Síðustu leifunum er safnað saman í borgirnar til að skapa tilbúið og óeðlilegt umhverfi til að gera það að hluta af upprættum stórborgarmassa, aðskilinn frá náttúrunni, og fjölga óvirkum, blindum fórnarlömbum fjármálalýðræðis til að auka hagnað alþjóðlegra keðjuverslana og kvikmyndahúsa.

Hvorki helgarferðir út á land eða til sjávar, né íbúð í parhúsum í garðhverfum, geta bætt upp fyrir heildareyðingu fólksins, næstum algjöra eyðileggingu ensku bændastéttarinnar, því fyrir utan efnahagslegar hættur eru siðferðileg, líkamleg og menningarleg áhrif óútreiknanleg. Frammi fyrir brýnni þörf fyrir algjöra endurskipulagningu og endurskipulagningu þjóðarbúskapar okkar, gefur sósíaldemókrati okkur „grænu beltin“ og herferðir til að bæta „þjóðarheilbrigði“. Barnalegar líknunaraðgerðir, sandkastala og uppspuni. Helgarflóttamennirnir

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

frá vélvæddri siðmenningu taka borgina með sér í huga sér og endurspegla hana í undirmeðvitund þeirra. Hún fylgir þeim í tali þeirra og bókmenntum, djassplötum þeirra fyrir flytjanlega grammófón og þráðlausum tækjum þeirra, í bæjargleði þeirra og yfirlæti.
Snjalli Alick kemur í staðinn fyrir löngu gleymda Amyntas, og fitandi Gyðingakona í stuttbuxum er Amaryllis hans. („Ó, söngvari Persefónu.“) Þeir leita að Arkadíu og finna vegakaupstað. Þeir heyra ekki pípur Pans í laufskrúðugum skógum, heldur kveina negrískt djasslag, eða Alþjóðasambandið, í eyðilegum ökrum sem bíða eftir „uppbyggingu“, sem álfarnir hafa flúið frá.

Í slíku andrúmslofti hnignunar þrífst marxismi eins og ávöxtur Dauðahafsins, á meðan mannlegheit, veikleiki, græðgi, hégómi og löstur eru notuð og nýtt. Óheilbrigður smekkur og tilhneigingar eru örvaðir með tillögum og áróðri um að „gefa forystuna“ og síðan kaldhæðnislega kallaðir „almenn eftirspurn“. Fegurstu stúlkur okkar sýna freistingar sínar í kvikmyndum, í alþjóðlegum danshópum eða „strippast“ í erlendum kabarettum frammi fyrir marglitum skít mannkynsins.

Ef ekki er brugðist við, er hápunktur þjóðarhrörnunar stjórnað af pólitískum bolsévisma. Marxísk áætlun er að þröngva henni upp undir grímu gervihugsjónarsósíalisma, þegar sameiginlegur hugur hefur verið nægilega eitraður af veiru sameiginlegrar hrörnunar. Liðsmenn marxisma grafa undan með styrkleika rottufaraldurs, og hver ábyrgðarlaus nautnaleitandi, hver sinnulaus sjálfselskur og hver heimskulegur fáviti sem telur það smart eða snjallt að fordæma allt hefðbundið, þjóðrækið og heilnæmt er að auka skriðþunga þjóðarhrörnunar okkar.

Skriftin er á veggnum. Hafa menn ekkert auga fyrir öðru en fréttum frá verðbréfamarkaði, íþróttaúrslitum, daglegum dagskrám af lítilfjörlegum ánægjum, grimmdarverkum og ofsóknum og hatursfullum lýðskrum gegn fasisma? Það er þýðingarmikið að það er einmitt gegn þeim sem hafa séð og skilið fyrirboða þessara skrifa sem allt þetta hýenu-líka nöldur beinist.

Marxisminn græðir á allri heimsku og veikleika, leitar að liðamótum í öllum brynjum og krefst umburðarlyndis og enn meira umburðarlyndis, þar til tíminn er kominn til að þröngva upp sínu eigin ómælda umburðarleysi.

Jafnvel þótt illska verk þess væri aðeins hálfnað, þá væri eyðilegging sálar Bretlands vissulega of mikil fórn á altari Andkrists.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Óvinurinn er frjálslyndi eftir J.K. Heydon

FYRSTI HLUTI

Þjóðin er náttúruleg eining, sem starfar sem lifandi vera í krafti sameiginlegs kærleika sem bindur saman einstaklingana sem mynda hana. Hún er til af eðli sínu, því maðurinn er af eðli sínu félagslegur sem og einstaklingur; hún er til fyrir almannaheill, sem, eins og Aristóteles viðurkenndi, er háleitara en einstaklingsbundið hagur; og hún myndar því líf sem að sumu leyti fer fram úr lífi einstaklinganna sem mynda hana á hverjum tíma.

Ég segi „að sumu leyti“ vegna þess að sannleikurinn er alltaf í jafnvægi milli mistaka sem ýkja einn þátt hans og hunsa annan. Það er mistök að segja, með Hegel, að þjóðin sé yfir einstaklinginn í öllum atriðum, rétt eins og það er mistök að segja, með frjálslyndum, að þjóðin sé ekkert meira en reiknileg summa einstaklinga sinna. Sannleikurinn liggur á milli þessara mistaka. Þjóðin er eining sem samanstendur af hlutum og því hefur hún meiri tilvist en hlutar hennar; vegna þess að það sem er samsett hefur meiri tilvist en það sem hún er samsett úr. Hún hefur meginreglu um samsetningu, í þessu tilfelli ást, sem virkjar möguleika íhluta sinna og myndar þannig meiri tilvist. Ennfremur er meiri tilvist þjóðarinnar augljós á margan hátt.

Þjóðin hefur ákveðna náttúrulega ódauðleika sem einstaklingar hennar hafa ekki; hún hefur ákveðið sköpunarkraft, sem er í einingu undirstöðueininga hennar, fjölskyldunnar; hún hefur rétt til að taka líf einstaklingsins fyrir nægilegt málefni, sem enginn einstaklingur hefur. Þess vegna er augljóst að þjóðin, hið fullkomna samfélag, er langtum hærri en einstaklingarnir sem mynda hana.

En allt þetta á aðeins við í þeirri skipan náttúrunnar, sem er sú skipan sem þjóðin er til í. Maðurinn, einstaklingurinn, ólíkt þjóðinni, er yfirnáttúruleg vera. Hann hefur ekkert náttúrulegt markmið, strangt til tekið; hann hefur aðeins yfirnáttúrulegt markmið, sem allt náttúrulegt líf hans, hvort sem það er persónulegt eða félagslegt, er undirorpið. Þess vegna leiðir það af sér að þjóðin, sem er aðeins í náttúrulegri skipulagningu, er undirorpin einstaklingnum hvað varðar endanleika. Hún er til af náttúrunnar hendi, einmitt til þess að einstaklingar hennar geti orðið til og síðan verið gerðir færir um að ná því yfirnáttúrulega markmiði sem þeir eru til fyrir.

Þetta mál er afar mikilvægt og fasistar ættu að hafa það alveg skýrt í huga sér, annars gætu þeir sett kjarna styrks máls síns í hættu. Notkun orðsins „alræðishyggja“ er óviðeigandi, því hún er mjög tvíræð, sérstaklega ef greinarmunurinn sem ég hef rétt í þessu dregið er ekki skýr í huga. Þótt kommúnismi sé stranglega alræðishyggjufullur og afneiti því að einstaklingurinn hafi yfirnáttúrulegt markmið eða einhver réttindi gegn borgaralegu valdi, þá eru fasistar stundum ánægðir með yfirlæti gagnvart trúarbrögðum, eins og þeir gætu með réttu krafist algerrar alræðishyggju en afsalað sér henni af stórfenglega þegar kemur að trúariðkun. Ef þetta væri raunveruleg afstaða þeirra, myndi það eyðileggja allan styrk máls þeirra og réttlæta ásökunina um að fasismi sé ekki frábrugðinn kommúnisma í eðli sínu. Við skulum hafa það eins skýrt og hádegi að við teljum þjóðarlífveruna vera meiri en einstaklingana, aðeins í náttúrunni og í þágu almannaheill, sem almannaheill á að skilja í ljósi yfirnáttúrulegs örlaga einstaklinganna.

Jafnvel þótt þetta sé gert ljóst, þá á notkun hugtaksins „alræðis“ enn að vera úrelt, þar sem það leiðir til ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Misskilningur. Þetta gefur í skyn að ríkið, í skilningi borgaralegs valds stjórnandans, geti krafist réttar til að gera hluti eins og að taka börn undan stjórn foreldra sinna, ef það telst viðeigandi, jafnvel þótt foreldrarnir hafi ekkert gert til að missa náttúrulegan rétt sinn til að ala upp börn sín. Ríkið getur auðvitað ekki krafist slíks réttar, því það er gegn eðli sínu að eyðileggja fjölskylduna og því getur það ekki mögulega verið í þágu almannaheill. Fasistar ætla sér ekki að gera neina slíka óeðlilega kröfu eins og þessa; en þeir kalla sig stundum alræðisstjórn til áherslu, með því að meina að krefjast algers valds til að stjórna í þágu almannaheill. Þessi notkun orðsins er verjanleg; en hún er of berskjölduð fyrir rangfærslum og jafnvel saklausum misskilningi.

Þar að auki er tilætluð áhersla algerlega óþörf. Hin trausta kenning um borgaralegt vald þarfnast engra áréttingar, því hún er sú að stjórnandinn hefur *fullt* vald til að sinna borgaralegu góðu samkvæmt náttúrulögum. Ekkert vald getur verið fyllra en það, og þar er best að láta málið liggja, nema til að íhuga hvað átt er við með borgaralegu góðu.

Í þessu sambandi er vert að taka fram að þjóðarlífveran er ekki án innri uppbyggingar. Þvert á móti er hún lífræn í öllum sínum massa. Kærleikurinn er lífsregla hennar, allt frá hjúskapar- og foreldrakærleika innan fjölskyldunnar upp í föðurlandsást sem gefur þjóðinni persónuleika; og á milli þessara takmarkandi birtingarmynda myndar hún millistig af alls kyns og gerðum, stjórnmálalegum, menningarlegum og efnahagslegum, sem samsvara þörfum þjóðarinnar eða þörfum einstaklinganna í ýmsum félagslegum en undirþjóðlegum hlutverkum. Maður getur verið bæði eiginmaður, kjósandi í þjóðlegum og undirþjóðlegum stjórnmálum, læknir, hluthafi í nokkrum fyrirtækjum, golfari, náttúrufræðingur, listunnandi og margt fleira; og í hverju hlutverki, sumt af þjóðlegri þýðingu og annað ekki, sameinast hann öðrum einstaklingum með bandi sameiginlegrar kærleika.

Sum lífræn sameindir innan þjóðarinnar eru svo mikilvægar að við getum aðeins líkt þeim við helstu líffæri mannsins, en aðrar eru frekar skrautlegar. Þannig er stjórnandinn greinilega höfuð þjóðarinnar, landbúnaður og iðnaður eru hendur hennar og samgöngur eru rauða blóðið; kynningarstarfsemi er eyra þjóðarinnar og herinn er verndarhúðin; lögreglan er kannski átfrumurnar og svo framvegis. Konunglega akademían, hins vegar, er falleg dæld, eftirsóknarverð og þjónar tilgangi fyrir heilsu og hamingju, en er minna áríðandi.

Þar sem líf þjóðarinnar er þannig, þá leiðir það af því að frelsi felst, fyrir hvern einstakling, í því að hann hefur tækifæri til að skapa jafnvægi milli allra þátta lífs síns sem eru honum eðlislægir miðað við almennt og sérstakt eðli hans, hvort sem þessir þættir eru einstaklingsbundnir eða félagslegir, mikilvægir eða ómerkilegir. Og þar að auki ber að skilja tækifæri í þessu sambandi á jákvæðan hátt, þar sem kærleikurinn er meginregla félagslífsins.

Tækifæri er ekki bara *laissez faire* til að gera aðlögun sem gæti verið í raun ómöguleg, heldur verður samfélagið að veita manni alla þá aðstoð og hvatningu sem þarf til að koma á sátt í öllum þáttum lífs síns, svo að ekkert nema eigin skortur á kærleika geti komið í veg fyrir það.

Tækifæri, í hinni merkingu þess að vera einfaldlega fjarvera virkrar forvarna, má kannski kalla frelsi, en það er langt frá því að vera frelsi. Til dæmis býður siðfræði upp á ýmis viðmið sem við getum notað til að meta, að minnsta kosti nokkurn veginn, hver séu sanngjörn laun verkamanns við gefnar aðstæður.
Þessi laun geta undir engum kringumstæðum verið lægri en þau laun sem munu sjá manninum og fjölskyldu hans fyrir hagkvæmni, og þau verða meira en þetta ef auðurinn sem skapaður er, að hluta til með vinnuafli mannsins, er meira en nóg til að greiða öllum þeim mannlegu aðilum sem koma að framleiðslu auðsins hreina umbun. En frjálslynd kenning hunsar réttlát laun siðferðisins og lítur á vinnuafl sem vöru sem á að kaupa eins ódýrt og mögulegt er á vinnumarkaði; hún reiknar með að náttúruleg laun muni myndast af frjálsu samspili framboðs og eftirspurnar eftir vinnuafli;

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

og þetta er sú launakenning sem er innbyggð í öllu frjálslynda skipulagi Englands í dag, jafnvel þótt algert *frjálsræði* hafi verið verulega takmarkað með félagslegri löggjöf. Við þessar aðstæður er það kannski ekki bara bull að segja að verkamaðurinn sé *frjáls* að hafna markaðslaunum og krefjast sanngjarnra launa, að vinnuveitandinn sé *frjáls* að greiða sanngjarna laun og hunsa markaðslaun. Hagfræðingar tala um launasamning sem frjálsan samning, og þetta gæti haft merkingu, rétt eins og það hefur merkingu að segja að ég sé frjáls að klifra upp til tunglsins. Verkamaðurinn er frjáls að þiggja óréttlát laun eða ganga til liðs við atvinnulausa; í okkar frjálsa landi er það ekki refsivert að vera atvinnulaus. Og þannig er vinnuveitandinn frjáls að greiða óréttlát laun eða láta undan frjálsri samkeppni keppinauta sinna og hætta að gegna félagslegu hlutverki sínu sem vinnuveitandi. En hvorki verkamaðurinn né vinnuveitandinn geta krafist eða veitt réttlæti og samt haldið áfram lengi að gegna félagslegu hlutverki sínu. Þess vegna nýtur hvorugur þeirra frelsis.
Frelsi krefst þess, sem allra lágmarks, að réttlæti sé gætt í samfélagslegum störfum, því réttlæti kemur á undan kærleika. Ef kærleikurinn er lífsregla samfélagsins og getur ekki birst í berum félagslegum réttlæti, þá er ljóst að samfélagslífið hlýtur að vera sjúkt og frelsið skert. Frelsi er félagsleg heilsa, félagslegt umhverfi þar sem einstaklingurinn hefur alla möguleika og hvatningu til að koma á sátt í öllum þáttum lífs síns.

Þetta er hin sanna kenning um frelsi og við skulum bera hana saman við hina fölsku frjálslyndu kenningu, mitt í dauðaþjáningum sem anglosaxneska siðmenningin reynir enn karlmannlega og aumkunarvert að dafna af. Þegar hún er best samsamar frjálslynda kenningin ekki frelsi við *frjálslynda hlutskipti;* þessi samsvörun var eðlileg þróun frá kenningu sem upphaflega var síður augljóslega röng. Þegar hún er best og frambærilegast lítur frjálslynda kenningin á frelsi sem jafnvægi milli persónulegs athafnafrelsis og skuldbindinga sem stafa af samfélagssamningi sem borgararnir eru taldir hafa gert sín á milli í þágu góðrar reglu, en skilmálar samningsins skulu ákvarðaðir með hliðsjón af almenningsálitinu, því rödd fólksins er rödd Guðs.
Eiginhagsmunir einstaklingsins eru eina aflið sem viðurkennt er að séu að verki, þ.e. venjulegir eiginhagsmunir þegar persónulegt frelsi er til umfjöllunar, og upplýstir eiginhagsmunir þegar nauðsynlegar takmarkanir á persónulegu frelsi eru til umfjöllunar. Kærleikurinn kemur alls ekki til greina, því öll fórn persónulegs frelsis sem kann að vera nauðsynleg vegna reglu er talin nægilega skýrð af upplýstum eiginhagsmunum.

Nú gæti þessi kenning virkað mjög vel ef menn væru fullkomnir. Hún væri tilgerðarleg og einfaldlega röng í framsetningu sinni, en ég sé enga ástæðu fyrir því að hún ætti ekki að skila sömu niðurstöðum og hin sanna kenning; því eiginhagsmunir, í fullkomnun sinni, hafa sama markmið og ástin, þ.e. val á hæsta góðu.

En við erum ekki fullkomin. Við erum í eðli okkar góð og sannleikselskandi, en ekki fullkomin; við erum greinilega afmynduð í átt að eiginhagsmunum af þeirri tegund sem kallast eigingirni, sem er andstæða kærleika. Afmyndunin er ekki nóg til að gera okkur að öðru en góðum og fallegum að eðlisfari, heldur er hún greinileg og óumdeilanleg bletta. Enginn getur neitað tilvist hennar, hvort sem hann aðhyllist kristna kenningu um fallið eða telur okkur þróast frá öpum til ofurmenna.

Þar sem þetta er raunin, mætti búast við að frjálslynda kenningin víki frá fullkomnu starfi jafn mikið, en ekki meira en, mannkynið víkur frá fullkomnu uppljómun í mati sínu á eiginhagsmunum; og maður gæti spurt hvaða betri vinnutilgátu við getum búist við eða vonast eftir í ófullkomnum heimi. Það er allt mjög fallegt að tala um ástina sem lífsreglu samfélagsins; en þar sem virkni ástarkenningarinnar verður fyrir áhrifum af tilhneigingu okkar til eigingirni alveg eins og kenningin um upplýsta eiginhagsmuni, hvað græði ég þá á því að skipta einni kenningu út fyrir hina?

Slík rökfærsla gæti verið fölsk, en hún væri röng, því ástarkenningin er sönn en ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Upplýsta eiginhagsmunakenningin, hvað græði ég á því að falska kenningin virkar betur en einfaldlega falsk kenning ætti að gera, því ástin er enn til staðar til að hjálpa henni; og ég viðurkenni að hin sanna kenning mun ekki virka eins vel og hún ætti að gera, því ástin er menguð af eigingirni. En þrátt fyrir allt þetta er það samt satt að frjálslynda kenningin er falsk kenning, og falsk kenning í mannlegum málum hlýtur, þar sem við erum ófullkomin, að leiða til glötunar til lengri tíma litið. Það hlýtur að vera þannig, út frá abstraktum meginreglum.

En ég þarf ekki að reiða mig á óhlutbundna röksemdafærslu. Frjálslynda kenningin hefur verið nógu lengi til að leyfa okkur að fylgjast með hrikalegu ferlinu sem er í raun að verki. Þegar hún var fyrst sett fram var ófullkomleiki hennar kannski ekki meiri en ófullkomleiki mannkynsins. Reyndar hafði hún enga verulega virkni; það var ekki fyrr en kenningin kom fram í efnahagskenningum og í stjórnmálalegum aðgerðum sem byggðust á þeim, að virkni hennar óx og varð að frjálslyndu skipulagi samfélagsins sem nú heldur okkur næstum hjálparvana í klóm sínum.

Að setja fram hreina fræðilega tilgátu frjálshyggjunnar í hagfræði og stjórnmálum sem byggja á henni var spurning um röksemdafærslu; og sú röksemdafærsla var upphaf hrörnunarferlisins. Svo lengi sem hjartað var frjálst til að yfirstíga falska kenninguna, gætu engar niðurstöður verið lægri en lægð mannkynsins; en röksemdafærsla byggð á falskri kenningu getur leitt til lægðar án takmarkana. Í fyrstu var kannski meint jafnvægi milli persónulegs athafnafrelsis og fórna fyrir sakir reglu aðeins örlítið skekkt í átt að persónulegu frelsi; en þegar menn vönuðust þessu röngu jafnvægi og fóru að rökræða um málið, fann eigingirni þeirra auðveldlega afsakanir til að kasta jafnvæginu aðeins meira í þágu persónulegs frelsis. Og þannig hélt ferlið áfram þar til við komum að nakinni *laissez faire,* sem var hátíðlega lýst sem hæsta efnahagslega og stjórnmálalega visku.

Á þeim tíma vorum við orðin þrælar hinnar fölsku kenningar, að minnsta kosti sem einstaklingar. Það var til einskis að maður væri góðhjartaður; óheft samkeppni var daglegt brauð og varin af lögum landsins og öllu skipulagi samfélagsins; góðhjartaður maður gat aðeins andvarpað og sagt við sjálfan sig að viðskipti væru viðskipti, að lögmál hagfræðinnar væru óhjákvæmileg lögmál frumskógarins - borða eða verða étinn.

En mannlegt eðli var áfram gott og fallegt, og afleiðingar *frjálslyndis* voru opinberlega hneykslanlegar. Einstaklingurinn gat ekkert gert til að breyta því, en samfélagið í heild sinni gat hamlað frumskógarlögum; og þannig kom til þess að menn sneru sér að stjórnmálalegum aðgerðum, sem þeir höfðu áður krafist þess að láta atvinnulífið í friði og kallað á að það grípi meira og meira inn í með félagslegri löggjöf.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Þjóðernissósíalisti eftir William Joyce

THOMAS CARLYLE er fremstur meðal breskra hugsuða sem á undan honum komu og sýndi fram á í ritum sínum nokkrar af helstu tilhneigingum fasískrar heimspeki, og meðal þeirra lögðu Shakespeare og Goldsmith mikið af mörkum; en í öllum víðfeðmum ritum Carlyle er ekkert sem hægt er að líta á sem annað en afurð þjóðernissósíalískrar hugsunar. Hann sjálfur hafði anda þjóðernissósíalisma löngu áður en nafnið var til. Orð hans eru alltaf orð föðurlandsást. Ástríðufull ást hans á föðurlandinu hefði, á sínum tíma, getað ekki staðist kröfur föðurlandsástar, því það var engin abstrakt hugmynd sem hann elskaði, heldur fólkið; og hér liggur einmitt grundvallarmunurinn á gömlu föðurlandsástinni og þeirri nýju. Hið gamla fjallar um hugmyndir og ytri einkenni: hið nýja fjallar um sjálfan veruleika fólksins og er föðurlandsást vegna þess að það er sósíalismi í þeirri einu virðulegu merkingu sem hægt er að tengja við hugtakið.

Tilgangur þessarar stuttu greinar er ekki að skrifa um Carlyle, gagnrýna hann og bæta við þá þegar þungu alhæfingar sem óhjákvæmilega hlýtur að vera ofnar utan um hvern þann mikla rithöfund. Enn síður er það ætlun okkar að ræða það sem óvarkárir myndu lýsa sem „stjórnmálum Carlyles“. Látum þá sem hafa ofgnótt tíma hefja rannsóknir sem ætlaðar eru til að sýna fram á að hinn mikli rithöfundur hafi verið Whig eða Íhaldsflokkur. Að sýna fram á að hann hafi verið hvort tveggja væri erfitt; en fyrir utan erfiðleikana væri það gagnslaust því þessi fornu hugtök gefa ekkert til kynna sem er til í breskum stjórnmálum í dag. Í stað þess að reyna að sanna fullyrðingu okkar munum við einfaldlega kynna Thomas Carlyle enn á ný.

Þeir sem, óskynsamlega, kunna að hafa kvatt hann langt, skulu tala fyrir sig sjálfa, og orð hans munu veita nasista bæði innblástur og staðfestingu á fasískri kenningu. Sérhver talsmaður fasísks nasistastefnu er meðvitaður um ásakanirnar sem stöðugt eru bornar á hendur hreyfingu hans: að hann sé að samsæra um að eyðileggja frelsið. Kannski er engin ásökun jafn oft borin á nasistatrúarkenninguna.

Þegar við rennum yfir síður *fortíðar og nútíðar* lesum við:—

> „Frelsi? Sönn frelsi manns, myndirðu segja, felist í því að hann finni út, eða sé neyddur til að finna út, rétta leiðina og ganga hana. Að læra eða fá kenningu um hvaða verk hann raunverulega er fær um að vinna og síðan, með leyfi, fortölum eða jafnvel nauðung, að hefjast handa við að gera það sama. Það er hin sanna blessun, heiður, „frelsi“ og hámark vellíðunar. Ef frelsi er ekki það, þá hef ég að minnsta kosti litla umhyggju fyrir frelsi.“

Það hefur líklega aldrei verið skýrari yfirlýsing um að án aga sé frelsi ómögulegt.

Á sama hátt sjáum við hér skýra kröfu um réttinn til að athafna sig. Eins og Sir Oswald Mosley segir: „Upphaf frelsis er endir efnahagslegs ringulreið. En hvernig er hægt að sigrast á efnahagslegu ringulreiðinni án þess að hafa vald til að athafna sig? Stjórnarskrárbundið frelsi verður að varðveita, en það frelsi birtist í valdi fólksins til að kjósa þing og stjórn og þannig velja þá forystu sem það þráir. Lengra en það getur það ekki farið.“ Eða til að vitna í opinbera stefnuskrá

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Breska sambandsríkið: Fasismi er forysta þjóðarinnar. Það er ekki einræði í gamla skilningi orðsins, sem felur í sér stjórn gegn vilja fólksins. Það er einræði í nútíma skilningi orðsins, sem felur í sér stjórn vopnuð fólkinu með fullkomnu athafnavaldi til að sigrast á vandamálum sem verða að leysa ef þjóðin á að lifa af.

Kenning Carlyle um forystu og vald felur ekki í sér hvorugt af þeim viðhorfum sem gömlu flokkarnir tileinkuðu sér gagnvart stéttinni. Jafn fráhrindandi er honum snobb og stéttabarátta. Langar tilvitnanir eru varla réttlætanlegar nema þær séu af einstöku gildi, en hér leyfum við okkur að vitna í langan kafla því hann er einn sá besti sem skrifaður hefur verið á okkar tungumáli:

> „Tvo menn heiðra ég, og engan þriðja. Fyrst, hinn erfiða handverksmann sem með jarðbundnum verkfærum vinnur jörðina og gerir hana að manns hendi. Virðuleg er mér hin harða hönd; bogin, gróf; þar sem þrátt fyrir það býr lævís dyggð, óafturkræflega konungleg, eins og veldissproti þessarar plánetu. Virðuleg er einnig hið harða andlit, sólbrúnt af veðri, óhreinkað, með dónalegri greind sinni; því það er andlit manns sem lifir eins og maður.“
> Ó, en því æruverðari fyrir dónaskap þinn, og jafnvel vegna þess að við verðum að sýna þér samúð sem og elska þig! Þrjóskulega baðandi bróðir! Fyrir okkur var bak þitt svo beygt, fyrir okkur voru beinir útlimir þínir og fingur afmyndaðir: þú varst hermaður okkar, á hverjum hluturinn féll, og bardagar okkar voru svo spilltir. Því í þér lá einnig guðsskapað form, en það átti ekki að opnast; það varð að standa í þykkum samgróningum og afmyndunum af vinnuafli; og líkami þinn, eins og sál þín, átti ekki að þekkja frelsi. En stritaðu áfram, stritaðu áfram: þú ert í skyldu þinni, vertu utan hennar hver sem vill; þú stritar fyrir hið ómissandi, fyrir daglegt brauð.
>
> Annan mann heiðra ég, og enn meira: Hann sem sést strita fyrir hið andlega ómissandi; ekki daglegt brauð, heldur brauð lífsins. Er hann ekki líka í skyldu sinni; að leitast við innri sátt; að opinbera þetta, með verki eða orði, í gegnum alla sína ytri viðleitni, hvort sem hún er há eða lág? Hæstur allra, þegar ytri og innri viðleitni hans er eitt: þegar við getum nefnt hann listamann; ekki aðeins jarðneskan handverksmann, heldur innblásinn hugsuði, sem með himneskum verkfærum sigrar himininn fyrir okkur! Ef hinir fátæku og auðmjúku strita til að við höfum fæðu, hlýtur þá ekki hið háa og dýrlega strit fyrir hann í staðinn, að hann hafi ljós, hafi leiðsögn, frelsi, ódauðleika? Þetta tvennt, í öllum sínum stigum, heiðra ég: allt annað er hismi og ryk, sem lætur vindinn blása hvert sem hann vill.

Virðing vinnunnar hefur aldrei verið jafn trúverðug og í þessum línum, sem einar og sér lýsa Carlyle sem miklum nasistahugsuðum. Ótal sósíalískir fræðimenn hafa skrifað mikið um sama efni, en enginn þeirra fjallar um þemað á þennan hátt. Í besta falli er vinna kynnt sem erfiðleikar, og í versta falli sem bölvun, þar sem almenn afstaða þeirra er sú að vinna sé hagkvæmt og óhjákvæmilegt óréttlæti sem manninum er beitt og verður að endurleysa sig frá smán með því að krefjast hæsta verðs fyrir þjónustu sína. En hversu hátt verð sem hann fær, þá verður hann, í sósíalískri heimspeki, aðeins „launaþræll“. Því er áhugavert að lesa hvað Carlyle hefur að segja um hvatir hetjudáða og afreka. Hann skrifar: „Það er rógburður á mönnum að segja að þeir séu hvattir til hetjudáða af vellíðan, von um ánægju, umbun – eins og sykurplóma af hvaða tagi sem er í þessum heimi eða þeim næsta. Í hinum versta dauðlega er

> eitthvað göfugra. Fátæki, bölvandi hermaðurinn, sem ráðinn er til að vera skotinn, hefur heiður sinn sem hermaður, ólíkur æfingareglum og skildingi á dag. Það er ekki að smakka sæta hluti, heldur að gera göfuga og sanna hluti og réttlæta sig undir himni Guðs sem guðskapaðan mann, sem fátækasti sonur Adams þráir dauflega. Sýna

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

> honum leiðina til að gera það, dauflegasta dagsverk kveikir í hetju. Þeir gera stórlega rangt fyrir manni sem segist láta tæla sig með vellíðan. Erfiðleikar, afneitun, píslarvætti, dauði, eru freistingarnar sem verka á hjarta mannsins. Kveiktu innra líf hans, þú hefur loga sem brennur upp allar lægri hugsanir.

Slíkar tilfinningar gætu aldrei átt rætur sínar að rekja til fjármálalýðræðis eða aðdáenda þess. Það skal tekið fram að Carlyle fjallar hér um hvatir hetjudáða, ekki einungis vinnu. Hann ræðst á rót hins gamla marxíska kenninga sem kallast vinnugildiskenningin og afmáir hana. Hann sýnir skýrasta skilning á því sem Marx myndi aldrei skilja: að skapandi hugsun og hetjudáðir eru algerlega ósamrýmanlegir venjulegum vinnuferlum; og að engan veginn er hægt að flokka göfugustu og þar með mikilvægustu afrek mannsins undir einungis vélræna áreynslu.

Það má mótmæla að Carlyle sé einungis að lýsa manninum sem óskynsamlegri eða óskynsamlegri veru. Ef svo er, þá hefur Carlyle rétt fyrir sér.

> Í sumum samfélögum minnkar hetjuskapur niður á við. Í fjármála- og lýðræðisríkjum nútímans er hann jafnvel hafnað og hataður af gyðinglegum fjármálamönnum vegna þess að hann myndi móta þjóðarsiðinn með stolti sem krefst þjóðarsjálfstæðis; en að hetjuskapur geti verið reglan fremur en undantekningin hefur verið sýnt fram á í Þýskalandi og Ítalíu, þar sem, þótt allt markmið fasíska kerfisins sé að bæta óþekkjanlegt hag fólksins, er langflestir manna reiðubúnir að fórna öllu, ekki fyrir efnislegan ávinning, heldur fyrir þær meginreglur sem þeir telja helgar.

Höfundur okkar sýnir í einum mjög áberandi kafla raunverulegt samband milli vinnuafls og heimsveldis. Þegar því er haldið fram að Thomas Carlyle hafi einungis verið sósíalisti, verðum við að hugsa um áróðurinn sem alþjóðlegur sósíalismi hefur í svo mörg ár rekið gegn heimsvaldastefnu og vísa til eins af áberandi köflunum í Sartor Resartus:

> „Satt er það, þú Gull-Hofrath," hrópar prófessorinn annars staðar: „of fjölmennur." Á meðan, hvaða hluta af þessum ómerkilega jarðkúlu hefur þú í raun yrkt og grafið þar til hann vex ekki lengur? Hversu fjölmennur er íbúafjöldinn þinn á Pampas og Savanna í Ameríku; umhverfis forna Karþagó og í innri Afríku; á báðum hlíðum Altafjallakeðjunnar, á miðlægum slóðum Asíu; á Spáni, Grikklandi, Tyrklandi, Grimm Tartary, Curragh Kildare? Einn maður, á einu ári, eins og ég hef skilið það, ef þú lánar honum jörðina, mun fæða sjálfan sig og níu aðra. Því miður, hvar eru nú Hengistar og Alarar í okkar enn glóandi, enn vaxandi Evrópu; sem, þegar heimili þeirra verður of þröngt, munu skrá sig og, eins og eldsúlur, leiða áfram þennan óþarfa fjölda óbugandi lifandi hugrekkis; ekki búinn nú bardagaöxi og stríðsvagni, heldur gufuvél og plógjárni? Hvar eru þeir? — Að varðveita dýralíf sitt?

Það er áhugavert að taka eftir dæmi hér um afstöðuna til aðalsveldis sem Carlyle endurtekur nánast í hvert skipti. Hann var of djúphugsaður og óendanlega of heiðarlegur til að þykjast að aðalsveldi væri óþarft. Aftur og aftur kemur það skýrt fram í gegnum rit hans að hann getur ekki ímyndað sér að neitt fólk starfi sem samfélag nema undir stjórn leiðtoga. En það sem hann væntir af þessum hópi er einnig mjög skýrt og er í mikilli andstæðu við það sem fólk hans tíma fékk og það sem fólk okkar tíma á enn, í mjög stuttan tíma, að fá. Hann vildi byggja upp raunverulegt breskt heimsveldi og þessi löngun er skýrt skrifuð með hans eigin orðum:

> „England, innan skamms mun þessi eyja okkar aðeins hýsa lítinn hluta Englendinga."

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

> Í Ameríku, í Nýja-Hollandi, austur og vestur allt til eyjanna, mun Saxaveldi ná yfir stór svæði jarðarinnar. Og hvað getur nú haldið öllu þessu saman í eina þjóð, svo að þau rísi ekki upp og berjist, heldur lifi í friði og bróðurlegum samskiptum? Þetta er réttilega talið vera stærsta raunhæfa vandamálið, það sem alls kyns fullveldi og stjórnir eru hér til að ná.
>
> Hvað er það sem mun áorka þessu? Þinglög og stjórnsýslulegir forsætisráðherrar geta það ekki. Bandaríkin eru aðskilin frá okkur eins langt og þingið gat aðskilið þau. Kallið það ekki stórkostlegt, því það er mikill veruleiki í því. Hér, segi ég, er enskur konungur, sem hvorki tími né tilviljun, þing né samsetning þinga getur steypt af stóli. Þessi konungur, Shakespeare, skín hann ekki með krýndu yfirráði yfir okkur öllum sem göfugasta, mildasta en samt sterkasta táknið; óslítandi?

Niðurstaðan er auðvitað ekki sú að við myndum hafa Shakespeare sem fasískan keisara, heldur að sterkustu böndin hljóta í raun að eiga sér styrk í andlegri menningu fólks okkar, hvar sem það er á hnettinum; og í síðasta lagi þýðir þessi fullyrðing ekki meira en að hegðun og örlög þjóða séu ákvörðuð af þeirri heimspeki sem þau aðhyllast. Að vera vel upplýstur um göfugustu heimspeki er að vinna göfug verk; að vera niðurlægður af bastarðri spillingu svartra og semískra menningar er fyrir hvíta manninn að fara í rúst.

Carlyle vissi að hvorki samningar né ráðstefnur gætu skapað þá einingu heimsins sem hann þráði svo mikið. Að ná henni gæti aðeins orðið möguleg með andlegri einingu. Eins og við höfum skrifað við annað tækifæri: „Þar sem enginn sameiginlegur andi er til staðar, getur ekkert sameiginlegt öryggi verið til staðar.“ En þessi uppspretta andlegs krafts, þessi menning og heimspeki, getur aðeins komið frá sönnum aðalsstétt sem byggir ekki á slíkum stéttasamningum eins og þeim sem eru til staðar í fjármálalýðræði. Á hinn bóginn lagði Carlyle réttilega áherslu á tengslin milli eignarhalds á landi og valds til að hafa áhrif á menningu þjóðar. Í *fortíð og nútíð* er vel sagt að „Landið sé réttur grundvöllur aðals; hver sem á landið, hann er, af meiri áherslu en nokkur annar, landstjóri, staðgengill fólksins á landinu. Það er á þessum dögum eins og það var á dögum Henrys Plantagenet og ábóta Samson, eins og það mun vera á öllum dögum. Landið er móðir okkar allra; nærir, veitir skjól, gleður, auðgar okkur öll ástúðlega: á hve marga vegu, frá fyrstu vöknun okkar til síðasta svefns okkar á blessaðri móðurfaðmi sínum, umlykur það okkur öll, eins og með blessuðum móðurörmum.“

Carlyle sá þó ekki til fulls fyrir áhrif iðnbyltingarinnar. Hann gat varla séð fyrir sér þann dag þegar allt yrði eyðilagt og landbúnaðarfólk, bóndinn og landeigandinn lent í ömurlegri vanmætti, hlaðið fjötrum gyðinga okurvaxta.

Hann hefði ekki trúað því að landeigandinn í þessari aumkunarverðu stöðu gæti leikið hlutverk góðviljaðs aðalsmanns; því að fyrir honum var aðalsveldi vald, og vald þýddi ábyrgð og þjónusta. „Hástétt,“ skrifar hann, „án skyldna að gegna er eins og tré gróðursett á kletta; frá rótum þess hefur öll jörðin verið að molna. Náttúran á engan mann sem er ekki píslarvottur með. Hvað þýðir göfugmenni ef það er göfugt? Í hugrökkum þjáningum fyrir aðra, ekki í leti að láta aðra þjást fyrir okkur, fólst göfugmenni alltaf í því.“

Eftir því sem við á má lesa í Carlyle kafla um aðstæður samtímans, sem jafnt ættu við um aðstæður okkar tíma. Maður getur varla annað en velt því fyrir sér hvort eitthvað hafi gerst við þingið síðustu hundrað árin þegar maður les:

„Þingið verður, með hvaða fyrirhöfn sem er, að lyfta sér upp úr þessum djúpu hjólförum þar sem ekkert er að gerast; og læra að segja, frá öllum hliðum, eitthvað uppbyggilegra en frjálslyndi. Ef þingið getur ekki lært það, hvað verður þá um þingið? Hinar erfiðu milljónir Englendinga spyrja ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Enska þingið, fremst af öllu, getur þú stjórnað okkur eða ekki? Þingið er sterkt með forréttindum sínum; en nauðsynin og náttúrulögmálin eru sterkari en það. Ef þingið getur ekki gert þetta, þá spáum við því að þingið muni gera eitthvað annað og hluti sem, á furðulegasta og ekki hamingjusamasta hátt, munu stuðla að því að það verði gert - líklega ekki þinginu til mikils hagsbóta! Gert verður þetta á einn eða annan hátt.

Eins og Adolf Hitler sagði: „Etwas muss geschehen.“ Eða eins og Oswald Mosley hefur bent á: „Niðurstaða beggja kerfa hinna tveggja miklu skipulagsflokka ríkisins er að lokum sú sama, stöðugleiki ruglaður saman við viðbrögð og mótspyrna gegn breytingum, ásamt framförum ruglaðri saman við hindrandi umræður og ábyrgðarleysi nefnda, enda jafnt í ringulreið. Báðir eru verkfæri til að koma í veg fyrir að hlutir séu gerðir og fyrsta krafa nútímans er að hlutirnir séu gerðir.“ Þessi kafli úr Stór-Bretlandi sýnir samkomulag við Carlyle sem fer lengra en sannfæring og yfir í tjáningaraðferðir.

Hægt er að velja hvaða kafla sem er af handahófi úr höfundi okkar til að sýna fram á hatur hans á óhreinindunum. efnishyggja Manchesterskólans:

„Á þessum flóknu tímum,“ skrifar hann, „þar sem reiðufé er eina tengslin milli manna, lýsa hinir vinnandi stéttir mannkynsins yfir, á ruglingslegan en afdráttarlausan hátt, fyrir hinum vinnandi að þeim verði stjórnað; að þeim verði, undir refsingu fyrir siðferðisbrot, þrjóta, brennur og jafnvel svartari hluti en þá sem reiðufé getur ekki keypt! Reiðufé er mikið kraftaverk, en það hefur ekki allt vald á himnum né jafnvel á jörðu.“ ···

Í ljósi alls þess sem Carlyle skrifaði og alls þess sem hefur verið skrifað um hann, væri það hégómafullt og yfirlætislegt að reyna að greina verk hans ítarlega í svo stuttri grein. Það væri jafnvel fljótfærni að velja kafla úr ritum hans og meðhöndla þá sem játningar á einungis pólitískri trú. Þess vegna höfum við valið aðra og beinni aðferð að velja af handahófi úr hinu gríðarlega verki hans kafla sem ekki eru ætlaðir til að vera takmarkaðir af hugtökum einungis stjórnmálakenninga; heldur eru í anda og skynsemi tjáning á nasísíalískri hugsun sem hver fasisti gæti vel verið stoltur af.

Ef því er haldið fram að valið hafi verið skert af hlutdrægni, þá er eina svarið að enginn ábyrgur maður hefur nokkurn tímann sakað Carlyle um ósamræmi. Sú heimspeki sem við finnum á einni síðu, finnum við á annarri, og þannig til loka bókarinnar. Í stað þess að gera ráð fyrir að upphaflega fullyrðing okkar hafi verið sönnuð lesandanum til ánægju, ættum við miklu frekar að hann leiti sjálfur sönnunargagnanna í frekari rannsókn á Thomas Carlyle, en hörku hans og hreinleiki í hugsun ætti að vera fordæmi fyrir þá sem aðhyllast ståltrúarjátningu járnaldarinnar, sem, með orðum Mosleys: „sker í gegnum orðalag blekkingarinnar til að ná nýjum veruleika“.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

William Morris - Þjóðernissósíalisti eftir Arthur Reade

TVIÐHÖFNUN enskra sósíalista gagnvart William Morris hefur lengi valdið undrun og vonbrigðum meðal aðdáenda hans. Hér var maður, einn af fremstu mönnum 19. aldarinnar, sem á hátindi valda sinna vanrækti mörg af fyrri áhugamálum sínum og kastaði sér í sósíalistahreyfinguna. Enginn Englendingur af jafngóðum gæðum hafði nokkurn tímann gengið til liðs við hana.
Og samt hefur hann, á vissan hátt, alltaf verið ókunnugur hreyfingunni og er talinn slíkur af samflokksmönnum sínum, sósíalistar. Þeir hafa stundum verið óþægilega viðurkenndir fyrir mikilleika hans, þeir hafa lofað verk hans og afrek, en þeir hafa aldrei gefið honum hjörtu sín, aldrei litið á hann sem einn af þeim og sem innblásinn leiðtoga sinn. Sú staða hefur verið frátekin þýska Gyðingnum Karli Marx.

Þetta varpar töluverðu ljósi á þá skömm sem nærvera Morris meðal sósíalista olli. Hann var sannarlega sammála þeim í því að vilja binda enda á ógeðfellda fátækt og meðfylgjandi illsku og í því að trúa því að sósíalismi, í einhverri mynd, væri leið út. En lífssýn hans og sýn á sósíalisma var á mörgum mikilvægum sviðum frábrugðin sýnum „félaganna“ og hann fann í beini sér að samfélag sem mælti með þeim yrði fangelsi fyrir hann sjálfan. Hann barðist dyggilega við Marx og reyndi samviskusamlega að taka hann upp í sig. Hann átti jafnvel sínar stundir af áhuga á „Das Kapital“. En að lokum gerði eitthvað í honum, sterkara en yfirborðslegt sjálf, uppreisn. Hann vildi byltingu - já, en þetta marxíska samfélag var ekki lífsstíll sem samsvaraði sýn hans. Það var allt of vélrænt fyrir hann, of óhlutbundið, of borgarlegt; of alþjóðlegt, of óenskt.

Milli lífssýnar Marx og Morris var sannarlega mikill gjá mynduð. Marx var alþjóðlegur Gyðingur, Morris var suður-Enskur maður. Marx var námsmaður, Morris var maður útiverunnar og verkstæðisins. Marx faðmaði borgina, Morris dreymdi alltaf um sveit hreinsaða af „snertandi gufu og stimplaslagi“ og um Lundúnir „litla, hvíta og hreina“. Marx var vélaáhugamaður, Morris þráði að endurlífga einstaklingsbundna handverkið sem hafði gert England fallegt. Marx var efnishyggjumaður, með framtíðarsýn um vélrænt samfélagsskipulag, Morris var skáld og sem slíkur svolítið stjórnleysingi. Marx prédikaði stéttahatur og borgarastyrjöld. Hjartaróp Morris var eftir félagsskap. „Félag er himnaríki og skortur á félagsskap er helvíti: félagsskapur er líf og skortur á félagsskap er dauði! Og verkin sem þér gjörið á jörðinni, það er félagsskapar vegna sem þér gjörið þau.“

Morris var því aldrei marxisti í hjarta sínu, hversu mikið sem hann reyndi. Alþjóðahyggja, hvort sem hún var alþjóðlegur sósíalismi eða alþjóðleg fjármálastefna, var honum andstyggileg. Hann fæddist ekki aðeins sem draumóramaður fyrir tímann, heldur einnig sem sósíalisti. Sem sósíalisti var hann undanfari einhvers sem enn var í móðurkviði tímans. Andleg tengsl hans voru við hreyfingu sem ekki kom upp fyrr en eftir dauða hans. Raunverulegur staður hans er ekki meðal marxista heldur meðal nasista.

Því að Morris var maður sterkra ástríðu og engin á ævi hans var sterkari eða stöðugri en ástríða hans fyrir Englandi. Hversu ástúðlega og skilningsríkt skrifar hann um ytra útlit hennar.

Landið er lítið land, of lokað inni í þröngum sjó, eins og það virðist, til að hafa mikið pláss til að bólgna út í risavaxna stærð; það eru engar stórar auðnir sem yfirgnæfa í drunga sínum, engar...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Mikil einvera skóga, engir hræðilegir, ótroðnir fjallaveggir: allt er mælt, blandað saman, fjölbreytt, rennur auðveldlega eitt af öðru; litlar ár, litlar sléttur sem þenjast út og breytast hratt í hálendi, allt umkringt fallegum, skipulögðum trjám; litlar hæðir, lítil fjöll, umlukin af fjárhúsum: hvorki fangelsi né höll, heldur sæmilegt heimili.

Sama ástúðlega þakklæti einkennir fallegu lýsingarnar á ensku landslagi í inngangi, mánaðarlega, að sögum í „Jarðneskri paradís“ og er stöðugur fylgifiskur þeirrar draums um endurnýjað og vakið England sem er þema „Fréttir úr engu“ og gefur „Draumur Johns Balls“ slíkan lit og ljóma. Sósíalismi Morris var reyndar að miklu leyti innblásinn af lönguninni til að bjarga eða endurheimta gömlu ensku gildin, dýrð byggingarlistar hennar, fegurð landslagsins, einstaklingsbundnu handverki sem gerði jafnvel auðmjúkasta fólkið að handverksmönnum, persónuleika fólksins „sveitalegs og þröngsýns, en alvarlegs, sannsögulegs og með einfaldar venjur.“ Í afskekktum horni Efri-Thames, sagði hann einu sinni við áhorfendur í Birmingham, að hann hefði nýlega séð hálft tylft „pínulitlar þorpskirkjur, sem hver um sig er fallegt listaverk. Þetta eru verk sveitafólksins við Thames-bakkann, eins og þið mynduð kalla okkur – ekkert stórkostlegra en það. Ef sami maður myndi hanna og byggja þær núna, gætu þeir ekki búið til neitt betra en þessar venjulegar, litlu kapellur nonkonformista sem maður sér dreifðar um ný hverfi. Það er það sem þær samsvara ...“ Og um Westminster skrifaði hann að „höfundar þessa mikla kvæðis hafa ekki skilið eftir sig nein nöfn. Því að það er sannarlega verk eins manns heldur fólksins í Suðaustur-Englandi. Það var verk óaðskiljanlegs vilja hóps manna, sem unnu, eins og þeir lifðu, vegna þess að þeir gátu ekki gert annað ...“ Að finna, í nútímalífi, eitthvað sem jafngildir þessu afreki, þessum anda fyrri, hamingjusamari Englands – þetta var drifkrafturinn á bak við sósíalisma Morris.

Raunverulegur staður hans er því í sósíalisma sem hefur hætt að vera alþjóðlegur og er orðinn þjóðlegur. Og þótt hann sé gegnsýrður af miðöldum, hefði hann haft sérstakan áhuga á öllum þessum þáttum þjóðernissósíalisma sem minna á miðalda handverksgildin. Að fyrirtækjaríkið ætti að byggja borgararétt ekki aðeins á landfræðilegum grunni heldur á virkri aðild að stóru verkalýðsgildi, hefði honum fundist hæsta skynsemi.

Hann hefði vissulega séð eftir því að verkfræðingurinn og tæknifræðingurinn skyldi svo að mestu leyti taka við af einstökum handverksmönnum miðalda. En hann hefði samt talið að með því að viðurkenna mikilvægi skipulagðra verkamanna sem slíkra væri Fyrirtækjaríkið innblásið af réttri hugmynd.

Of lengi hafði stjórnmál verið aðskilin frá þörfum og löngunum hins almenna borgara og skilin eftir í höndum sérhæfðra lögfræðinga, óþokkafullra manna sem höfðu verið stöðvaðir og dæmdir til að reiða almenning í „Draumur Johns Balls“ vill svo gjarnan losna við einokun þeirra. Í „Fréttir úr engu“ eru þinghúsin einungis áhugaverðar minjar. England er stjórnað af og fyrir Englendinga og hefur hætt að vera peð þeirra fjárhagslegu hagsmuna sem í dag stjórna flokksstjórnmálum þess í Westminster.

Annar eiginleiki nasistastefnunnar sem hefði notið mikillar velþóknunar Morris er áherslan á grundvallarþýðingu landbúnaðar. Morris, líkt og nasistar nútímans, hugsaði sér hamingjusamt samfélag ekki út frá stórborgum heldur samfélagi sem aðallega væri landbúnaðarþyrpt. Landið er honum ástríða. „Jörðin, vöxtur hennar og líf hennar! Ef ég gæti bara sagt eða sýnt hversu mikið ég elska hana!“

En ekki bara sem eitthvað til að yrkja ljóð um. Einnig sem eitthvað til að rækta og næra sterka kynþátt. Ein fegursta sjónarspil í heimi fyrir Morris var „grænvaxandi ekrur með upphafi vaxtar“ og í einu af bréfum sínum talar hann um ágúst, með gullnu uppskerunni.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

akrar, sem besti mánuðurinn allra til að sjá enska sveitina. „Fréttir úr engu“ hefur yndislega mynd af heyskaparmönnum að störfum í Thames-dalnum, allir glaðlega klæddir svo að túnið leit út eins og risavaxið túlípanabeð. „Allar hendur unnu af ásettu ráði en vel og stöðugt, þótt þær væru jafn háværar af gleðilegum tali og lundur af hauststörum.“ Landið hafði löngu hætt að vera litið niður á, vanrækt og dapurlegt. Annars staðar skrifar hann: „Ég vil að bærinn sé gegnsýrður af fegurð landsins og landið af greind og líflegu lífi bæjarins.“

Morris hefði vissulega tekið af miklum áhuga á allri þeirri kenningu sem gengur undir nafninu efnahagsleg einræði. Hann skildi rómantíkina og nytsemi viðskipta og mynda, undir gömlu London Bridge, grænu öldurnar sem skola.

> „Fáeinir kjölur með levantískum stöngum, höggnir úr
> ýviði á brunnu hæðinni, og oddhvössir krukkur sem
> gríska hendur strituðu við að fylla, og geymdu fágæt
> krydd frá fjarlægum sjó, gulldúk frá Flórens og
> veggteppi frá Ypern, og dúk frá Bruges og
> svínshausa frá Guyenne.“

Ákveðnir fallegir og sjaldgæfir hlutir verða endilega að vera aflað með viðskiptum. En fyrir nútímahagfræðikenninguna um að lifa á útflutningi sínum, að fórna öllu fyrir „hagstæðan viðskiptajöfnuð“, hafði hann ekkert nema fyrirlitningu. Grunnurinn og leyndarmál hamingjusams lífs lá fyrir honum í því að framleiða hluti úr eigin jörð. Klassíska birtingarmynd þessarar tilfinningar er að finna í lýsingu hans á lífi manna í Burgdale í þeirri göfugu ástarsögu „Rætur fjallanna“. Í „Fréttum úr engu“ hefur England frelsað sig frá ósjálfstæði sínu af gríðarlegum utanríkisviðskiptum og fundið hamingju og mikla gnægð úr eigin auðlindum.

Enn eitt samband milli nasistastefnu og Morris er að finna í heimspeki hins fyrrnefnda, *Kraft durch Freude* (Styrkur í gleði). Þetta fellur náið saman við kenningu Morris um gleði í vinnu. Mikill hluti af venjulegum sósíalískum áróðri snýst um að lýsa vinnu sem bölvun. Þetta er langt frá Morris. „Ég reyndi að hugsa hvað myndi gerast við mig,“ skrifar hann, „ef mér væri bannað að vinna daglega; og ég vissi að ég myndi deyja úr örvæntingu og þreytu.“ En hann hélt því fram að „ekkert verk sem ekki er hægt að vinna með ánægju er þess virði að vinna,“ og hann leitaðist við með sósíalisma sínum að tryggja að allir samstarfsmenn hans gætu einnig valið það verk sem þeim líkaði og elskað það eins og hann gerði. Um þá sem búa til sveitina við Thames-bakkann, sem þegar hefur verið minnst á, skrifaði hann: „Það var tími þegar allir sem smíðuðu eitthvað smíðuðu listaverk auk gagnlegs vöru, og það veitti þeim 'ánægju að smíða það'. Hvað sem ég efast um, þá efast ég ekki um það.“ Og með vísan til nútímans segir hann: „Í rétt skipulögðu samfélagsástandi ætti hverjum manni sem er tilbúinn að vinna að vera tryggð: Í fyrsta lagi heiðarleg og viðeigandi vinna; Í öðru lagi heilbrigt og fallegt heimili; Í þriðja lagi full frístund til hvíldar fyrir huga og líkama.“ Hversu langt frá því erum við í dag! Þegar hann horfir út um gluggann á Hammersmith heyrir hann „óp og öskur og alla niðurlæginguna sem kastað er á dýrlega tungu Shakespeares og Miltons“ og sér „grimmilegar, kærulausar verur og andlit fara fram hjá.“ „Ég veit af eigin tilfinningum og löngunum hvað þessir menn vilja, hvað hefði bjargað þeim frá þessari lægstu dýpt grimmdar: atvinna sem myndi efla sjálfsvirðingu þeirra og vinna lof og samúð meðbræðra sinna, og bústaði sem þeir gætu komið til með ánægju, umhverfi sem myndi róa þá og lyfta þeim; sanngjarnt vinnuafl, sanngjarnt hvíld.“ Hann trúir ekki á óhóflega sérhæfingu - maður ætti að geta snúið sér að mörgum mismunandi hlutum. Og ánægja er að finna í áreynslu og fyrirhöfn sem og í fínlegri og fágaðri vinnu. „Fréttir úr engu“ inniheldur líflegan

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Lýsing á hópi manna sem ötullega vinna við vegaviðgerðir og ánægju þeirra af því, og orð sem lýsa eftirsjá yfir því að gróf vinna sé að verða frekar afslappuð á þessum útópísku tímum.

Annar tengipunktur Morris og nasistastefnunnar er ástríðufull löngun hans til að þjóðin renni sér til rótar. Frá upphafi til enda var hann mikill Norður-Evrópumaður. Hann hefði getað mótmælt kröfu Hitlers um kynþátt, sem væri óhófleg, en hann fyrirleit alþjóðahyggjuna sem skapaði þessa kröfu og var djúpt norrænn í hjarta sínu. Þótt hann elskaði alla þá þætti sem stuðla að mótun enskrar persónu og sögu, hafði hann samt sérstaka ástúð á þeim sem eru norðlenskir. Þannig, þótt hann sem sagnamaður gerði fullan réttlæti við klassískar og keltneskar rætur sem við einnig sækjum blóð okkar og styrk frá, og endursagði sögur þeirra af ástúðlegri ákefð, þá er það í kringum Norður-söguna sem mesti áhugi hans streymir, og sérstaklega þá Íslendingasögu sem hann skrifaði svo áberandi og svo hjartnæmt í „Ljóðum á leiðinni“. Óþekktir höfundar hennar höfðu fundið „töfra sem bráðnaði óttaþokan“ og til þeirra sneri Morris sér í álaginu í eigin lífi og gat sagt í baksýn: „Vel hafið þið hjálpað mér í neyð minni.“ Að menn skyldu ekki vita þessar sögur olli honum líkamlegum sársauka og þegar hann endursagði þær í „Sigurði Völsunga“ sýndi hann óþreytandi alla sína krafta. Tvisvar sinnum heimsótti hann Ísland og fór að líta á það sem eins konar Heilagt land okkar kynþáttar.

Okkar veiklaða England nútímans gæti með góðum árangri andað að sér þessum innblásandi, styrkjandi lofti.

Jafnvel við svo stutta sýn eins og þessa er ljóst að skyldleiki Morris við nasistastefnu er afar áberandi. Það er ekki erfitt að ímynda sér líklega gagnrýni hans.

Hann var mikill skáld og í skáldinu býr alltaf eitthvað anarkista. Það sem honum finnst síst aðlaðandi við nasistastefnu væri sú mikla áhersla sem hún leggur venjulega á ríkið. Þar með gætu nasistar vel haft rétt fyrir sér; það er að minnsta kosti víst að á tímum mikilla kreppu og umbreytinga, þegar nýjar gerðir eru skapaðar og prófaðar, er sterk sameinað stjórn nauðsynleg til að lifa af. En það er alltaf hætta á að mjög miðstýrð skipulagning, þar sem hún er nauðsynleg leið til félagslegrar heilbrigði á erfiðum tímum, geti dvalið og orðið markmið í sjálfu sér, á tímum þegar meira frelsi er krafist. Nasistastefnu getur tekist á við þá hættu ef og þegar hún kemur upp. Á sama tíma er það ekki slæmt að fá áminningu frá jafn öflugum forvera og William Morris um að, að öðru jöfnu, ætti nasistastefnu, þegar nýju gerðirnar sem hún hefur skapað hafa verið traustlega staðfestar og sameinaðar, að stefna að minni ríkisafskiptum frekar en meiri.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Gyðingagoðsögnin eftir „Scepticus“

Á ársfundi Breska félagsins í Nottingham í september 1936, hr. H.G. Wells sagði sögulegan sannleika varðandi þátt Gyðinga í trúarlegri hugsun, sem hann hélt fram að hefði verið mjög ýkt. Þegar Wells hélt ræðu sína komu Gyðingar úr öllum þjóðfélagsstigum til svars og fengu marga heiðingja opinbera einstaklinga til að hafna skoðunum Wells. Helsta röksemdafærsla Gyðinga í svörum þeirra var - eins og hefur verið frá upphafi - að hebreskir spámenn hafi kennt mannkyni eingyðistrú.

Stóra vandamálið er hvort hægt sé að staðfesta þessa hebresku fullyrðingu með ljósi fleygrúnaskrifa og klassískra höfunda, sem bæði falla saman við tímabil hebreskra uppruna og Gyðingaríkisins í Palestínu.

Það er ótrúlegt að allar heimildirnar sem nefndar eru hér að ofan sanna nákvæmlega hið gagnstæða við þessar fullyrðingar.

Egypsk skjöl frá Miðveldinu (1750-1350 *f.Kr.)* undir stjórn Amenhoteps tveggja sýna án efa að um 1400 *f.Kr.* gerðu Akhenaten og hirð hans trúarlega byltingu með því að kynna eingyðistrú sem ríkistrú. Staðreyndirnar eru vandlega lýstar í Cambridge Ancient History.

Sönnunargögn latneska sagnfræðingsins Justinusar um að uppruni Gyðinga væri frá Damaskus eru nú meira en staðfest með Tell-Amarna bréfunum. Þessi bréfaskrift sýnir að í margar aldir var Kanaanland aðeins egypskt landamærahérað sem Hetítar véfengdu oft eignarhald á. Tungumál bréfaskriftanna var babýlonskt.

Þessi Tell-Amarna bréf eru frekar upplýst í Hetíta skjalasafninu í Boghaz-Keuy.
Báðir nefna hóp fólks að nafni *Habiru,* hóp þræla. Fræðimenn af gyðingaættum í öllum löndum neita því að *Habiru* hafi nokkuð með Hebrea að gera. Það eru áhugaverðar upplýsingar í Tell-Amarna bréfunum. Sex bréf stíluð á faraóinn í Egyptalandi eru frá einum *Abdi-hiba,* landstjóra í Urusalim (Jerúsalem). Ég tel að þessi Abdi-hiba sé egypsk umritun á nafninu Abraham sjálfu, sem allavega var fæddur í Sýrlandi, en Gamla testamentið færir Abraham frá Úr í Kaldeu. Abdi-hiba er undir miklum þrýstingi frá Habiru (um 1400 f.Kr.). Í bréfi eftir bréf biður hann Egyptaland um hernaðaraðstoð. „Til konungsins, herra míns, sól mín. Abdi-hiba, þjónn þinn, fyrir fætur konungsins, herra míns, sjö og sjö sinnum felli ég mig. Það er rógburður, sem þeir bera fram gegn mér. Sjá, ég er enginn höfðingi ... Sjá, hvorki faðir minn né móðir mín hafa komið mér á þennan stað; armleggur hins volduga konungs hefur leitt mig inn í hús föður míns.“

...

Í öðru bréfi um hjálp skrifar hann Faraóinu: „Habiru-ættin er að ná víggirðingum konungsins ... allir hafa farist. Megi konungurinn, herra minn, senda hjálp til lands síns.“

Gamla testamentið þekkir ekkert af þessum eða síðari staðreyndum, ekkert um hina miklu heimsstyrjöld sem háð var milli Ramsesar II (1292-1225 f.Kr.) og Hetíta í Kades, þar sem öll skipulögð ríki þess tíma höfðu gengið til liðs við annan hvorn stríðsaðilann.

Ekkert orð er til um Davíð konung eða Salómon úr neinum heimildum, nema í munnlegri geymd.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Gamla testamentisins sem skrifað var niður mörgum öldum síðar, líklega á meðan á útlegðinni stóð í Babýlon, það er að segja eftir 585 f.Kr. Sú staðreynd að þeir eru ekki nefndir í neinum heimildum útilokar ekki endilega möguleikann á tilvist þeirra og nokkurn veginn sannleiksgildi sögunnar; sérstaklega þar sem landið sem hafði mestan áhuga á Sýrlandi og Palestínu, Assýría, var þá í myrkri, það er um 1000 f.Kr.

Eftirfarandi fleygrúnaskriftarvísbendingar vekja upp spurningar um uppruna Jahur-Jehóva. Gamla testamentishefðin um gyðinglegan uppruna nafnsins er vel þekkt. En arameískar áletranir sem fundust í Zinjirli (miðdal Efrats) sýna greinilega að á þeim tíma sem Tiglat-Pileser III (740 f.Kr.) réðst inn í land Sam'al var lítið sjálfstætt konungsríki Y'di, sem í raun er Yaudi. Þessi Y'di-ætt var greinilega stofnuð á 8. öld f.Kr. af KrL; sem var tekinn við af Parra I. sem skildi eftir áletrun um guð sinn Hadad. Þess vegna reynist Asríanus konungur af Yaudi, sem var kenndur við Asarja af Júda (2. Konungabók, xv.) allt þar til þessi arameíska áletrun fannst, tilheyra mið-Eufrat-ætt. Þessi opinberun hefur einnig skapað mikla röskun á sögu Gamla testamentisins.

Á hernaðartímabili Assýríu, frá Assúrnatsirpal II (884-860 f.Kr.) og til loka Assýríu (612 f.Kr.), nefna Assýríumenn einn konung Samaríu og einn konung Júda. Það er undarlegt að Ísrael og Kanaan séu ekki nefnd. Þau voru lítil furstadæm sem voru alltaf skattskyld Assýríu, sem og nálægara konungsríkinu Damaskus. Á 35 ára valdatíma sínum réðst Shabúanassar III (859-824 f.Kr.) fjórtán sinnum inn í Sýrland og Palestínu. Hann nefnir að minnsta kosti fimm innrásir þar sem hann flutti fólk frá Palestínu til Assýríu. Tíglat-Píleser IV (745-728 f.Kr.), Sargon II (722-705 f.Kr.), Sanheríb (705-682 f.Kr.), Asarhadon o.fl. réðust allir inn í Sýrland og Palestínu og herjuðu þær, hver um sig nokkrum sinnum, og fluttu fólk til Assýríu og Babýloníu. Líkt og Amenhotep IV í Egyptalandi hafði Zoroaster sungið sálma til sólarinnar og Ahuramazda, hreinustu mynd eingyðistrúar, frá upphafi 8. aldar f.Kr.

Eini guðinn Ahuramazda, uppspretta gæsku og hreinleika, lifði af jafnvel eftir – og líklega vegna – píslarvætti Zarathustrar sjálfs. Sönnun þess er sú að Akkemeníumenn (frá 548 f.Kr. og síðar) tóku upp Ahuramazda sem sinn eina guð. Nú er hægt að sanna að Zarathustrar lifði á fyrri hluta 8. aldar f.Kr. Þjóðir Sýrlands og Palestínu, sem dreifðust um allt Assýríska heimsveldið vegna herleiðinganna, voru ekki alveg ómeðvitaðar um eingyðistrú Zarathustrar.

Í Gamla testamentinu segir að Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) úr Gamla testamentinu, konungur Babýlonar, hafi flutt Gyðinga í útlegð (um 555 f.Kr.). Það er engin heimild um það í babýlonskum textum. En ef það er rétt, eins og líklegast er, þá hefðu gyðingarnir sem voru herleiddir í Babýlon, sérstaklega eftir eyðileggingu musterisins í Jerúsalem, eðlilega verið tilbúnir til að hugsa dýpra. Trúarbrögð Zaraþústra hlýtur að hafa verið nokkuð útbreidd þar.

Það eru sannanir fyrir því að Vestur-Asía hafi verið djúpt snortin af algjöru falli Assýríu (612-606 f.Kr.) og uppgangi aríska kynþátta, sem allir voru meira og minna dýrkendur Zarathustrar. Hugmyndin um einn guð hlýtur að hafa náð til jafnvel svo íhaldssamra þjóða eins og Babýloníumanna. Nabunaid (553-538 f.Kr.), síðasti konungur Babýlon, sem var meðvitaður um vaxandi sjávarföll, reyndi að koma í veg fyrir hættuna.
Undir einhverjum forsendum safnaði hann saman öllum skurðgoðum hinna ýmsu babýlónsku borga og líkneski af guðum heimamanna í höfuðborginni. Þessi aðgerð olli mikilli óánægju meðal prestanna á staðnum og fjölda fylgismanna þeirra. Þetta er líklega ein af ástæðunum fyrir því að babýlónski herinn veitti ekki mótspyrnu þegar Kýrus réðst hljóðlega inn í borgina (538 f.Kr.) og batt enda á babýlónska heimsveldið.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Gamla testamentishefðin segir að Kýrus hafi sleppt gyðinga-fangana. Ég held að hinn afslappaði Persi hafi ekki haft áhyggjur af fólkinu í borginni, svo lengi sem hann þáði skattinn. Ég tel að gyðinga-eingyðistrú hafi verið flutt til Palestínu af föngunum frá Babýlon. Gagnrýnin yfirferð á Esrabók 1 og öðrum köflum í Kroníkubókinni er viðkvæm fyrir slíkri túlkun. Kynþáttavitund óx meðal Gyðinga - ef hún hefur nokkurn tímann verið fyrir mikla dreifingu árið 71 e.Kr. - sem afleiðing af herleiðingunni í Babýlon. Reynslan hafði sannað að of margir guðir höfðu ekki bjargað mannkyni. Meiri líkur voru á endurlausn með tilbeiðslu á einum almáttugum guði.

Það hefur undrað fræðimenn mjög að á helleníska tímabilinu var algengasti samskiptamátinn meðal Gyðinga gríska. Að sjálfsögðu voru þar Sanhedrin og prestastéttin. Aðalmálið meðal semískra innfæddra virðist hafa verið arameíska. Ekki er hægt að ganga úr skugga um hvort gyðingaprestarnir töluðu hebresku sín á milli.

Cicero er án efa gáfaðasti og sanngjarnasti stjórnmálamaður Rómaveldis. Í heimi spillingar og taumleysis er hann einn með Kató, sem engar ásakanir um mútur eða misferli hafa verið bornar fram. Rit hans sanna umfang vitsmunalegra hæfileika hans og rökhugsunar. Meðal hundruða ræðismanna og prétora er hann eini ræðismaðurinn sem sneri aftur frá Kilikíu með virðulegan feril. Cicero er virtur stjórnmálahugsuður, sanngjarn og heiðarlegur. Hann er mjög hlutlaus gagnvart erlendum þjóðum. Hann skrifaði um léttúð Grikkja, um þrældóm Lýdíumanna, en kallaði aldrei neinn þeirra óvini Borne. Það eru einungis Gyðingar sem hann kallar aftur og aftur „óvini okkar“. *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Næsta atriðið er ásökunin um gyðingagullið ... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Að því* er varðar gull sem gyðingar frá Ítalíu og öllum héruðum okkar flytja út til Jerúsalem. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—En* að standast þessa villimannslegu hjátrú var virðingarverk, að fordæma fjöldann allan af gyðingum, þegar þeir voru oft sem mestir vitrastir, þing, haldin til varnar hagsmunum lýðveldisins.

··· *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.* — Trúartrú Gyðinga, óvina okkar, var ekki hindrun . . . o.s.frv., osfrv.

Þessi ræða Ciceros er líklega ein fegursta og þjóðræknasta latínuræða; síðustu fimmtíu árin hefur þó engin skólaútgáfa af henni verið gefin út fyrir opinbera skóla og háskóla í þessu landi, af augljósum ástæðum. Ekki hefur heldur verið gefin út nein útgáfa af *Sögubókinni* eftir Tacitus, af sömu ástæðu. Tacitus (Annalium.il.85) nefnir að undir stjórn Tíberíusar keisara hafi öldungaráðið gefið út tilskipun sem bannaði guðsþjónustur Egypta og Gyðinga og rak 4.000 frjálsa Gyðinga frá Róm til Sardiníu, og að hinir skyldu yfirgefa Róm þegar í stað.

Tacitus segir reyndar í einum kafla að á farsælasta tímabili Gyðingaríkisins (öldinni f.Kr. og þar til Títus eyðilagði Jerúsalem árið 70 e.Kr.) hafi Gyðingar tilbeðið asnahaus í musteri sínu. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Hóratíus og Júvenalis hafa margt annað um þá að segja. Konstantínus, svokallaður hinn mikli, framdi þann hrylling að leyfa að Gamla testamentið yrði tekið í dýrlingatölu á fyrsta kirkjuþinginu í Níkeu árið 325 e.Kr. Í um eina eða tvær kynslóðir urðu Gyðingar mjög vinsælir um allan kristna heiminn sem synir spámannanna. En varla leið öld (þ.e. frá byrjun fimmtu aldar) áður en fjöldi þeirra var skipað að yfirgefa Konstantínópel og Alexandríu.

Það leikur lítill vafi á því að Gyðingar, í því skyni að hefna sín á „kristna heiminum“,

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

gegndi verulegu hlutverki í að skipuleggja íslamska hreyfingu. Samt er það mjög merkilegt að þrátt fyrir þjónustu sem Gyðingar veittu, þá köstuðu fyrstu kalífarnir yfir þá hræðilegu ofstæki.

Sem „þjóðir bókarinnar“ neyddu Arabar aldrei kristna til að taka upp íslam, nema með formlegu boði. En fram að öldum Abbasída-kalífanna (850 e.Kr.) viðurkenndi íslam ekki Gyðinga sem eingyðistrú.

Heil samfélög Gyðinga í Levant-héruðum voru neydd til að snúast til trúar og karlmennirnir hraktir í fremstu raðir íslamska hersins.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Múslímaheimurinn og Palestína eftir A. Yusuf Ali

Bresk stefna í Palestínu á síðari hluta stríðsins hefur verið sár í samskiptum Bretlands og múslimska heimsins. Misskilningurinn sem hún skapaði var nógu slæmur á þriðja áratug síðustu aldar - á fjórða áratug síðustu aldar hefur hitinn sem hún hefur valdið verið svo mikill að hætta er á sprengingu. Og á þessu náðarári 1938 hefur ástandið í heiminum versnað svo hratt að enginn hefur efni á að hunsa Palestínu sem mikilvægan þátt í framtíðarfriði heimsins. Bresk stjórnvöld hafa á óljósan hátt gert sér grein fyrir ómögulegri stöðu sinni og hafa innan tveggja ára sent út tvær nefndir til að aðstoða sig við að leysa vandamálið. Það sem þau hafa ekki gert sér grein fyrir er styrkur múslimskra tilfinninga og óyggjandi forsendur sem þær tilfinningar byggjast á.

Það er ekki rétt að einungis arabísk lönd hafi áhuga á þessu máli. Í hverri viku birta indversk dagblöð fréttir af fundum á ýmsum stöðum í landinu þar sem lýst er yfir samúð með Aröbum og Bretlandi er beðið um að breyta stefnu sinni í Palestínu.

Ekki aðeins múslimar, heldur einnig hindúar, hafa áhuga á þessu máli. Fleiri en einn Palestínudagur hefur verið haldinn og á honum hafa verið fluttar sterkar ræður. Hijrat (sjálfviljug útlegð) og samstarfsleysi við stjórnvöld hafa verið bent á sem leiðir til að þrýsta á yfirvöld. Java-múslimar undir hollenskri yfirráðastjórn hafa sýnt sama brennandi áhuga og valdið stjórnvöldum sínum miklum vandræðum. Í frönsku múslimsku nýlendunum bætir Palestínutilfinningin verulega við þau flóknu vandamál sem frönsk nýlendustefna þarf að glíma við. Og það er eðlilegt að í arabísku löndunum sjálfum skuli samúð með arabískum bræðrum sínum og reiði gagnvart kúguninni og óréttlætinu sem er beitt í Palestínu finna sterka birtingu.

Saiful Islam prins af Jemen lýsti opinberlega djúpum tilfinningum sínum og tilfinningum fólks síns á fundum í London ásamt krýningarsendinefnd sinni árið 1937. Í móttöku sem sótt var af ýmsum meðlimum sendiráðsins sagði hann: „Allir múslimar í heiminum bera samúð með Aröbum í Palestínu og munu ekki hvílast fyrr en málefni Palestínu er leyst án þess að það hafi áhrif á borgaraleg réttindi Araba.“ Og Jemen hefur ekki þagað síðan, heldur hefur gert ýmsar tilraunir til að leggja til lausn.

Írak hefur verið enn ágengari. Núverandi forsætisráðherra Íraks hefur gefið út yfirlýsingar sem hafa verið gagnrýndar af sumum sem „logandi óheiðarleika“. Ef þær voru óheiðarleikar, þá voru þær að minnsta kosti innblásnar af raunverulegum ótta við að bresk skoðun yrði ekki afvegaleidd til frekari mistaka í Palestínu. Talið er að nýleg heimsókn hans (haustið 1938) til London hafi aðallega verið með það að markmiði að leggja fram einhverja skynsamlega lausn á Palestínumálinu og hafi verið svar við mjög sterkum tilfinningum um málið sem eru meðal hans eigin fólks í Bagdad. Transjórdanía, sem nágranni og að sumu leyti hluti af sama landfræðilega svæði, hefur auðvitað mikinn áhuga. Abdul Aziz Ibn-Saud konungur Sádi-Arabíu hefur hingað til haldið diplómatískri þögn, en þegnar hans, hinn ákafi Ikwan, eru kannski meðal mikilvægustu arabísku hópanna sem fylgjast með atburðum í Palestínu af meira en platónskum áhuga.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Sýrland er í fæðingarhöggum nýs frelsis sem fullvalda arabískt ríki og sjónarmið Araba á Palestínu eru hvergi jafn áberandi og í Damaskus. Sögulega og landfræðilega er Palestína hluti af Sýrlandi og uppreisn Palestínu nýtur djúpstæðrar samúðar og stuðnings í nýstofnaða sýrlenska lýðveldinu. Stórmúftíinn í Jerúsalem er flóttamaður í einu af ríkjum Sýrlands - Damaskus hefur verið og er ein mikilvægasta miðstöðin fyrir stuðning við málefni Palestínu-Araba. Fleiri en eitt alþjóðlegt þing múslima hefur verið haldið í Bludan (nálægt Damaskus). Sú nýjasta slíka þing var haldið í Kaíró í október 1938. Það var sótt af múslimskum þingmönnum frá ýmsum löndum. Það hét því að verja Palestínu, koma á fót þjóðstjórn í landinu og hætta við óframkvæmanlega hugmyndina um þjóðarheimili Gyðinga í Palestínu. Alþjóðlegur fundur kvenna sem styðja málefni Araba í Palestínu var haldinn í Kaíró undir formennsku frú Sharawy, strax eftir þingfundinn. Egyptar, bæði þjóðin og trúarleiðtogar þeirra og þingmenn, styðja málið af heilum hug. Og Egyptaland er vitsmunamiðstöð arabískumælandi heimsins.

Þannig höfum við nánast einróma rödd múslímaheimsins í að standa gegn metnaði gyðinga í Palestínu. Kristnir menn í arabískum löndum eru einnig algerlega sammála múslímskum bræðrum sínum í þessu máli. Það er engin ýkja að segja að allt Mið-Austurlönd standi í brennidepli vegna þessarar spurningar og allur múslímaheimurinn sýnir samúð og samvinnu.

Þessi ríki eru smám saman að vaxa að völdum og mikilvægi. Markmið þeirra er að mynda þéttan *bandalag* og fjöldi samninga hefur verið samið til að efla þetta markmið. Íran og Tyrkland hafa gengið til liðs við suma þessara samninga. Er það þess virði að útiloka svona mikilvæga íbúa Vestur-Asíu og Norður-Afríku til að framfylgja Balfour-yfirlýsingunni, sem sjálf var í ósamræmi við loforð sem gefin voru Arabum? Reyndar, ef uppfylla á kröfur Gyðinga, myndu þeir brjóta gegn nauðsynlegum hluta Balfour-yfirlýsingarinnar sjálfrar, því bréf Balfours til Lord Rothschild, sem birt var 2. nóvember 1917, innihélt orðin sem eru skáletruð hér að neðan:—

> *„Við lítum vel á stofnun þjóðarheimilis fyrir Gyðinga í Palestínu og munum gera okkar besta til að auðvelda þetta markmið, en* það er ljóst að ekkert skal gert sem gæti „skaðað borgaraleg og trúarleg réttindi núverandi samfélaga sem ekki eru Gyðingar í Palestínu.“

Yfirlýsingin var tvíræð og í ósamræmi við góðan trúnað Breta gagnvart Arabum. Hún hefur reynst óframkvæmanleg í reynd og hefur skaðað breska virðingu í múslimska heiminum mikið. Hún er viðvarandi sár í heimsstjórnmálum um þessar mundir og líkleg til að verða ávaxtarík orsök mikillar óeirðar og óróa í framtíðinni. Óvinir Englands eru að finna þar efnilegan vettvang fyrir áróður sinn og eru ekki líklegir til að missa af tækifærum sínum á tímum kreppu eða hættu. Vissulega myndi skynsamleg og vel upplýst skoðun eindregið mæla gegn slíkri fáránlegri stefnu.

Hingað til höfum við aðeins fjallað um stefnumál. Við skulum skoða málið sem réttlætisspurningu. Jerúsalem og landið helga eru ekki aðeins heilög Gyðingum; þau eru enn heilagari kristnum mönnum og múslimum. Meginatburðurinn í stofnun kristninnar átti sér stað í því landi. *Urasjid al Aqsa* er sérstaklega nefndur sem heilagur staður í Kóraninum (xvii. 1, 5 og 7). Í 1.868 ár, allt frá því að Títus eyðilagði musterið árið 70 *e.Kr.,* hafa Gyðingar verið reknir úr landinu. Í 2.500 ár (frá herleiðingunni til Babýlonar)

Gyðingar hafa ekki haft æðsta vald í landinu. Í um sex aldir (frá tíma Jósúa, 1254 f.Kr., til hertöku Nebúkadnesars á Jerúsalem, 587 *f.Kr.)* reyndu þeir að stjórna blönduðu þjóðfélagi.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

íbúafjölda, en voru skipt á milli sín. Raunverulegt vald þeirra entist varla í tvær kynslóðir, þ.e. á valdatíma Davíðs og Salómons (1055 til 977 *f.Kr.).* Þeir mynduðu aldrei meirihluta íbúanna, sem samanstóð af Filistum (sem Palestína er nefnd eftir) og ýmsum arabískum ættbálkum, svo sem Edómítum, Amalekítum, Móabítum o.s.frv. Gyðingum hefur aðeins verið í landinu í óreglulegum tilfellum og aðeins sem minnihluti.

Er réttlátt, við þessar aðstæður, að tala um Palestínu sem land Gyðinga? Réttara er að segja að hún sé hluti af Jazirat-ut Arab, arabísku eyjunni sem er næstum umlukin Miðjarðarhafinu, Rauðahafinu, Arabíuhafinu, Persaflóa og Efrat-Tígris dalnum.
Efnahagslega séð getur Arabía, ef hún nær einhvern tíma að njóta sín, aðeins séð fyrir sér með frjósömum strandlengjum sem umlykja sandeyðimerkur hennar. Lögfræðilega séð gerir umboðið sem Bretland hefur yfir Palestínu ekki Palestínu að bresku landsvæði né heimilar Bretlandi að ráðstafa landinu að vild. Hún er umsjónarmaður „sjálfstæðrar þjóðar“ og hlutverk hennar er að „veita stjórnsýsluráðgjöf og aðstoð“, ekki að gefa hluta af landsvæði sínu útlendingum eða halda því fyrir sig. Samningur Þjóðabandalagsins (22. gr.) segir með vísan til Palestínu og Sýrlands: „Ákveðin samfélög sem áður tilheyrðu Tyrkneska heimsveldinu hafa náð þroskastigi þar sem tilvist þeirra sem sjálfstæðra þjóða getur verið viðurkennd tímabundið, með fyrirvara um að umboðsmaður veiti stjórnsýsluráðgjöf og aðstoð þar til þeir geta staðið einir. Óskir þessara samfélaga verða að vera aðalatriðið við val á umboðsmanni.“

Einróma ósk meirihluta upprunalegu íbúa Palestínu, þ.e. nánast allra nema þeirra útlendinga sem nýlega komu inn, er að þeir verði lýstir sjálfstæð þjóð. Þeir hafa gengist undir gríðarlegar fórnir og úthellt blóði sínu frjálslega í baráttunni fyrir því markmiði. Því er eina heiðarlega leiðin sem eftir er fyrir Bretland:—

Að hætta við umboðið;

Að afhenda landsvæðið fólkinu sem fullvalda þjóð, með stjórnarskrá sem mótuð er af fólkið sjálft;

Að banna alla framtíðarinnflytjendaflutninga Gyðinga;

Að gera samning við nýja ríkið til að vernda gyðinga minnihlutann á sanngjarnan hátt sem kýs að vera áfram trúir meðlimir ríkisins og hlýða lögum þess, með þeim verndum fyrir sjálfstjórn sveitarfélaga sem samkomulag verður um, á þeirri meginreglu að *factum vale quod fieri non debuit (í raun gildir quod fieri non debuit);*

Að leyfa frjálsan kost á úrsögn þeirra sem vilja ekki vera löggiltir í ríkinu.

Slíkt fyrirkomulag mun stuðla að friði og þróun í framtíðinni og loksins gera Aröbum, sem orðið hafa fyrir áreitni, réttlæti. Þetta væri eitt af síðustu grófu óréttlætisverkunum sem Versalasamningurinn framdi og verður bætt úr með hliðsjón af sanngirni, góðri samvisku og sanngjörnum tilsvörum við raunverulegar staðreyndir málsins.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Fasismi og díalektíkin eftir A. Raven Thomson

Ótruflaður framgangur fasismans í Evrópu virðist benda til tilvistar nýs sögulegs ferlis, sem ekki er hægt að afneita en stefnir óhjákvæmilega í átt að endalokum sínum.

Marxistar, sem héldu sig hafa erft frá spámanninum Karl fullkomna skýringu á sögulegum framförum, eru nú algjörlega ráðþrota að útskýra þetta óvænta bakslag, sem spillir stefnumótun þeirra einmitt á þeirri stundu þegar sigurinn virtist innan seilingar verkalýðsins. Það er allt í lagi að kalla fasisma „skipulagða birtingarmynd ákveðni kapítalistanna til að láta ekkert eftir sér til að halda völdum," eins og John Strachey gerir; en þetta skýrir ekki þá yfirlætislegu framkomu sem fasistaleiðtogar koma fram við stærstu kapítalistana, né algera undirgefni þeirra á fjárhagslegu frelsi gagnvart þjóðarvelferð.

Við skulum skoða marxíska kerfið, „Hina efnishyggjulegu túlkun sögunnar", til að sjá hvar það hefur farið úrskeiðis. Fyrst verðum við að snúa okkur aftur að Hegel, því eins og Lenín sagði: „Marx er óskiljanlegur án Hegels." Nú var Hegel alls ekki efnishyggjumaður; þvert á móti, hann var hugsjónamaður. Hann trúði því að alheimurinn væri allur andi, eða réttara sagt, allur „hugmynd". Þetta höfðaði ekki til Gyðingsins Karls Marx; en í útskýringu sinni á fyrirbærum fann Hegel upp kerfi sem kallaðist „Díalektíkin" sem hafði gríðarlega aðdráttarafl fyrir fíngerðan huga Marx.

Hugmynd Hegels um „alheiminn" var stórkostlegt átak mannlegrar hugsunar, kannski mesta andlega afrek mannkynsins. Hann sá stórkostlegt sjónarspil af alhliða „hugmynd" sem var í endalausu ferli sjálfsþekkingar. Í þessu ferli voru öll fyrirbæri, þar á meðal tilvist mannkynsins sjálfs, hlutar í víðtækri og flókinni „díalektík" eða röksemdafærslu, þar sem „hugmyndin" deildi við sjálfa sig í leit að endanlegum sannleika, eða réttara sagt, „sjálfsþekkingu". Hann skildi ferlið sem endurtekna tilgátu um einhverja „kenningu" eða þátt sannleikans, rétt eins og vísindamaður setur fram kenningu til að útskýra efnafræðilegar eða eðlisfræðilegar staðreyndir.

Þar sem þessi kenning fól í raun ekki í sér allan sannleikann, myndi hún þvinga fram „andstæðukenningu" eða andstæða hugmynd, sem myndi síðan taka þátt í „díalektískri" baráttu við ófullkomna forsendu „kenningarinnar". Á sama hátt og andstæðingar vísindakenningar munu söfna saman rökum gegn henni.

Að lokum myndi úr þessari díalektík koma fram „samruni," þar á meðal þætti bæði megintesis og andtesis til að skilja sannleikann betur. Þar sem þessi samruni myndi þá mynda nýja, en samt ófullkomna, megintesis, myndi hún vekja upp frekari díalektíska baráttu, frekari samruna og svo framvegis, í framsækinni leit að endanlegri þekkingu. Aftur er samsvörunin við framfarir vísindarannsókna nálæg. Mjög eðlilegt var að Hegel taldi manninn, og sérstaklega skipulagða, siðmenntað ríkið, í hávegum hafa sem fullkomnasta verkfærið í díalektískri fullkomnun hugmyndarinnar. Þetta er uppruni þeirrar nokkuð misskilnu skoðunar að Hegel væri talsmaður dýrkunar ríkisins. Reyndar var Hegel panteisti; kannski ákafasti einteisti sem mannkynið hefur þekkt.

MARX OG DÍALEKTINA

Marx hafði lítið af vitsmunalegum hæfileikum Hegels, en kerfi hans er aðeins lýst í grófustu myndum.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

formið hér að ofan, en hann hélt fast við díalektíska ferlið sem skýringu á og réttlætingu fyrir stéttastríðinu. Marx deildi virðingu Hegels fyrir manninum og skipulögðu ríki og hafði sérstakan áhuga á þróun samfélagsins undir díalektískri aðferð. Hann leit á samfélagið sem framleiðslutæki, ekki eins og Hegel sem þekkingartæki, og leit á „verkamenn“ sem eina hluta samfélagsins sem ætti rétt á virðingu og fordæmdi ófullkomleika samfélags sem veitti sníkjudýrum og framleiðendum vald og virðingu.

Hin marxíska „efnishyggjutúlkun á sögunni“ byggist á díalektískri baráttu milli stétta samfélagsins með það að lokamarkmiði að fullkomna stéttlaust samfélag þar sem allir munu „vinna“, það er að segja allir taka þátt í framleiðsluferlinu. Þótt þessi marxíska áætlun sé langt frá því að ná hinni háleitu alheimshugmynd hegelskrar heimspeki, getur hún samt sem áður krafist samúðar allra raunhyggjumanna sem hafna bæði hugsjónastefnu og efnishyggju sem heildstæðri tilvistarheimspeki. Við deilum kannski ekki fordómum marxíska manna í þágu efnisframleiðenda og getum samt sem áður haldið heiðurssæti fyrir leitendur sannleikans, hvort sem er í gegnum list, vísindi eða trúarbrögð, en við mótmælum yfirráðum samfélagsins af hálfu einhvers hóps stétta, sérstaklega ef sá stétt leggur hvorki sitt af mörkum til þekkingar á sannleikanum né framleiðslu auðs.

AÐ ÞRÝMA SÉRMENNINGU

Hver sem við kunnum að meta hinn endanlega sannleika hegelskrar heimspeki, þá er ekki hægt að neita því að hegelska „þríhyrningurinn“, þesa, andþesa og samþætting, myndar grundvallartakt tilverunnar bæði í náttúrunni og samfélaginu. Frá því að róteind og rafeind sameinast og mynda atóm til þess að karl og kona sameinast og mynda fjölskyldu er að finna sama grundvallarþríhyrninginn. Í samfélaginu gildir sama lögmálið í áframhaldandi kraftmiklu ferli, sem Marx hélt án efa réttilega fram að myndi enda í fullkomnu stéttlausu samfélagi. Við skulum rekja þetta ferli í gegnum þróun evrópskrar siðmenningar.

Nútíma Evrópa á rætur sínar að rekja til áhrifa barbaraherja á Rómaveldi. Hvaða fullkomnara dæmi um díalektíska ferlið væri hægt að gefa? Meginreglan um rómverska siðmenningu, tilbúin, efnishyggjuleg og dekadent, var véfengd af andstæðu sinni, þýskri barbarisma, náttúrulegri, hugsjónalegri og karlmannlegri. Niðurstaðan var næstum fullkomin samruni, eftir bitra díalektíska baráttu landvinninga, endurheimtar, þrældóms og skemmdarverka, þegar lénskerfið reis á rústum Rómar, undir forystu barbaraleiðtoga sem báru engu að síður enn hefðbundnu titlana keisaraveldisins Rómar, dux (hertogi), comes (greifi), imperator (keisari) og svo framvegis, réðu yfir illmennum, en voru nýlega leystir frá þjónustu við rómverskar villur.

Þetta lénskerfi byggðist alfarið á hernaðarmætti sem veitti vernd með sverði í skiptum fyrir herþjónustu við yfirmanninn. Mjög eðlilegt er að hernaðarmáttur, í díalektískum ferli (sem Marx hunsaði algjörlega), hafi valdið algjöru andstæðu andlegu valdi þess. Vald lénsbarónsins var ögrað af valdi prestsins og miðaldir runnu saman við mikla baráttu kirkju og ríkis; sem náði hámarki í keppni páfans og keisarans sem endaði í Canossa með sigri páfaveldisins og ótrúlegri samruna hernaðarlegs og andlegs valds í krossferðunum.

Yfirráð páfa, sem miðlægt var á Ítalíu, urðu hins vegar óþolandi fyrir aðalinn í héraðinu, sem að lokum braut niður völd Rómar í siðaskiptunum og stofnuðu sjálfstæð ríki Evrópu, sem braut upp fyrri einingu kristni heimsins. Önnur sameining fylgdi í kjölfarið þegar aðalsmenn og klerkar sameinuðust í þjónustu við alræðiskonungveldi. Það skiptir litlu máli hvort

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þetta var náð með miskunnarlausum aðferðum Hinriks VIII, eða fínleika Loðvíks XIV, sem gerði kardinála að helsta ráðherra sínum: í mótmælenda- og kaþólskum þjóðum jafnt batt samruni konungsveldi enda á díalektíska baráttu veraldlegs og andlegs valds.

Konungsvaldið var þó aðeins skjöldur og réttlæting fyrir forréttindum fæðingar og klerkastéttar, þeim forréttindum aðalsmanna sem Karl Marx ranglega kallar „lénsvald“. Nú er loksins komið að því stutta tímabili sögunnar sem einir vekja áhuga marxista, tímabilið þegar efnishyggjur fara að ráða ríkjum yfir hugsjónum og stéttayfirráð fara að gera vart við sig. Óhjákvæmilega mótmælti almúgann og gerði uppreisn gegn yfirlætislegum yfirlýsingum, og mikla uppreisnin, franska byltingin, „brjálæðislega árið“ 1848 voru einungis atvik í mikilli díalektískri baráttu sem endaði með því að aðalstéttin féll. Samt sem áður batt miskunnarlaus rökfræði samruna enda á ein forréttindi til að hefja önnur, jafnvel verri en áður. Stoltir borgarar komu í stað landeigenda. Forréttindi fæðingar vöktu fyrir forréttindum auðs.

Aðalsveldi vék fyrir plútókrata.

Kapítalisminn

Þannig kom kapítalisminn og ný díalektík stéttastríðsins milli forréttindaeigenda eigna og eignalausra verkalýðsmanna og bænda sem veifuðu táknrænum hamri og sigð. Líkt og lénsbundnir landeigendur treysti iðnaðarkapítalistinn á einan mátt til að viðhalda stöðu sinni, og líkt og lénsbundnir landeigendur mætti hann ákall til hægri frá verkamönnum sínum, sem andmæltu neikvæðri mótspyrnu þeirra gegn jákvæðu valdi hans. Verkalýðsfélög sameinuðu verkamenn og þróuðu rétt sinn til að verkfalla og halda aftur af vinnu sinni sem öflugt varnarvopn.

Skipulag var nauðsynlegur þáttur í þessari aðgerð og víðtækar verkalýðshreyfingar tóku mynd í öllum þjóðum vesturheimsins.

Iðnaðarkapítalistarnir svöruðu með því að byggja upp sín eigin víðtæku traust og samtökum, sem náðu fljótlega langt út fyrir landamæri í alþjóðleg sambönd tengd af hinum endanlegu kapítalísku yfirráðamönnum alþjóðlegs fjármála. Á sama tíma voru verkamenn einnig að stækka verkalýðsfélög sín í sífellt stærri samtök, leituðu alþjóðlegra tengsla sinna og leituðu að lokum til Moskvu og Stalíns eftir forystu í heimsbyltingunni. Þannig uxu upp keppinautarsamtök alþjóðlegs fjármála og alþjóðlegs sósíalisma sem skipulagðu sig fyrir það sem marxistar vonuðu innilega að yrði lokabarátta samfélagsáranna. Undarleg samsvörun, reyndar, við alþjóðaskipulag lénsstjórnar Evrópu undir keisara og páfa fyrir það sem margar milljónir manna ímynduðu sér á þeim tíma að yrði trúarlegt árþúsund.

Hvers vegna hefur þessari árþúsund verið óbærilega haldið aftur af? Vísindalegar uppfinningar og tækniframfarir síðustu ára hafa aukið framleiðslugetuna gríðarlega, en samt eru lífskjör almennings lág og félagslegar aðstæður ömurlegar.
Á sama tíma felur aukin framleiðsluhagkvæmni einungis í sér að skapa gríðarlegan her atvinnulausra. Hvernig á að útskýra þetta? Hvers vegna lætur félagslega byltingin á sér kræla?

FORRÉTTINDI VALDSINS

Skýringin er sú að skipulagning valds leiðir af sér spillingu. Þróun risavaxinna verkalýðsfélaga veitir leiðtogum þessara samtaka gríðarlegt vald.
Þeir verða þá tregir til að hætta á samtökum sínum í hápunkti stéttastríðsins til að skapa stéttlaust ríki, þar sem slík samtök munu missa aðalréttlætingu sína. Viðskipti

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Verkalýðsstjórar, sem ráða yfir milljónum manna, hafa, jafn mikinn áhuga og einokunarauðvaldsmenn sem ráða yfir milljónum peninga, af því að viðhalda kerfi sem veitir þeim mikið persónulegt vald.

Þannig að við höfum nýja og spillta samsetningu. Fjármálamenn og embættismenn verkalýðsfélaga semja vopnahlé og ganga síðar jafnvel í bandalag til að verja kerfið sem er svo gagnlegt báðum. Fyrsta svikið átti sér stað þegar leiðtogi verkalýðsfélaganna, Ben Turner, hitti alþjóðlega gyðinglega fjármálamanninn Alfred Mond (síðar Lord Melchett) og undirritaði alræmda Mond-Turner samkomulagið þar sem hann hafnaði verkfallsvopninu. Annað og alvarlegra svikið hefur komið nýlega þegar yfirmenn verkalýðsfélaga og fjármálamenn heimskapítalismans sameinuðust til að „verja lýðræðið“ og „varðveita frelsið“. Alþjóðahyggja, sem fyrst er leitað sem leið til víðtækrar skipulagningar fyrir stéttastríðið, verður markmið í sjálfu sér, eitthvað sem verkamenn verða að vera tilbúnir að fórna launum, kjörum og lífi sjálfu fyrir. Þannig koma bænirnar fyrir Abessiníu og Tékkóslóvakíu, Kína og Spáni, á meðan atvinnuleysi og eymd magnast heima fyrir.

Hvað er allt þetta annað en hin gamla kunnuglega barátta til að varðveita forréttindi – að þessu sinni forréttindi valdsins. Slík er hin ömurlega niðurstaða marxískrar stéttabaráttu í vestrænum heimi. Forréttindi fæðingar vöktu fyrir forréttindum auðs: bæði lúta nú forréttindum valds sem yfirmenn manna og peninga hafa.

STÉTTLAUSA BYLTINGIN

Díalektíska ferlið endar þó ekki þar. Maður getur ekki frekar hrópað „Stöðvum“ á söguna en á strauminn. Kenningin um einokunarforréttindi vekur óhjákvæmilega upp andstæðu hennar, og þessi andstæða er fjöldahreyfing allra stétta sem þjást undir fjármála- og verkalýðsstjórn. Loksins kemur vonin um raunverulegt „stéttlaust“ ríki fram, því andstæða „yfirvaldastjórnar“ er „stéttlausa“ byltingin. Öllum stéttarforréttindum hefur nú verið útrýmt. Fáeinir menn einir ráða yfir völdum sem milljónir verkamanna eða milljónir hluta hafa veitt þeim og beita í dag þeim völdum til að viðhalda kerfinu sem býður upp á þau. Gegn þessum mönnum rís straumur stéttlausu byltingarinnar.

Það kemur varla á óvart að þetta nýja byltingarafl skuli taka á sig þjóðarmynd.
Þjóðrækni ein og sér hefur alltaf verið sú tilfinning sem hefur sameinað allar stéttir samfélagsins í sameiginlegri aðgerð. Þess vegna er það að þjóðrækni sem allar stéttir snúa sér til að losa sig við harðstjórn sem annaðhvort er beitt af útlendingum sjálfum (að mestu leyti Gyðingum) eða af mönnum sem hafa fest sig í sessi í alþjóðlegri afstöðu.

Þannig gegnir fasismi hlutverki sínu í díalektískri þróun samfélagsins. Byltingarhreyfing tuttugustu aldar er jafn sannarlega hluti af sögulegu ferli og lýðræðishreyfingin átjándu eða verkalýðshreyfingin á nítjándu. Reyndar er næsta samruni þegar farinn að láta til sín taka. Ábyrgðarlaus valdbeiting hefur valdið uppreisn almennings. Það mætti búast við að þessi uppreisn myndi taka á sig stjórnleysi í reiðilegri afneitun á persónulegu valdi. Samt sem áður, í svari við óhjákvæmilegu lögmáli samruna, grípur almenn uppreisn vald sem eina leiðina til að sigra harðstjórn. Meginregla fasismans er ábyrg valdbeiting almenningsþjóðarleiðtoga sem fólkið treystir fyrir valdinu til að starfa í þeirra nafni. Ábyrgðarlaus vald sem þjóðaruppreisn ögrar skapar sanna samruna þjóðarvalds sem ber ábyrgð á notkun valds síns gagnvart þjóðinni.

LOKIÐ ÁTÖKUNNAR?

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Það er aðeins eftir að ræða hvort stéttarlausa bylting fasismans bindur enda á félagslega ferlið og fullkomnar stéttarlausa ríkið. Þetta verður að mestu leyti að vera mál framtíðarinnar. Vonandi nær díalektíkin nú út fyrir þjóðina að fullkomnun heimsskipanarinnar, eða ris yfir stjórnmálin og yfir í menningarlegt svið. Í öllu falli virðist rökrétt að búast við að stéttarlaus bylting eigi mun betri möguleika á að skapa stéttarlaust ríki en af ásettu ráði stéttarbyltingu eins og kommúnisma, sem hefur skapað ríki í Sovétríkjunum sem er enn mjög upptekið af stéttakeppni og býr hratt til sína eigin skriffinnsku harðstjórn mjög hreinsaðs kommúnísks minnihlutahóps.

Það er einnig þýðingarmikið að öll fasísk ríki hafa lagt mikla áherslu á að koma á fót lífrænni samfélagsgerð og láta alla tilbúna stéttamun lúta þjóðarþjónustu.
Þetta virðist vissulega benda til þess að stéttarlausa byltingin leiði til stofnunar stéttarlausa ríkisins og þar með til endaloka baráttunnar fyrir stéttarforréttindum, sem Marx fordæmdi. Það gæti vel verið að þjóðarbyltingin muni áorka því sem alþjóðlega bylting marxisma hefur ekki tekist að koma á.

Í öllu falli sækist enginn fasisti eftir gyðinglegu „árþúsundi“ þar sem barátta mun hætta og stöðnun hefjast. Nóg fyrir okkur til að takast á við illsku samtímans og taka þátt í sögulegu ferli sem mun enn leiða til endurnýjunar á tímum sem eru sokkin í ógeðfellda efnishyggju. Stéttabarátta er einkenni efnislegrar eigingirni. Miðalda-Evrópa þekkti önnur markmið og æðri hugsjónir. Við skulum binda enda á stéttabaráttuna svo að vesturlandabúar geti snúið augum sínum að göfugri hlutum. Við fögnum þessum framtíðarátökum, þessum stærri átökum sem enn eru framundan.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Hinir arflausu jarðvegsins eftir Francis Mcevoy

THÉR erum svo margir okkar sem, eins og þið, bændur í Bretlandi, fæddust og ólust upp í opnu landi og, áður en þeir voru reknir af eyðileggjandi harðstjórn nútíma kapítalismans til að leita sér lífsviðurværis í dauðhreinsuðum borgum, þekktum gleðina af því að vakna á hverjum morgni í hreinu lofti við fuglasöng, eða vindsöng í trjánum, við sólarljós, sviða frostsins eða mjúkan regnský á grasinu. Við elskuðum náttúruna í öllum skapi hennar og á öllum árstíðum hennar, því við vorum hluti af henni. Við lifðum lífi í mestu einfaldleika og því djúpstæðustu ánægju. Besta gjöf Guðs til mannkynsins, sterk heilsa og hugarró, var okkar, því við brutum engin lög, hvorki mannleg né guðleg. Við báðum svo lítið um lífið - aðeins að vinna fyrir hóflegri ávöxtun og þar með öðlast nóg til að lifa á landi feðra okkar.

En svartir dagar komu yfir landbúnaðarlöndin. Við vorum eyðilögð af kerfinu sem þröngvar bresku þjóðinni inn í skrifstofur og verksmiðjur og skilur útlendinga eftir landbúnað. Bretar framleiddu vörur fyrir innfluttar matvörur.

Sama hversu mikið slíkt kerfi skaðar fólk, líkamlega, andlega, siðferðilega eða...
setji þá í hættu á hungursneyð á stríðstímum, þá er það „greiðslumöguleiki“ — fyrir suma.

Og þannig komum við til stórborganna, til efnahagslegrar þrælkunar. Við urðum skrifstofufólk, verksmiðjuverkamenn, afgreiðslufólk í verslunum, misstum sólbrúnkuna á andlitum okkar og lifðum kvíðafullu, sálarlausu lífi launþrælsins. Okkur var sagt að við ættum að vera þakklát, og ef þörf krefur berjast, fyrir blessunina sem lýðræðið veitir okkur. Lýðræði sem holdgerfir græðgi, efnishyggju, smámuni og viðskiptalega misnotkun allra mannlegra þarfa og eðlishvöta. Þöggun mannkynsins sem hingað til hefur verið óþekkt í sögunni, utan Sovétríkjanna. Lengi lifi „litli maðurinn“, staðlaður eins og fjöldaframleiddur bíll, hópurinn af „Babbittum“ frá þjónustuíbúðunum og úthverfunum, áróðursfullur, arðrændur og dýrkaður, í „þessu Englandi okkar“!

Það er rétt að ekki allir hafa enn yfirgefið landið, en hversu lengi geta hinar sárt þreyttu leifar haldið áfram baráttunni gegn efnahagskerfi sem í grundvallaratriðum er fjandsamlegt, sem heyjar borgarastyrjöld verksmiðjunnar á bændabýlunum? Bændur Englands, land okkar er þræll útflutningskapítalismans, sem leggur alla áherslu á bæina, iðnvæðingu og þéttbýlisvæðingu.
Hvað getur það boðið ykkur annað en tímabundna hjálp til að sefa upp óp dvínandi fjölda ykkar og afla ykkur skatta blekktra atkvæða? Þið hafið verið sagt að eitthvað verði gert fyrir ykkur; trygging sem er líklega jafn mikils virði og slagorðið „heimili hæf fyrir hetjur“ í fyrirlitlegri minningu. Þegar þið hafið sannað tilgangsleysi þess, þá, í nafni breskrar karlmennsku ykkar og hefða, látið það vera í síðasta sinn. Breska sambandið hefur stefnu sem mun bjarga ykkur og Bretlandi og gera öllum sem þess óska, og þeir munu verða fjölmennir, kleift að snúa aftur til lands feðra sinna. Þið hafið eflaust heyrt og lesið margt okkur til vanvirðingar, en hafið þið aldrei hugsað að það gæti verið ástæða fyrir þessu - að við gætum verið að ögra hagsmunum sem eru hvorki ykkar, né okkar, né hagsmunum fjöldans? Er öll þessi vanvirðingarherferð svona mjög hagsmunalaus, haldið þið? Ætlið þið lengur að fá að vita hvað ykkur líkar, eða líkar ekki, með því að hafa stjórnmálaskoðanir ykkar af fúsum og frjálsum vilja takmarkaðar við kaldhæðni „Gömlu gengjanna“? Dæmið sjálf stefnu okkar, eins og hún hefur áhrif á ykkur, án nokkurra sviksamlegra ábendinga frá smásölumiðlunum. ******rafbókarbreytir DEMO Vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þið munuð komast að því að við erum ákafir þjóðernissinnar, sem helga okkur velferð breskrar jarðvegs. Iðnaðurinn mun einnig dafna, því hann mun njóta stuðnings þeirra fjármuna sem nú fjármagna útlendinga, en ekki á kostnað landbúnaðarins. Það mun ríkja réttlátt og heilbrigt jafnvægi í stað hins ójafna og ófélagslega hagkerfis nútímans.

Við útlægirnir úr sveitinni elskum jarðveginn eins og allir ykkar. Það er rangt að segja að við... stefna að harðstjórn. Við gætum ekki, jafnvel þótt við vildum, stjórnað bresku þjóðinni.

Dauði sveitarinnar boðar dauða þjóðarinnar, því úr jarðveginum sprettur allt líf, líkamlegt og andlegt. Þið, sem skiljið þessi sannindi eðlislægt, verðið að vita að við erum ekki afvegaleidd, sem prýðum þau á fána okkar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Fyrirtækjahagfræði
eftir A. Raven Thomson

AHrun núverandi efnahagskerfis hefur skapað nútímaheiminn MIKIÐ vandamál. Við getum ekki lengur þolað kerfi sem dæmir flesta okkar til fátæktar í miðri mestu gnægð sem mannkynið hefur nokkurn tímann kynnst, sem sviptir milljónir manna réttinum til að sjá sér farborða og færir stríðshættuna enn nær í alþjóðlegri baráttu um samdrátt heimsmarkaða. Hver er orsök þessa alheimshruns? Hvar höfum við farið úrskeiðis?

Áður en við getum til fulls metið orsök vandans verðum við að skoða þrennt eðli skipulagðs samfélags sem hér segir: —

- Miðstjórn sem hefur vald til að skipuleggja og stýra þjóðlífinu.
- Fjöldi félagshópa með fjölbreytt markmið og áhugamál.
- Fjöldi einstaklinga gæddir frumkvæðis- og framtakshæfileikum.

Klassísk hagfræðikenning nítjándu aldar fjallaði næstum eingöngu um þriðja og síst skipulagða þátt samfélagsins og var óánægð með afskipti ríkisins eða hópa af efnahagsmálum. Á fyrri tímum tiltölulega skorts kann að hafa verið einhver réttlæting fyrir þessari skoðun, þar sem frumkvæði og framtak einstaklingsins var þá afar mikilvægt til að þróa leyndan framleiðslugetu og efla tæknilegar uppfinningar. Augljóslega myndi einstaklingurinn þróa frumkvæði sitt og framtaksgetu til hins betra ef honum væri veitt sem mest efnahagslegt frelsi, og það er einmitt það sem hagfræðingar Manchesterskólans kröfðust þegar þeir mæltu fyrir „laissez faire“ og frjálsum viðskiptum.

Hvað sem kostir efnahagslegs frelsis eru við að leysa skortsvandamálið, þá hefur það orðið jákvæð ógn við samfélagslega velferð á tímum allsnægta. Það er engin þörf á að fordæma klassíska hagfræðikenningu sem slíka, en við verðum að gera okkur grein fyrir því að engin algild „lögmál“ í hagfræði geta verið óháð félagslegri skipulagningu. Enginn vafi leikur á því að einstaklingshyggjan var mjög nauðsynleg á tímum skorts og við verðum að þakka Manchesterskólanum fyrir að leysa framleiðsluvandamálið, en tíminn er nú kominn fyrir nýtt efnahagskerfi í samræmi við þarfir nýrrar aldar. Einstaklingsframtak, hvatt áfram af fullkomnu frelsi til arðráns, hefur bundið enda á skortinn en er algerlega ófært um að dreifa þeim gnægð sem það hefur skapað til fólksins í heild. Framleiðsla er í eðli sínu einstaklings- eða í mesta lagi hópferli: dreifing, hins vegar, byggist á þörfum alls samfélagsins og getur augljóslega ekki tekist án mikils meðvitaðrar samfélagslegrar skipulagningar.

SÓSÍALISMI OG STÉTTASTRÍÐIN

Þar sem einstaklingshyggja hefur nú liðið sitt gagnstímabil og orðið raunveruleg hætta fyrir efnahagsframfarir, er kominn tími til að beina efnahagslegum hagsmunum að þjóðfélagshópnum, ef ekki þjóðinni í heild. Hingað til hafa þeir sem hafa ráðist harkalegast á núverandi kerfi og tekið upp sameiginleg hugtök eins og „sósíalisti“ eða „kommúnisti“ aldrei raunverulega...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

risið upp fyrir hópsjónarmið. Þrátt fyrir háværa fullyrðingu þeirra um að „þjóðnýta“ framleiðslutækin, liggur sjálfur grunnur sósíalískra og kommúníska aðdráttarafla í ýkjum á stéttaskiptingum og kröfu um „stéttastríð“. Slík stéttameðvituð kenning tilheyrir greinilega sviði félagslegs hóps og nær ekki að leiða til neins skilnings á öllu samfélaginu sem lifandi lífrænni einingu. Reyndar staðfestir áherslan sem sósíalisti leggur á alþjóðahyggju og afneitun hans á föðurlandsást vanhæfni hans til að skilja til fulls afleiðingar félagslegrar skipulagningar, sem ætti að rísa langt upp fyrir stéttasjónarmið til að ná fram þjóðarmarkmiðum. Endanlegt „reductio ad absurdum“ er náð þegar sovéska stjórnin í Rússlandi heldur því fram að hún sé „einræði verkalýðsins“ því þetta myndi þýða varanlegt og meðvitað yfirráð hóps yfir þjóðarlífinu.

Reyndar verður stéttastríð hrein fáránleiki á tímum allsnægta, því hvaða tilgang getur barátta milli stétta verið þegar nóg er fyrir alla? Stéttastríð er hvorki meira né minna en hryllileg leifar af tímum skortsins, sem aðeins getur varað inn í nútímann vegna óhagkvæmni núverandi efnahagskerfis. Leysið dreifingarvandamálið og stéttastríðinu er lokið. Í öllum tilvikum er aðskilnaður samfélagsins í stríðandi stéttir að miklu leyti tilbúinn uppfinning Karls Marx, því að aðgreining á eigandi og arðránsstéttum verður sífellt erfiðari, eftir því sem nútímalífið verður sífellt flóknara.

Karl Marx hafði enga hugmynd um stóru hlutafélögin sem dreifðu eignarhaldi yfir gríðarlegan fjölda fólks sem venjulega sér fyrir sér í iðnaði; né gerði hann ráð fyrir þeim mikla fjölda skipuleggjenda og verkfræðinga, sérfræðinga og tæknimanna sem myndu mynda staðið milli vinnuveitenda og verkamanna með þróun nútíma iðnaðar.

Jafnvel þótt við samþykkjum skiptingu samfélagsins í vinnuveitendur og verkamenn, þá þýðir það ekki endilega að hagsmunir þeirra séu andstæðir. Það er rétt að bæði vinnuveitendur og verkamenn líta á sig sem andstæða heri með hagsmunaárekstra, en þetta stafar af vanhæfni til að skilja ávinninginn af sameiginlegri skipulagningu fyrir báða aðila. Í tilviki hvers einasta atvinnufyrirtækis er augljóst að hagsmunir vinnuveitanda og verkamanna eru andstæðir og að ef verkamenn krefjast of hárra launa verður enginn hagnaður eftir fyrir vinnuveitandann, en ef vinnuveitandinn getur þvingað niður laun mun hann njóta meiri hagnaðar. Það þýðir þó ekki að vinnuveitendur og verkamenn í heild sinni geti því hagnast á eigin stétt á kostnað hins. Reyndar, á tímum allsnægta, eins og nú, fara hagsmunir verkamanna og vinnuveitenda hönd í hönd. Augljóslega er þörf nútíma iðnaðar fyrir stóra og vaxandi markaði. Tilraunin til að finna þá í blekktum alþjóðaviðskiptum hefur mistekist hrapallega á undanförnum árum, með þeim afleiðingum að nú leita iðnrekstrarmenn í auknum mæli að heimamarkaði.

Ljóst er að kaupmáttur heimamarkaðarins mun þó að miklu leyti ráðast af launum, þannig að það hefur í raun orðið í þágu vinnuveitanda að verkamenn fái hærri laun til þess að þeir geti keypt vörur nútímaiðnaðar.

Vissulega munu sósíalískir verkamenn ekki útvíkka trú sína á stéttabaráttuna svo mikið að þeir hafni hærri launum, því það mun gagnast vinnuveitendum!

FYRIRTÆKJAHUGMYNDIN

Við sjáum þá að núverandi efnahagskerfi hefur mistekist vegna þess að það lagði of mikla áherslu á hagsmuni einstaklingsins, en að sósíalísk og kommúnísk kenning eiga jafnan sök á því að hún upphefur félagslegan hóp á kostnað samfélagsins í heild. Fasismi snýr sér að þriðja valkostinum og krefst þess að samfélagið sé meðhöndlað sem eitt skipulagt fyrirtæki, stjórnað og skipulagt af miðstjórn sem hefur nægilegt vald. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

vald yfir einstaklingum og hópum til að vernda almenna velferð heildarinnar og efla þjóðarmarkmið. Þetta er sameiginleg hugmynd um þjóðina sem lífveru af æðri gerð, en í eðli sínu svipuð mannslíkamanum, þar sem líffæri hennar og starfsemi þjóna sameiginlegu markmiði.
Þetta er grundvallaratriði skipulags fasistastjórnarinnar á Ítalíu sem stjórnar samskiptum ítalskra vinnuveitenda og verkamanna eftir sameiginlegum hagsmunum í samræmi við reglur hins fræga vinnumálaskrár.

Slíkt kerfi, sem byggir á alveg nýrri hugmynd um efnahagslegt tilgang, mun krefjast jafn nýrrar vísinda um efnahagslega aðlögun að félagslegum þörfum. Ég tel að þessi nýja hagfræði muni þróast í þessu landi, sem hefur svo lengi verið viðskiptamiðstöð heimsins. Það væri tilgangslaust að hunsa þá staðreynd að bæði Ítalía og Þýskaland, fyrstu löndin til að taka upp fasíska stjórnskipan, hafa átt í mestum erfiðleikum með að þróa efnahagslega hlið stjórnar sinnar, þótt þau hafi bæði brugðist mun betur við álaginu af heimskreppunni en lýðræðisríki. Við verðum að muna að þótt lýðræði og frjálslyndar meginreglur hafi fyrst komið til Frakklands og álfunnar, þá var það í Bretlandi sem efnahagslegar afleiðingar frjálslyndis voru unnar af einstaklingshyggjuskólanum í Manchester. Þar sem það var Bretland sem gaf heiminum þessa hættulegu, næstum hörmulegu, hagfræðikenningu, verður það greinilega skylda Bretlands að beita nýju meginreglum fasismans á efnahagssviðið og skapa viðskiptauppbyggingu framtíðarinnar sem mun koma í staðinn fyrir afgangs frjálslyndra fríverslunar.

FYRIRTÆKJAMEGINREGLUR

Það getur ekki verið hluti af þessari umræðu að leggja grunn að slíkri vísindum, en ákveðnar meginreglur fyrirtækjahagfræðinnar benda strax til þess að þær stangist á við núverandi einstaklingshyggju. Í stað „hagfræðingsins“, þar sem persónuleg sjálfsleitni var grundvallaratriði gamla skólans, munum við hafa „hagfræðisamfélagið“ sem einstaklingurinn mun þjóna í þjóðrækni. Í stað þess að hópar manna sameinast til að vernda sameiginlega „hagsmuni“ sína, munum við hafa starfshópa sem sameinast í hagnýtri þjónustu við samfélagið í heild. Í stað samkeppni einstaklinga sem berjast fyrir lífsviðurværi, hver gegn öllum og djöfullinn fær síðasta, munum við hafa samvinnu einstaklinga í sameiginlegum hag þeirra.

Hvernig á að koma þessum meginreglum í framkvæmd? Fyrst og fremst án efa með valdbeitingu. Aga og eftirlit verður að koma inn í ringulreiðina sem ríkir í núverandi efnahagsmálum.
Hryllingur núverandi kerfis, sem kyndir undir elda stéttabaráttunnar og gefur sósíalískum ögrunarmanni tilefni til árásar á „kapítalisma“, stafar að miklu leyti af óeðlilegri beitingu efnahagslegs valds af hálfu hins valdamikla einstaklings sem hefur safnað nægum eignum eða fjármagni til að hafa veruleg áhrif á viðskiptamál og þannig efla hagsmuni sína með óréttlátum aðferðum. Undir fasisma verður engum einstaklingi leyft að nota eignir sínar í þessum skilningi sem leið til að beita valdi sér í eigin þágu. „Vald“ er einokun stjórnvalda.

Hér höfum við heildarsvarið við sósíalistanum sem krefst afnáms einkafjármagns og þjóðnýtingar framleiðslutækja. Það er rétt að einkakapítalisinn hefur áður misnotað stjórn sína yfir fjármagni til að efla eigin hagsmuni, en það réttlætir ekki afnám einkaeignar, heldur frekar stjórn á notkun hennar til að koma í veg fyrir andfélagslegar aðgerðir. Sannleikurinn er sá að sósíalisti er ekkert annað en óánægður borgaralegur, sem öfundar kapítalistann af auðæfum hans og völdum. Í því felst að hann samþykkir borgaralega meginregluna um að eigandinn megi gera það sem hann gerir.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

honum líkar við sitt eigið og getur því ekki fundið neinn annan kost en arðrán kapítalismans, sem yfirgnæfir góða kapítalistann með hinum vondu. Fasismi viðurkennir að fjármagn og peningar hafa veitt einstaklingum vald sem þeir hafa misnotað í fortíðinni og krefst nægilegs valds og aðgerða frá kjósendum til að takast á við öflugustu hagsmunaaðila landsins. Eins og Oswald Mosley hefur orðað það fullkomlega skýrt: „Undir kapítalisma notar fjármagnið þjóðina í eigin þágu: Undir fasisma notar þjóðin fjármagnið í eigin þágu.“

Það er augljóslega óframkvæmanlegt að ríkisstjórn, hversu öflug og skilvirk sem hún kann að vera, skyldi reyna að skipuleggja ítarlega efnahagsmál allrar þjóðarinnar. Þetta væri afneitun allrar hópskipulagningar, sem er nauðsynlegur hluti af heilbrigðum stjórnmálum, og myndi tilhneigingu til að viðhalda og magna upp núverandi ógn skrifræðisins sem er ört að félagsleggera þetta land. Sósíalistar og íhaldsmenn keppast um að auka völd og áhrif Whitehall, sem er ört að verða „nýja einræðið“ sem Lord Chief Justice Hewart hefur spáð. Undir fasisma mun stór hluti þessarar skrifræðisstjórnar færast aftur eftir nýjum leiðum virkrar skipulagningar til fyrirtækja sem stjórna helstu atvinnugreinum og atvinnugreinahópum landsins. Fyrirtæki sem sérhæfa sig í landbúnaði, fiskveiðum, flutningum, námuvinnslu og læknisfræði munu taka við af ráðuneytum í Whitehall og verða mönnuð mönnum sem hafa unnið sig upp í gegnum atvinnugrein sína og starfsgrein og verða mun betur í stakk búnir til að stjórna henni en nokkur fastráðinn embættismaður ríkisstjórnarinnar. Þessar nýju stofnanir iðnaðarsjálfstjórnar munu koma í stað sveitarfélagssjálfstjórnar sem er að úreljast hratt vegna hraða nútíma samgangna og víðtækari skipulagningar opinberra veitna. Með þessu móti mun hópskipulag umbreytast frá stífari byggingargrunni fortíðar yfir í sveigjanlegri starfsgrundvöll framtíðarinnar.

Fyrirtækjunum verður veitt mjög mikið sjálfsstjórnarvald til að leysa öll innri mál varðandi atvinnugreinar sem þau stjórna, og vinnuveitendur, verkamenn og neytendur munu allir eiga fulltrúa í stjórn fyrirtækisins. Vinnuveitendur munu eiga fulltrúa í gegnum atvinnurekendasamtök sín, og verkamenn í gegnum verkalýðsfélög sín, en ríkisstjórnin mun skipa fulltrúa neytenda til að gæta hagsmuna almennings og annarra fyrirtækja sem hafa sérstakan áhuga á vörunni. Fyrirtækið verður skylt að setja launa- og vinnuskilyrði fyrir atvinnugreinina milli atvinnurekenda og verkamanna, og einnig verð og samkeppnisskilyrði milli atvinnurekenda og neytenda. Allir samningar sem gerðir eru verða lagalega bindandi fyrir alla atvinnugreinina og hver sá vinnuveitandi eða starfsmaður sem brýtur það sem í raun er samþykkt fyrirtækisins verður sekur um brot sem hægt er að draga hann fyrir dómstóla. Reyndar verður gert ráð fyrir að atvinnurekendasamtök og verkalýðsfélög viðhaldi aga meðal félagsmanna sinna, sem munu mynda 100% af viðkomandi atvinnugrein. Með slíkum fullnægjandi gerðardómsúrræðum verða verkföll og verkbönn auðvitað bönnuð, en vinnuveitendur, verkamenn eða neytendur geta leitað til ráðherra fyrirtækja, sem situr í ráði með fulltrúum allra iðnfyrirtækja, til að fá réttláta ákvörðun í samræmi við almenna iðnaðarvenju og þjóðarhag. Það mun koma í ljós að með þessari dreifingu valds og sjálfstjórnar til fyrirtækjanna mun miðlæga löggjafarþingið losna við mikið magn af ítarlegri löggjöf sem nú hamlar störfum þingsins.

NOTKUN FYRIRTÆKJASKIPULAGS

Hingað til kann nýja hagfræðin að virðast áhugaverð ný hugmynd, en vafasöm um hagnýtingu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

verðmæti til að bæta upp fyrir mikla flækjustig þeirra. Slíkt kerfi er þó ekki eingöngu hugsað sem huglæg æfing, heldur hefur það gríðarlega kosti einmitt þar sem núverandi kerfi er sérstaklega veikt. Til dæmis skulum við taka versta vandamálið af öllum, fátækt mitt í gnægð, sem stafar af því sem íhaldsmenn kölluðu „offramleiðslu“ en sem betur má lýsa sem „vanneyslu“. Augljóslega er aðeins hægt að leiðrétta þennan galla í núverandi kerfi með því að koma á mun hærri lífskjörum þegar fólk getur neytt gífurlegrar framleiðslu nútímavísinda og tækni. Því miður neyðir einstaklingshyggjukerfið kaupmátt niður, annað hvort í formi launa eða hagnaðar á gnægðartímabili, vegna mikillar samkeppni um að selja vörur á þegar ofbirgðamarkaði, sem neyðir framleiðendur til að lækka verð í óbilandi tilraun til að ná markaðnum. Undir fasisma verða verð og samkeppniskjör hins vegar stjórnað og engum framleiðanda verður leyft að svitna starfsmenn sína gegn reglum fyrirtækis síns til að stela forskoti á samkeppnisaðila sína. Ekki aðeins verður hægt að stöðva lækkun kaupmáttar með þessum hætti, heldur er hægt að hækka allt launakerfið til frambúðar með samræmdum aðgerðum á öllu iðnaðarsviðinu. Augljóslega eru slíkar aðgerðir fullkomlega skynsamlegar og hafa verið boðaðar af nokkrum opinberum mönnum á undanförnum árum, en því miður er ekki hægt að framkvæma þær undir núverandi einstaklingshyggjukerfi, því ef einhver vinnuveitandi væri nógu heimskur til að reyna að hækka laun verkamanna sinna í þágu þjóðarbata, myndi hann fljótlega finna fullt af óþjóðræknum keppinautum sem myndu skera niður laun sín og reka hann af markaðnum. Það er aðeins undir aga og stjórn skipulagðrar fasistastjórnar sem slík stefna er hægt að framkvæma með árangri.

Með sama hætti er einnig hægt að lækna hina miklu plágu atvinnuleysis, því það er augljóst að þetta er eingöngu afleiðing af algjöru skipulagsleysi í núverandi þjóðarbúskap okkar.
Það verður á hverjum tíma að vera í þessu landi ákveðið magn af vinnu, reiknað í mannastundum, sem þarf að vinna, og ákveðinn fjöldi verkamanna sem eru tilbúnir og áhugasamir um að vinna þetta verk.
Vinnu er vissulega hægt að dreifa yfir allan fjölda starfsmanna með því að leiðrétta vinnutímann, eins og er gert á Ítalíu núna, þar sem 40 tíma vinnuvikan er nú tekin upp. Reyndar vilja fasistastjórnin í þessu landi frekar leita hagstæðari lausnar í þá átt að hækka lífskjör fólks frekar en að stytta vinnutímann, en í öllu falli verður atvinnuleysisvandamálið fullkomlega og varanlega leysanlegt með skipulagi fyrirtækjaríkis.

HLUTVERK FJÁRMÁLA

Einn helsti galli núverandi kerfis hefur verið að það hefur ekki tekist að innræta hinum ýmsu störfum og starfsgreinum samfélagsins skilning á hagnýtu hlutverki þeirra í þjónustu við heildina. Þetta hefur leitt til verstu niðurstaðna á sviði fjármála, þar sem bankamenn og fjármálamenn hafa misnotað peningavald á skammarlegan hátt í eigin þágu. Reyndar er það engin ýkja að segja að þetta land, eins og mörg önnur, sé undir stjórn einræðis háfjármála, sem hefur miklu meiri áhuga á arðbærum ávöxtun erlendra skuldabréfamarkaða en velferð bresku þjóðarinnar. Fyrsta og brýnasta verkefni fasistastjórnarinnar verður að brjóta niður þetta núverandi einræði alþjóðlegra fjármála og skipta því út fyrir yfirvaldsstjórn sem þjóðin hefur vald til að þröngva hagnýtu og félagslegu markmiði upp á jafnvel öflugustu hagsmuni landsins.

Hlutverk peninga, sem er of oft gleymt nú til dags, er að auðvelda skipti á vörum og þjónustu. Sú staðreynd að við eigum svo erfitt með að skiptast á vörum okkar ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

og þjónustu í dag er skýr vísbending um að fjármálakerfið tekst ekki að sinna frumskyldu sinni gagnvart samfélaginu. Hversu færir og hugvitsamir sem tæknimenn okkar og uppfinningamenn kunna að vera, þá er ekki hægt að hækka lífskjör fólksins nema nægilegur gjaldmiðill og aðrir skiptimiðlar séu settir í umferð. Annars verður eina afleiðing uppfinninga og hagræðingar iðnaðarins að reka fleiri og fleiri menn úr vinnu. Eins og er þjáumst við af mjög alvarlegum takmörkunum á peningum, sem bankarnir framkvæma í framhaldi af verðhjöðnunarstefnu sinni. Ástæðan fyrir þessari stefnu er tvíþætt. Í fyrsta lagi er til ákveðin meðfædd íhaldsstefna sem enn heldur fast í gullstaðinn gjaldmiðilsins sem síðasta leifar vöruskiptatímabilsins.

Í öðru lagi gera fjármálamenn sér grein fyrir því að takmörkun á magni þeirrar vöru sem þeir versla með gerir hana verðmætari og þá sjálfa öflugri. Af þessum tveimur ástæðum er magn peninga í umferð ekki aðlagað, eins og það ætti að vera, að magni hugsanlegrar framleiðslu í landinu, heldur takmarkað við hlutfall af framboði ákveðins eðalmálms, gulls, í hvelfingum Seðlabankans. Ljóst er að tiltækt framboð þessa málms er alls óviðkomandi dreifingarvandamálinu sem fjármálin verða að leysa, og í raun er magn gulls í öllum heiminum aumkunarvert ófullnægjandi til að fjármagna gríðarlega framleiðslugetu nútíma iðnaðar. En í stað þess að auka gjaldmiðil og lánsfé til að mæta þörfum iðnaðarþróunar, reyna fjármálameistarar okkar að snúa aftur til gullstaðalsins með því að takmarka framleiðslu við þau mörk sem heimsframboð gulls setur. Án efa viðhalda og auka alþjóðlegir fjármálamenn með þessum hætti stjórn sinni á heimsmálum, en aðeins á kostnað þess að dæma meirihluta heimsins til fátæktar í miðri allsnægtum.

Fasísk stjórn mun krefjast þess að þessu óeðlilega yfirráði fjármála yfir iðnaði verði snúið við. Það verður að gera fullkomlega ljóst að fjármálaráðuneytið þjónar iðnaðinum og hentar á engan hátt þeirri iðnaðarstjórn sem það hefur tekið yfir. Ekki aðeins verður að binda enda á hvatningu til erlendrar framleiðslu í samkeppni við okkar eigin með erlendum skráningum Lundúnaborgar, heldur verða fjármálamenn okkar og bankamenn að vera neyddir til að takast á við dreifingarvandamálið sem þeir hafa svo stöðugt vanrækt í fortíðinni. Við höfum þegar bent á að framtíð viðskipta okkar liggur í endurlífgun innlends markaðar og fjármálaráðuneytið verður nú að beina athygli sinni að leiðum til að koma þessari endurlífgun til leiðar með því að auka kaupmátt fólksins.

Þetta felur í sér gríðarlegt og byltingarkennt brot á öllum helgustu hefðum bankastarfsemi, því að kjarni vandans er sá að hann felur í sér fjármögnun neyslu. Hingað til hafa bankamenn takmarkað starfsemi sína eingöngu við fjármögnun framleiðslu á viðskiptasviðinu, því afborgunarviðskipti fjármagna í raun ekki neyslu, þar sem þau einungis veðsetja framtíðarkaupmátt til að tryggja tafarlausa sölu.

Við verðum að finna einhverja leið til að fjármagna hærri laun til að losa framleiðslugetuna. Eins og er er slík aðgerð auðvitað ómöguleg í einstaklingshyggjukerfi þar sem samkeppnin er mikil og hver sá vinnuveitandi sem færi í bankann sinn og bað um yfirdrátt til að greiða hærri laun yrði með réttu dæmdur sem brjálæðingur, því hann gat ekki tryggt að samkeppnisaðilar hans myndu gera slíkt hið sama eða ekki lækka laun sín til að ná markaðnum frá honum. Lord Beaverbrook, sem hefur oft talað fyrir hærri launum, hefur aldrei tekist að sigrast á þessum grundvallarörðugleikum.

Fyrirtækjahagfræði býður hins vegar upp á tafarlausn, einmitt í þeim tilgangi að...
Fyrirtæki eiga að stjórna og setja reglur um laun og vinnuskilyrði, þannig að ef fasistar
Ef ríkisstjórnin hefði tekið upp stefnu um hærri laun, þá kæmi ekki til greina að óþjóðrækin eða fyrirtæki undir stjórn erlendra aðila drægu sig til baka til að notfæra sér samkeppnisaðila sína; allt yrði

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

þvingaður til að fylgja sömu stöðlum. Ef vinnuveitandinn færi síðan í bankann sinn og bað um yfirdrátt til að framkvæma sinn hluta áætlunarinnar, myndi bankastjórinn ekki eiga í erfiðleikum með að verða við honum, því hann myndi vita að aukinn kaupmáttur alls samfélagsins myndi leiða til aukinna pantana og meiri velmegunar fyrir það fyrirtæki sem hann átti viðskipti við. Með þessum hætti myndi fasismi hækka lífskjör fólksins og koma því meira magni af gjaldmiðli og lánsfé í umferð sem er nauðsynlegt til að fjármagna aukna framleiðslugetu iðnaðarins.

Þessi stefna peningastefnunnar hlýtur augljóslega að fela í sér algjört brot á gullstaðlinum og íhaldssamari gagnrýnendur gætu óttast um stöðugleika gjaldmiðilsins í kjölfarið.
Fasismi bendir hins vegar á að peningar séu í raun krafa um vörur og þjónustu og að enginn maður í venjulegum skilningi fari í banka og krefjist gullstöngla fyrir seðla sína: hann er fullkomlega ánægður ef hann getur skipt peningum sínum fyrir þær vörur og þjónustu sem hann þarfnast. Nú er augljóslega nóg af vörum og þjónustu í boði í þessu landi um þessar mundir: vöruhús full af vörum, reyndar, og yfir tvær milljónir samlanda okkar bjóða upp á þjónustu sína til einskis. Svo lengi sem við gefum ekki út seðla sem eru ekki nægilega vel tiltækir fyrir vörur og þjónustu er engin hætta á verðbólgu; því mun fasismi byggja gjaldmiðilinn á breiðum grunni allra framleiðsluauðlinda þjóðarinnar, í stað þröngs og ótraustrar undirstöðu gullsins í Seðlabanka Englands.

EINRÆÐISSTJÓRN HEIMILIS

Eina gilda gagnrýnin á þessa stefnu um fyrirtækjaskipulagningu iðnaðarins, sem hækkar lífskjör allrar þjóðarinnar, felst í þeirri röksemdafærslu að þetta land sé að miklu leyti háð utanríkisviðskiptum sínum og geti því ekki efni á hærri lífskjörum en samkeppnisaðilar þess á mörkuðum heimsins. Þessari röksemdafærslu má þó í raun hrekja með vísan til dæmisins um Henry Ford, sem framleiddi ódýrasta bílinn í heimi og greiddi hæstu launin. Hann gat gert þetta vegna hins risavaxna heimamarkaðar í Ameríku, sem gerði honum kleift að kynna fjöldaframleiðsluaðferðir og keppa hagstætt á mörkuðum landa með mun lægri lífskjör. Reyndar erum við að missa markaði okkar erlendis, ekki vegna þess að vörur okkar séu dýrari en vörur samkeppnisaðila okkar, heldur frekar vegna þess að þessir markaðir eru lokaðir fyrir okkur með óyfirstíganlegum tollamörkuðum, sem innlendar atvinnugreinar eru að þróast hratt á bak við. Hversu ódýrar sem vörur okkar kunna að verða, getum við ekki búist við því að önnur lönd eyðileggi sínar eigin atvinnugreinar og geri sitt eigið fólk atvinnulaust til að kaupa þær. Í öllum tilvikum geta austurlenskar þjóðir, eins og Japanir, boðið vonlaust yfir okkur þegar spurningin um laun er tekin með í reikninginn.

Útflutningsviðskipti eru alls ekki nauðsynleg fyrir velferð lands, þar sem þau fela í sér að senda vörur úr landi til útlendinga til neyslu, í stað þess að geyma þær heima til að bæta lífskjör heimafólksins. Aðeins fjármálajöfrar Lundúnaborgar munu njóta góðs af umframútflutningi til langs tíma litið, þar sem það er á grundvelli þessa umframframleiðslu sem þeir veita miklum erlendum lánum, sem þeir fá svo rausnarlegar þóknanir af. Útflutningur er aðeins réttlætanlegur til að greiða fyrir nauðsynlegan innflutning, og innflutningur þessa lands gæti minnkað verulega með því að útiloka allar innfluttar vörur sem við getum framleitt heima. Það er hneykslanleg staðreynd að mikið magn af framleiddum vörum er flutt inn í þetta land, sem fullkomlega væri hægt að framleiða hér, og það er engin afsökun fyrir vanrækslu okkar á heimarækt bara vegna þess að auðlindir okkar eru ekki nægar til að fæða allan íbúa okkar; við ættum að minnsta kosti að framleiða hámarksframleiðslu heima áður en við förum ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

erlendis það sem eftir er.

Jafnvel eftir að við höfum framleitt sem mest úrval af vörum í þessu landi, væri það fáránlegt að neita því að við getum ekki gert okkur alveg sjálfbjarga, en hins vegar eru mjög fáar vörur sem við þurfum sem ekki er að finna einhvers staðar innan breska heimsveldisins.
Fasismi er ekki þröngsýn stefna Litla-Englands, heldur hefur hún mikla áætlun um einræðisþróun að bjóða heimsveldinu í heild. Mun stærri hluti af vaxandi heimamarkaði verður boðinn yfirráðasvæðum en var boðinn í Ottawa, því erlend samkeppni verður algjörlega útilokuð. Það leikur enginn vafi á því að heimsveldið í heild sinni verður fullkomlega tilbúið til að vinna saman að slíku efnahagskerfi, sem mun mynda fullkomlega sjálfbært heimsveldi einangrað frá áhrifum heimskreppna og heimsþunglynda og gert kleift að byggja upp hærri lífskjör en hingað til hefur verið þekkt.

Að lokum verðum við að ímynda okkur fyrirtækjafræðilegar meginreglur fasismans beittar í alþjóðaviðskiptum. Innflytjanda verður ekki lengur heimilt að kaupa á hvaða markaði sem honum hentar, heldur verður hann skyldugur til að vinna í gegnum utanríkisviðskiptaráð, sem mun nota kaupmátt þjóðarinnar sem leið til að afla sér útflutningsmarkaða. Frá upphafi mun fasismi tileinka sér þá stefnu að Bretland kaupi af þeim sem kaupa frá Bretlandi, og ef eitthvert erlent land vill selja okkur vörur sem okkur vantar, verður það skylt að taka við vörum okkar í staðinn. Þegar önnur lönd tileinka sér svipaðar aðferðir, munum við að lokum komast að almennu kerfi skipulagðra vöruskipta milli landa, sem er eina raunhæfa leiðin til skipulögðra alþjóðlegra viðskipta, laus við vélræði alþjóðlegra fjármála og skuldabréfa alþjóðlegra okurvaxta.

FYRIRTÆKJAHEIMSREGLU

Ekki má gera ráð fyrir að fasismi sé algerlega sjálfmiðaður í þjóðlegum skilningi. Vissulega er það grundvallaratriði í fasískri heimspeki að setja eigið land í fyrsta sæti, en það væri fljótfærni að gera ráð fyrir því að fasismi feli í sér þjóðarkeppni og geti leitt til stríðs á efnahagslegum forsendum. Þvert á móti er mjög alvarleg hætta á núverandi kerfi sú að sívaxandi barátta um heimsmarkaði geti leitt til stríðs. Reyndar hafa stríð um markaði þegar átt sér stað í Austurlöndum fjær, og það er aðeins með erfiðismunum sem Evrópuveldin hafa komist hjá því að vera dregin inn í baráttuna. Reyndar mun fyrirtækjakerfi efnahagsáætlanagerðar lágmarka hættuna á stríði, því það mun koma efnahagslegum orsökum stríðs undir meðvitaða stjórn manna. Það verður ekki lengur spurning um að hvert land selji hámarksútflutning á nágranna sína, heldur um valdamikla ríkisstjórnir í fullri fyrirtækjastjórn á efnahagsmálum sínum að hittast til að deila og skiptast á nauðsynlegum hráefnum sem þarf til iðnaðarþróunar þeirra. Þar sem enginn skortur er á þessum hrávörum, og þar sem framleiðsla þeirra hefur í raun verið verulega skert til að koma í veg fyrir að markaðurinn flæði yfir, ætti enginn vandi að vera á að finna vinsamlega lausn á þessu tiltölulega einfalda vandamáli, þegar þjóðirnar hafa yfirgefið þá fáránlegu hugmynd að þær geti hagnast á því að eyðileggja hver aðra.

Samkeppni verður vissulega til staðar í framtíðinni, en samkeppni um afrek, ekki samkeppni. Það er aðeins í samræmi við skipulag samfélagsins og efnahagslífsins sem við getum náð friði og velmegun í skipulögðum heimi. Við skulum leggja okkar af mörkum með því að koma reglu á okkar eigin þjóðarmál og hvetja aðrar þjóðir til að gera slíkt hið sama.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Nasistahreyfingin í samhengi eftir James Drennan

Ítalskir fasistar hafa aldrei reynt að gefa ítalskri þjóðernishyggju þann stórkostlega kynþáttafordóma sem herra Hitler hefur skapað sem andlegan innblástur „Dritte Reich“. Ef einhver þjóð hefur freistast til að byggja nútímastefnu á fullyrðingum fortíðarsögunnar, þá hefðu það verið herrar Rómar, en Signor Mussolini virðist stefna að fullkomnu samevrópsku sambandi byggðu á hugmyndum fasisma frekar en bókstaflegri endurvakningu rómverskrar landhelgisdýrðar. Herra Hitler, hins vegar, hefur útfært hugsjón um þýska (eða aríska) kynþáttaeinangrun, sem á sér djúpar rætur í þýskri sögu. Hins vegar þarf þetta þýska hugtak, ef það er rétt skilið, á engan hátt að stangast á við ítalska skilning á fasisma sem trúarjátningu sem ætlað er að mynda andlegan grunn endurnýjunar Vesturlanda. Það ætti heldur ekki að stangast á við háleita hugmynd um breska heimsveldið, sem innblæs fasisma í Bretlandi, því aldrei kemur upp hagsmunaárekstur. Þvert á móti geta öll hin fjölbreyttu framlög til kenningarinnar um heimsfasisma verið frekar viðbót en truflandi.

Til að skilja hvernig nasistar tóku upp kynþáttatúlkun sögunnar, sem fyrst var mótuð á síðustu öld af rithöfundum á borð við Frakkann Gobineau og Englendinginn Houston Stewart Chamberlain, og leiðtogar nasista aðlöguðu hana sem grundvöll byltingarhugsjónar sem þýski almúginn viðurkenndi og sem drifkraft núverandi ríkisstefnu Þýska ríkisins, er nauðsynlegt að skoða ákveðnar aðstæður og þróun í þýskri sögu yfir allt tímabilið síðustu þúsund ára. Aðeins með slíkri rannsókn getum við komist að grunni trúar nútímaþýska fólksins og skilið í hvaða átt herrar Þýskalands eru líklegir til að leiða fólk sem er staðfastlega sannfært um réttmæti trúar sinnar.

Það voru germönsku ættbálkarnir sem á áttundu öld tóku raunverulega við keisaralegum hugmyndum Rómar til forna. Keisaradæmið undir stjórn Karlamagnúsar – sem kallaður var keisari Vesturlanda – var þjóðernislega meira þýskt en franskt, og það var ekki fyrr en eftir dauða hans að fransk-gaullískir þættir fóru að aðgreinast frá Þjóðverjum, þegar erfingjar mismunandi hluta ríki hans sóru eiðinn, á frönskum og þýskum mállýskum. Eins seint og á þrettándu öld héldu Hohenstaufen-keisararnir áfram að líta á alla Ítalíu og stóran hluta þess sem nú er Frakkland sem héruð í Þýska keisaradæminu. Það er vert að taka fram að þótt Þýskaland hafi á þessum tíma varla náð austur fyrir Elbu, voru Niðurlönd, Búrgúnd og hlutar af Savoy og Franche-Comte í mismunandi mæli og á mismunandi tímum innifalin í keisaradæminu.

Það er einn af göllum sögukennslunnar í þessu landi að okkur er sjaldan gert kleift að sjá okkar eigin sögu í samhengi og í tengslum við sögu annarra Evrópulanda. Í fjórar aldir frá því að Loðvík Þjóðverji tók við krúnunni árið 825 og til dauða Friðriks II árið 1250 – nokkurn veginn tímabilið í okkar eigin sögu milli valdatíma Alfreðs mikla og Hinriks III – var saga Evrópu að miklu leyti saga Þýskalands. Á tímabili þegar okkar eigin saga var afar afskekkt – þegar atburðir hennar voru jafn fjarlægir atburðum meginstraums evrópskrar sögu og til dæmis einstaklingssaga nútíma Noregs er frá sögu nútíma Evrópu – var Þýskaland vettvangur mikilla átaka sem urðu til vegna fæðingar ...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Miðaldamenning Evrópu og keisarar hennar, eins og Hinrik Fuglaveiðimaður, Ottó mikli og Friðrik Barbarossa, urðu gerðarmenn Vestur-Evrópu og meistarar atburða frá Jótlandi til Sikileyjar, frá Búrgúnd til Ungverjalands. Nauðsynlegt er að meta þýðingu þessa tímabils í huga nútíma Þjóðverja til að skilja ótrúlegt stolt þeirra af sögu sinni og gremju og innilokun í landhelgisaðstæðum Evrópu eftir stríð.

Ottó mikli – sem lést árið 973, fyrir næstum þúsund árum – hefur á síðustu árum orðið æðsta persóna nasistakirkjunnar og myndir af honum birtast næstum jafn oft í þýskum bókabúðum og myndir af Hitler og Göring. Allt ferlið í sögu Þýskalands er í raun dæmi um fyrirbærið „stöðvun þróunar“ og þær sérkennilegu birtingarmyndir sem við tengjum við samtíma þýska þjóðarsálfræði eru upprunnar frá „gremjuflóknu“ sem er óhjákvæmileg afleiðing þess. Sjálft umfang og sveiflur Hohenstaufen-veldisins voru ósigur þýsku þjóðarinnar. Hinir glæsilegu keisarar þessarar ættar voru heillaðir af draumnum um Karlamagnús-veldið í Evrópu og í meira en öld sóuðu þeir kröftum Þjóðverja í að elta ítalska metnað sinn. Fyrri stefna Ottó mikla hafði verið að styrkja stórt þýskt ríki. Hohenstaufen-ættin laðast að þeim samevrópsku hugmyndum sem Habsborgarar urðu erfingjar að. Og hrun Hohenstaufen-ættarinnar skildi Þýskaland eftir veikt og án miðlægs afls, á þeim tíma þegar England og Frakkland voru á barmi þess að þróast í átt að því þjóðríki sem að lokum náðist undir Tudor- og Valois-ættinni. Mistök Hohenstaufen-stefnunnar virðast enn sorglegri frá þýsku sjónarhóli, þegar haft er í huga að hin mikla „Drang nach Osten“ Þjóðverja yfir Elbu og meðfram ströndum Eystrasalts var framkvæmd af Þýsku riddurunum á valdatíma Friðriks annars, og að þessi sókn var að lokum hætt í víðtækari möguleikum sínum vegna þess að kraftur frá þýsku miðstjórninni dróst saman.

Það eru næstum nákvæmlega þrjár aldir frá dauða Friðriks II árið 1250 til dauða Marteins Lúthers árið 1546, og þótt þetta sé nokkuð handahófskennd skipting er hún leyfileg til að alhæfa. Þetta þriggja alda tímabil markaði algjöra umbreytingu, bæði í framtíðarhorfum og persónuleika þýsku þjóðarinnar. Þrjár meginstraumar sögunnar höfðu grundvallaráhrif á síðari þróun þýsks sögulífs.

Í fyrsta lagi glötuðu bæði þýsku og norður-ítalsku borgirnar þeim efnahagslegu yfirburðum sem þær höfðu notið á miðöldum, þegar þær höfðu vaxið upp meðfram aðalviðskiptaleiðinni frá austri til vesturs milli Evrópu og Býsantísk-Sarasenska Austurlanda. Inntaka Tyrkja á Konstantínópel eyðilagði að mestu leyti velmegun allra svæða meðfram þessari leið, og uppgötvun Ameríku og opnun Höfðaleiðarinnar færði miðstöð efnahagslegs valds til landanna meðfram Atlantshafsströndinni - Spánar og Portúgals, Englands, Frakklands og Hollands. Það er í raun engin ýkja að segja að bæði siðaskiptin í Þýskalandi og þrjátíu ára stríðið á sautjándu öld áttu rætur sínar að rekja til þess mikla efnahagslegrar óróa sem hlýtur að hafa fylgt þessari tilfærslu helstu viðskiptamiðstöðva.

Önnur stóra sögulega straumurinn á þessu tímabili var uppgangur Habsborgara í fótspor Hohenstaufen-ættarinnar. Habsborgarar voru þýskir prinsar með víðtæk persónuleg yfirráð í þýskum löndum, en staða þeirra í Austurríki - Østermark Mark - á austurströnd Þýskalands gerði þá í raun ekki þýska í eigin þágu. Hefðbundin stefna Habsborgara skýrir auðveldlega hið mikla hatur sem Pan-Þjóðverjar, og

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Sérstaklega nasistar, hafa í allri „austurrísku kenningunni“. Habsborgarar – líkt og fyrri Hohenstaufen-ættbálkarnir – litu á sig sem erfingja Rómaveldis og gerðu tilkall til heimsyfirráða, eða að minnsta kosti, í hagnýtri stjórnmálum, til yfirráða í Evrópu. Þetta ótrúlega hús var, á mismunandi tímabilum í sögu sinni, ítalskt veldi, spænskt og suður-amerískt veldi, slavneskt veldi, veldi með metnað í Asíu – og jafnvel í Afríku – en það var aldrei veldi sem meðvitað leyfði eingöngu þýskum hagsmunum að ráða ríkjum.

[1] Habsborgarar gegndu mikilvægu hlutverki fjórum öldum eftir að Tyrkir lögðu Konstantínópel undir sig. Þeir hættu hernaðarframförum Tyrkja vestur á bóginn og tóku við af Býsantísku keisurunum sem helstu siðmenningarvaldar um alla Suðaustur-Evrópu. En hlutverk þeirra var jafn mikilvægt fyrir Evrópu og það var hörmulegt fyrir hugmyndina um þýska þjóðerni.

Áhyggjur þeirra af Miðjarðarhafinu frestuðu öllum sameiningarferlum í Þýskalandi um óákveðinn tíma og stefna þeirra af konungsættinni leiddi í reynd til þess sem jafngilti skiptingu þýskumælandi landanna.

Þriðja mikilvæga áhrifin á þróun þýskrar sögu voru skipting þýskumælandi landanna og umbreyting á öllu kynþáttaeinkenni þeirra íbúa sem kölluðu sig Þjóðverja, sem átti sér stað á tímabilinu 1250-1550. Þetta fyrirbæri var afar mikilvægt, sérstaklega þegar haft er í huga að það var á sama tímabili sem þjóðir eins og Englendingar, Frakkar og Spánverjar, og jafnvel Ungverjar, Tékkar og Pólverjar komu fram og sameinuðust, og Evrópa fór að taka á sig þær myndir sem við þekkjum nú.

Á tímum Karlamagnúsar voru munirnir á Germönum og Frankum ekki mjög skýrt skilgreindir. England, undir yfirráðum Saxa, var að mestu leyti þýskt konungsríki, og það sama má segja um Norður-Ítalíu undir Langbarðaveldi. Þar átti sér fyrst stað upptaka þýskra þátta í Englandi, Austur-Frakklandi og Norður-Ítalíu. Þessu ferli hafði í raun verið lokið löngu fyrir dauða Friðriks II árið 1250. Á næstu þremur hundruð árum voru vesturlandamæri Þýskalands færð aftur að Rín. Svæði eins og Búrgúnd og Franche-Comté voru að verða frönsku og minna þýsk. Niðurlönd urðu endanlega óþýsk. Sviss tók á sig mynd og töluverður þýskur íbúafjöldi fylgdist með svissnesku hugmyndinni. Mikilvægar þýskar hergöngur í Austurríki urðu óaðskiljanlegur hluti af að mestu leyti óþýska Habsborgarveldinu. Niðurstöður þessara aðskilnaðar eru enn mikilvægar í nútímasögu Evrópu. Þær útskýra austurríska spurninguna.

Þau útskýra Elsass-Lothringen-málið – deiluna um svæði sem hefur aldrei alveg hætt að vera þýskt og hefur aldrei orðið að öllu leyti franskt. Þau útskýra einnig tilraun nasista til að endurvekja alþýska meðvitund, ekki aðeins í Austurríki og Tékkóslóvakíu, heldur einnig í minna mæli í Hollandi og Danmörku, í Sviss og Belgíu.

En á sama tíma og þýsku tungumálamörkin voru að færast aftur í átt að Rín, og á meðan íbúar af ósviknasta þýska blóði voru að umbreytast í svissneska, franska og hollenska, breiddist þýska tungumálið og þýsk menning hratt út til austurs, og frumstæður, ekki-þýskir íbúar Norðaustur-Evrópu voru að læra að líta á sig sem Þjóðverja. Þýska nýlenduvæðingin austur á bóginn var verk Þýsku riddarans sem sigruðu og trúðu slavneskum og finnskum ættbálkum austan við Elbu og síðar handan Oder, og þýskra Hansabæja sem voru að stofna verslunarmiðstöðvar meðfram strönd Eystrasalts. Að lokum voru framfarir Þjóðverja í þessa átt stöðvaðar af hernaðarmætti Póllands og af samkeppni skandinavískra ríkja, og auðvitað síðar af tilkomu Rússlands sem stórveldis í upphafi aldarinnar.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

átjándu öld. En þetta var mikill árangur, sérstaklega þegar haft er í huga að þessari sókn lauk á milli þrettándu og fimmtándu aldar, þegar mið-Þýska innblásturinn var veikur og oft alls ekki til staðar. Hlutverk Hansaborganna og Þýsku riddaraveldanna í Eystrasalti samsvaraði mjög hlutverki ítölsku lýðveldanna og latnesku riddarareglunnar í Miðjarðarhafinu, sem tókst að viðhalda árásargjarnri ítalskri stefnu í austri á þeim tíma þegar ekkert mið-Ítalskt vald var til staðar.

Í hálfgerðu misheppnun miðalda „Drang nach Osten“ er að uppgötva annað atriðið í „gremju-flóknu“ sem liggur að baki túlkun nútíma Þjóðverja á sögu lands síns. Nasistar – sérstaklega það sem mætti kalla „prússneska skólann“ sem hershöfðinginn Goring og herra Rosenberg tilheyra – horfa stöðugt til endurvakningar á þýskri innrás og nýlenduvæðingu í Eystrasaltslöndunum, sem bætur fyrir takmörkun á þýskum vonum í Vesturlöndum.

Mikilvægasta afleiðing miðalda „Drang nach Osten“ var stofnun prússneska ríkisins. Íbúar Prússlands voru að mestu leyti af slavneskum og finnskum uppruna – frumstæðustu þjóðflokkar Norður-Evrópu – blandaðir við stríðsgjarna og þurfandi þjóð sem hafði flust austur á bóginn frá eldri setlögum þýskrar menningar. Prússar voru útrýmdir sem þjóð, sem afleiðing af tveggja alda blóðþyrsta stríði miðalda.

Siðaskiptin í Þýskalandi – sem ná yfir stærstum hluta sextándu og sautjándu aldar – má að vissu leyti líta á sem að mestu leyti ómeðvitaða hreyfingu vonsvikinnar þýskrar þjóðernishyggju gegn alþýskum – rómversk-kaþólskum hugmyndum um Habsborgara. Siðaskiptin náðu hámarki í Þrjátíu ára stríðinu sem lagði Þýskaland í rúst í næstum öld síðar og lamaði völd Habsborgara alvarlega. Endurheimt tyrkneskra valds sem sýndi sig í umsátrinu um Vínarborg árið 1683 var ein afleiðing af veikingu Habsborgara og Þrjátíu ára stríðið leiddi líklega til þess að tyrknesk stjórn í Suðaustur-Evrópu var lengd í meira en tvær aldir.

Uppgangur franska konungsveldisins var alvarleg og varanleg ógn við styrkingu hvers kyns þýskrar einingar. Frans 1. vann með Tyrkjum gegn Habsborgurum og það var Valois-ættin sem fyrst hóf að berjast fyrir pólskum víglínum gegn Þýskalandi í austri. Á næstu öld var það Richelieu sem raunverulega færði Þjóðverja til valda í Þrjátíu ára stríðinu. Niðurstaða stefnu hans var að Þýskaland var skilið eftir í höndum Bourbon-konungsveldisins í heila öld, þar til tilkoma Prússlands undir stjórn Friðriks mikla kynnti alveg nýtt afl í þýskum stjórnmálum.

Með komu Friðriks mikla nálgumst við nútímaskeið þýskrar sögu — og þá baráttu milli Hohenzollern og Habsborgara, milli mótmælenda, hálfþýska Prússlands sem leitast við að vera þýskt, og þýska Austurríkis, sem leitast við að vera ekki-þýskt, og — innan marka ættarinnar — samevrópskt, sem var ein helsta, þótt óbein, orsök síðasta stríðs. Siðaskiptin höfðu verið innan ákveðinna þýskra marka, samþýsk hreyfing, og má einnig líta svo á að hún hafi verið viðbrögð við þeirri efnahagslegu vanþróun sem Þýskaland hafði fallið í vegna breytinga á viðskiptaleiðum á fimmtándu öld. Wallenstein, án efa mesti Þjóðverji sinnar aldar, hafði víðtækar, þótt óljósar, hugmyndir um samþýska einingu og hann lést vegna samskipta við norðurþýska prinsa gegn hagsmunum Habsborgarættarinnar. Friðrik mikli véfengdi alvarlega yfirráð Habsborgara í Mið-Evrópu og hann nýtti sér veikleika Frakklands á tímabilinu fyrir byltinguna til að brjóta niður pólsku hindrunina gegn Prússlandi í austri. Napóleonsstyrjöldin voru varla meira en óþægilegt hlé í samkeppninni ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

milli germönsku stórveldanna tveggja. Árangur þeirra var að styrkja stöðu Prússlands verulega, því þeir veiktu sjálfstæðu furstaættirnar í Þýskalandi og leyfðu Prússum að þvinga smærri ríkin inn í tollabandalög á fyrri hluta nítjándu aldar. Friðrik mikli hafði lagt undir sig Slesíu. Þvinguð þátttaka arftaka hans í meginlandsumsátökunum í Napóleonsstríðunum lagði grunninn að þýskum framleiðsluiðnaði sem var stofnaður til að brúa bilið sem eftir var af útilokun breskra vara. Tollabandalögin sameinuðu gömlu Hansaborgirnar við Prússland og nútímavædd Norður-Þýskaland stóð frammi fyrir Austurríska heimsveldinu sem var í raun leifar endurreisnarinnar.

Árið 1866 var Austurríki rekið úr Þýska sambandsríkinu og hætt að vera þýskt veldi. Um svipað leyti var því rekið úr Ítalíu, sem það hafði í raun ráðið ríkjum þar til eftir fyrri hluta nítjándu aldar, og nú var það hætt að vera ítalskt veldi. En hér má sjá ótrúlegan sveigjanleika Habsborgarveldisins í stjórnmálum.

Á síðari hluta nítjándu aldar varð Austurríki fljótt að slavnesku veldi og réði yfir minnihluta þýskra þegna sem bjuggu í Austurríki og Bæheimi. Það er mögulegt að Austurríki hefði lifað af sem Ungverja-Slavnesk sambandsríki ef Frans Jósef hefði dáið fyrr og Frans Ferdinand hefði lifað lengur. En gamli keisarinn, eins og hann sagði við Játvarð konung, „gat aldrei gleymt því að hann var þýskur prins.“

Á tuttugu árunum fyrir stríðið óx upp öflug samþýsk hreyfing í Austurríki, undir forystu Karls Leuger – hins vinsæla borgarstjóra í Vín – sem vildi einlæglega sjá endalok Habsborgarveldisins og konungsveldisins og sameiningu þýsku hluta keisaradæmsins innan Stór-Þýskalands. Hefði annað hvort samþýska lausnin eða „sambands“ (slavnesk) lausn Frans Ferdinands erkihertoga verið náð, hefði saga Evrópu getað fengið allt annan hvata. En Hohenzollern-ættin hafði í raun tekið við hlutverki Hohenstaufen-ættarinnar og Habsborgaranna. Hinum síðarnefndu hafði í raun verið breytt í stöðu lénshöfðingja og með þróun Þríveldisbandalagsins gáfu Hohenzollern-ættin einungis nýjan kraft og nýja stefnu samevrópskri stefnu hins Heilaga rómverska keisara.

Adolf Hitler ólst upp í andrúmslofti alþýsks áróðurs í Vínarborg fyrir stríðið og í skrifum sínum eftir stríðið fordæmir hann harðlega það sem hann telur vera andþýska og eingöngu ættar- og kapítalísk-einokunarstefnu sem hann eignaði Hohenzollern-ættinni. Hann var einnig andvígur nýlendustefnunni sem Hohenzollern-ættin hóf og sem eldri þjóðernissinnaðir stjórnmálamenn eins og Hugenburg og Schacht halda enn fast við. Því er nauðsynlegt að hafa í huga þessar tvær mikilvægu tilhneigingar sem stjórna stefnu nasista í verki. Í fyrsta lagi er nasistastefna í eðli sínu þjóðleg að því leyti að hún er viðbrögð við hörmulegri al-evrópskri stefnu Habsborgara og Hohenzollern-ættarinnar. Í anda Bismarcks, sem lýsti því yfir að „öll Austur-málið sé ekki þess virði að bera einn pommerskan útherja“, hafnar hún öllum metnaði um að koma óþýskum svæðum undir þýska stjórn. Á hinn bóginn býður hún upp á áskorun fyrir hefðbundið ríkiskerfi Evrópu þegar hún leggur áherslu á nauðsyn þess að koma öllum svæðum sem þýskumælandi íbúar búa undir uppbyggingu „Drittes Reich“.

Á yfirborðinu virðast endurheimt nasistahugsjónanna innan Þýskalands ósamrýmanleg áframhaldandi friði í Evrópu. En það sem herra Hitler virðist í grundvallaratriðum vera að stefna að er að viðurkenna þá staðreynd að Þýskaland verður ekki aðeins að teljast jafningi meðal stórveldanna, heldur að þessi ríki verði einnig að leyfa lögmæta útþenslu Þýskalands og, ef nauðsyn krefur, finna leiðir til að stækka það. Þar

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Það er ekkert sérstaklega siðlaust við metnaðarfulla þýska landhelgisstefnu. Síðustu fimmtán árin höfum við sætt okkur við að þola einangrandi og óbilandi meginlandsstefnu franska lýðræðisins og Þjóðabandalagið hefur að mestu verið notað til að stuðla að þróun nýs slavnesks hóps í Austur-Evrópu. Mikilvægt er að hafa í huga að landamæri Evrópu hafa alltaf verið afar sveiflukennd og engin söguleg réttlæting er fyrir því að líta á þau sem sérstaklega varanleg að eðlisfari á þessum tímapunkti í sögu Evrópu.

Í Austur-Evrópu verður að líta á Slavíska hópinn — Pólland, Tékkar og Balkanskaga-Slavar, ólíkt Rússum — sem nokkuð fastan þátt í evrópskri sögu. Bæði Pólland og Bæheimur voru í raun eldri ríki en Prússland. Á hinn bóginn er Rússland tiltölulega nýtt fyrirbæri, sem kom ekki fram sem evrópskt stórveldi fyrr en í byrjun 18. aldar. Það var verk tveggja mikilla stjórnenda — Péturs mikla og Katrínar miklu. Síðasta stríðið leiddi til þess að verk Katrínar var ógilt og rússnesku landamærin voru færð aftur fyrir Pripet-mýrarnar. Bolsévíkar hafa gert mikið til að grafa undan bæði menningarlegum og þjóðlegum grunni fyrrum rússneska heimsveldisins. Stöðugar stofnanir og hugmyndir hafa verið eyðilagðar og fjölmörg þjóðir sem mynda Sovétríkin eru að þróa með sér sundrunartilhneigingu á hraða sem almennt er ekki gert sér grein fyrir. Rússland er að verða pólitískt einmanaland — staðreynd sem Japanir í austri virðast vera mjög þakklátir.

Í þessu sambandi hefur nýlegur þýsk-pólski samningur þýðingu og bendir til möguleika á alveg nýrri stefnu í stjórnmálum Eystrasaltsríkjanna. Bæði Þýskaland og Pólland þurfa á því að halda sem má skilgreina sem rými fyrir „bændaútþenslu“. Herra Hitler og aðrir talsmenn nasistahugmyndafræðinnar, eins og Darre og Rosenberg, hafa lagt áherslu á að það sem nasista-Þýskaland stefnir að eru tóm svæði þar sem þýskir bændur geta ræktað land sitt og þar sem þýsk samfélög geta byggt upp líf sitt sem óaðskiljanlegan hluta af Þýskalandi. Þetta er allt önnur hugmynd en „nýlenduvaldsstefna“ Hohenzollern-ættarinnar og nútíma íhalds-þjóðernissinna eins og Schacht og Hugenburg. Nú myndi farsælt stríð gegn Póllandi ekki leysa þýska vandamálið um „bændaútþenslu“, því Pólland sjálft er þéttbýlt og hefur vaxandi íbúafjölda. En bæði löndin hafa metnað í austri sem var hamlað á sautjándu og átjándu öld með íhlutun Svíþjóðar og með uppgangi Romanov-veldisins. Þeir fengu nýlega áminningu um möguleika þessara metnaðar þegar Þjóðverjar hertóku Eystrasaltshéruðin í stríðinu og þegar Pólverjar hertóku Úkraínu árið 1920.

Úkraínsku þjóðernissinnarnir, sem vilja aðskilnað frá Rússlandi, hafa mjög mikilvæg tengsl við Berlín og Varsjá og það er mögulegt að þessir þættir geti gegnt lykilhlutverki í að móta grunn sameiginlegrar þýsk-pólskrar stefnu í „fjarlægri austurhluta“ Evrópu. Allar stríðshorfur eru eðlilega óþægilegar, en það virðist augljóst að beinasta leiðin til að gera framtíðarstríð óumflýjanlegt í Vestur-Evrópu er að hunsa ekki aðeins þýskar vonir heldur einnig þarfir Þjóðverja. Og að losa þýska orku til austurs virðist óendanlega betra en „tap“ við Rín og í Austurríki – sem er eini endanlegur kosturinn.

Það er merkilega lítil fjandsemi gagnvart Bretlandi í nasistaþýskalandi, né virðist nein tilhneiging til að beina opinberum áróðri gegn Bretlandi, þrátt fyrir afar ögrandi afstöðu sem hlutar fjölmiðla í þessu landi - og einnig ákveðnir stjórnmálahópar síðan nasistar komust til valda - hafa tileinkað sér. Það er auðvitað hreyfing sem hvetur til að afrísku nýlendurnar skili sér til Þýskalands, en innblásturinn að þessari áróður kemur að mestu leyti frá nú ómerkilegum íhaldssömum þjóðernissinnum. Skoðanir geta verið skiptar um gildi þessara tilteknu nýlenda, annað hvort fyrir okkur sjálf eða Þjóðverja, en herra Hitler sjálfur lýsir yfir fyrirlitningu á „nýlendustefnunni“ sem hvetur þjóðernissinnahópana.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Vissulega er stefna sem byggir á „útflutningskapítalisma“ – og þetta er stefnan sem krefst nýlendna – í andstöðu við hagfræðikenninguna um „einræðisríkið“ og má með sanni segja að nasistar – að minnsta kosti á núverandi stigi – vilji ekki koma aftur inn á Afríkusvæðið. Öll áherslan í áróðri þeirra er á endurreisn bændalífs sem grundvöll einræðisríkisins og á þörfina fyrir frekari lönd landfræðilega aðliggjandi Þýskalandi þar sem þýsku bændasamfélögin geta breitt sig út og þróað það þýska fyrirtækjalíf þar sem nasistar sjá upphaf og endi alls. Ef slík stefna leiðir þá í átök við völd og hagsmuni sem eru ekki breskir hagsmunir, þá er það varla verk Breta að fara í krossferð til að viðhalda friðhelgi spillingarmestu harðstjórnar sem hefur nokkurn tímann spillt sögu mannkynsins.

[1] Nema hugsanlega á stuttri valdatíma Jósefs II keisara.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Félagslýðræði í hnignun eftir John Beckett

Greining á úrslitum aukakosninga frá síðustu þingkosningum sýnir að Verkamannaflokkurinn hefur aukið meðalfjölda skoðanakönnunar sinnar frá árinu 1929 um næstum 15 prósent. Árið 1929 tryggði hann sér 289 sæti og með fimm óháðum þingmönnum sem studdu hann hafði hann 294 fylgi í þrýstihópnum. Þrettán sigrar til viðbótar hefðu gefið honum völd. Miðað við tölurnar frá 1929 myndi aukning skoðanakönnunarinnar, sem jafnaði sér aukningu aukakosninganna og í aukakosningunum, nægja til að tryggja flokknum hreinan þingmeirihluta. Þar sem engin mikil stefna í átt að fasisma verður í fyrstu kosningabaráttu hans má álykta að enginn annar þáttur geti komið í veg fyrir slíka atburðarás. Venjuleg sveifla pendúlsins mun eiga sér stað og báðar hliðar fulltrúadeildarinnar munu skipta um sæti eins og fótboltalið í hálfleik.

Ekkert væri skemmtilegra, ef það væri ekki sorglegt, en að skoða hinar ýmsu skoðanir sem „þjóðarleiðtogar“ okkar og fjölmiðlar hafa látið í ljós um líklega stefnu þegar Verkamannaflokkurinn stjórnar þinginu. Þær ná allt frá framtíðarsýnum um Bretland á rauðu leiðinni, með Sir Stafford sem bílstjóra, til blíðu þæginda herra Greenwood og Dr. Dalton, sem mála okkur mynd af Bretlandi sem er óbreytt, nema hvað velmegun varðar, með fremsta bekk ótrúlega „herramannslegra“ ofurmanna sem auka leigutekjur Mayfair jafnt og þeir slétta fátækrahverfin af fallegu yfirborði lands okkar.

Mikil hörmung, rauð eyðilegging og góðgerðarstarfsemi eru öll spáð í röð. Það er ótrúlegt að enginn spámannanna hafi lagt sig fram um að skoða vandlega meginreglur jafnaðarmanna sem Verkamannaflokkurinn byggir á og örlög þessara meginreglna (eða skorts á meginreglum) í hverju því landi þar sem þær hafa verið prófaðar. Þessi rannsókn, sem byggir á yfirliti yfir fyrri sögu Verkamannaflokksins og óhlutdrægri athugun á persónuleika og sögu leiðtoga hans, bendir óhjákvæmilega til niðurstaðna sem eru minna dramatískar en miklu ógnvekjandi en nokkrar af þeim sem við höfum þegar skoðað.

Það er tilgangur minn að halda því fram að Verkamannastjórn þýðir hvorki byltingu né þróun. Hún þýðir hrygglaus stjórn af hálfu ómerkilegra aðila án nokkurra leiðarvísa; hún þýðir að reka án stefnu í flækju af óeinlægni; hún þýðir óskýran ótta innan um efnahagslegt óöryggi og fjárhagslegt óöryggi sem eykst af taugaóstyrkum og óreyndum ráðherrum.

Án þess að það komi þeim sem eru undir, má treysta á að Verkamannaflokkurinn gelti á og veki athygli á yfirmanninum. Afleiðingin verður engin skyndileg hörmung sem auðvelt er að takast á við, heldur rýrnun á lífsþrótti þjóðarinnar og hnignun hennar svo hratt að ómögulegt verður að stöðva hana. Kenningin um jafnaðarmenn er vissulega dæmigerð í opinberri afsökunarbeiðni Verkamannaflokksins fyrir árið 1933; Við höfum kannski verið árangurslaus; en við höfum verið á réttri leið allan tímann.

Í ljósi breyttra efnahagsaðstæðna sem gífurleg framþróun framleiðsluafls vegna nútímavéla og vísinda hefur leitt til, hafa þrjár grundvallarhugmyndir fasisma, kommúnisma og sósíaldemókrata barist um yfirráð í huga siðmenntaðs heims allt frá árinu 1918.

Við fyrstu sýn er sósíaldemókrati aðlaðandi. Kommúnismi krefst ómögulegs.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Órói og fórnir til að ná fram mjög umdeildum niðurstöðum. Fasismi kallar á æðri, sjálfsafneitandi hlið mannkynsins. Meðalmaðurinn er latur og sjálfselskur. Hann vill ekki vinna og sætta sig við aga; umfram allt vill hann ekki þurfa að hugsa og færa fórnir í þágu kynþáttarins. Jafnaðarmenn lofa ánægju án sársauka, hugsjónum án fyrirhafnar, velmegun og réttlæti án skipulagningar. Engin áhrifaríkari tegund fíkniefna fyrir fjöldann gæti verið fundin upp og það er varla að undra að í Rússlandi, Ítalíu og Þýskalandi, þar sem stormurinn sem stríðið olli fannst af fullum krafti, leituðu þessar þjóðir til jafnaðarmanna til björgunar.

Rýmið leyfir ekki langa skoðun, með tilvitnunum, á mistökum sósíaldemókrata í þessum löndum. Það mistókst ekki aðeins að koma á friðsamlegri umbreytingu frá rándýrum kapítalisma til sósíalisma, eins og það hafði lofað, heldur tókst það ekki að veita minnstu stöðvun á ræningjanum, sem það myndaði að minnsta kosti í Þýskalandi hratt og traust bandalag við. Í öllum þremur löndunum voru verkamennirnir mun verr staddir en þeir höfðu verið áður en sósíaldemókratarnir náðu völdum, og í öllum þremur löndunum reyndist lexían nægjanleg til að snúa baki við slíkum lýðræðisformum og reyna að endurheimta virðingu sína og skilvirkni undir þjóðarleiðtoga. Rússland, sem var minna þróað land, tók upp nú ört hverfandi form kommúnisma, á meðan Ítalía og Þýskaland, með hærri siðmenningu, sneru sér að fasisma til björgunar.

Mjög fljótleg athugun á kenningum sósíaldemókrata nægir til að sýna fram á að það sem
Það sem gerðist í þessum þremur löndum var óhjákvæmilegt og hlýtur að gerast hvar sem stefna þess er reynd.

Jafnaðarmaðurinn réttlætir lýðskrum, en flokkur hans er alltaf fullur af þingflokkum, hásæti hans full af mönnum sem kunna að hafa ekkert annað til að mæla með en mátt til að tjá sig auðveldlega. Æðstu embætti hans eru opin lýðskrumaranum og honum einum. Rétt eins og meginreglur hans eru óljósar og meginreglur andstæðinga hans eru afdráttarlausar, þá skortir leiðtoga hans ofstæki kommúnista eða hörku fasista. Öðlastu vald með atkvæðagreiðslu - ekki vald til að framkvæma hluti, heldur vald til að taka við embætti. Lofaðu jafnt ríkum sem fátækum að þú munir vera vinur þeirra. Leggðu niður fátækrahverfin og borðaðu með eiganda fátækrahverfisins. Hækkaðu laun, en gefðu slæmum vinnuveitendum titla.
Þjóðnýtið bankana en hlýðið bankastjóranum. Sigrið alþjóðlegt fjármagn með kossi til móttöku.
Skerið niður vopnabúnað og skipta ykkur af viðskiptum allra annarra landa. Þetta eru nokkur af þeim slagorðum sem henta betur fyrir frambjóðendur Verkamannaflokksins. Það kemur ekki á óvart að í heimi hins grimmilega veruleika hefur þessi blanda af tækifærisstefnu, hugsjónahyggju og hreinni persónuleikabresti hrunið í hvert skipti sem ábyrgð hefur verið lögð á hana.

Skoðun á sögu Verkamannaflokksins sýnir hversu nákvæmlega þessar tilhneigingar uppfyllast í reynd; og miðað við lengra komna hnignun í þeim meginlandslöndum sem vitnað er í, er ekkert meira áberandi en að bera saman nýlega sögu þeirra við okkar eigin reynslu. Félagslegir og efnahagslegir erfiðleikar hafa leitt til útbreiddrar viðurkenningar á nauðsyn breytinga á uppbyggingu þjóðarinnar. Greinilega auðvelda leið jafnaðarmanna hefur verið reynd; ringulreið og spilling hafa fylgt í kjölfarið; og forystu, sem ranglega er kölluð einræði, hefur þurft að beita.

Rannsókn á Verkamannaflokki okkar sýnir nákvæmlega sömu tilhneigingar og hjá Jafnaðarmannaflokkunum sem þegar hafa verið nefndir. Getur bjartsýnasti stuðningsmaður hans virkilega haldið því fram að í allri trú og stefnu flokksins séu tvær samræmdar tónar? Jafnvel þótt við hefðum ekki fyrri stjórnartíð þeirra til að sanna það, þá innihalda ræður leiðtoga þeirra og dálkar Daily *Herald* allar hugsanlegar ósamræmi. Sósíalistaflokkurinn og rólegasti leiðtoginn í verkalýðsfélögunum eru sameinaðir í löngun sinni til kosningasigurs, en það er ómögulegt að finna eina. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

einn samstöðupunktur í áætlunum sínum um stjórnarfar þegar sigur hefur verið unninn. Sæktu hvaða Verkamannaflokksfund sem er þar sem fleiri en einn ræðumaður er, og ef ræðumennirnir fara lengra en háleit markmið um hagnýta stefnu munu mestu ágreiningsmálin strax koma í ljós.

Fyrsti stóri þingflokkur Verkamannaflokksins var endurkjörinn árið 1922. Aldrei, jafnvel ekki á „óvenjulega þinginu“ árið 1906, hefur slíkur undarlegur safn sérkennilegra atvika borist til Westminster. Engin betri lýsing er hægt að gefa á þeim en sú sem Scanlon gefur í bók sinni *Decline and Fall of the Verkamannaflokkinn: —*

„Stjórnmál, líkt og mótlæti, skapa undarlega rúmfélaga, en það er óhætt að segja að aldrei hefur versta form mótlætis tekist að sameina svo undarlega og fjölbreytta einstaklinga eins og þeir lentu í þröngum rúmi Verkamannaflokksins. Á þinginu árið 1922 gengu allir sem höfðu kvörtun til liðs við Verkamannaflokkinn í . . . þeirri trú að hann væri eingöngu til staðar til að leiðrétta einstaklingsbundin rangindi; og þegar einhver ríkur maður gekk til liðs við flokkinn fannst honum eða henni strax að hann ætti að vera tekinn upp á þing svo hægt væri að sinna kvörtuninni á réttan hátt. ... munið eftir herra Egerton Wake, þjóðarskipuleggjanda Verkamannaflokksins, sem hafði það hlutverk að fá frambjóðendur í sæti, sem sagði að mesta plága flokksins væri ofskömmtun óánægðra hershöfðingja.“

Alls fundu nokkrir sérkennilegir einstaklingar leið sína inn í Verkamannaflokkinn ... hver og einn hafði ákveðna hugmynd: sumir einbeittu sér að slitnum hestum, aðrir að kúguðum minnihlutahópum, að því tilskildu að minnihlutahóparnir væru ekki of nálægt. Það voru hershöfðingjar sem höfðu verið gleymdir í stríðinu og vildu að öllu stöðuhækkunarkerfinu yrði breytt. Aðrir (ekki hershöfðingjar) voru tilbúnir að gefa tíma sinn og orku til að tryggja að hvíldardagurinn yrði haldinn heilagur; aðrir gátu horft með jafnaðargeði á þær hörðu aðstæður sem atvinnulausum voru beitt, en hefðu fúslega eyðilagt flokkinn ef hann hefði lagt til að bæta einum verkalýðsfélagi við listann. Það voru aðrir sem trúðu því að hópfundir til daglegrar fyrirbænar við Guð myndu leysa fátæktarvandamálið, og það voru aðrir sem höfðu engar ákveðnar skoðanir á neinu.

Árið 1906, þegar nokkrir þingmenn Verkamannaflokksins kynntu heiminum fyrir þeim mikilvægu spurningum sem þeir vonuðust til að helga þingstörf sín, baðst Bernard Shaw alheimsins afsökunar á því að hafa nokkurn tímann tengst þeim. Engar heimildir eru um það sem hann sagði árið 1922.

Innan við ári síðar varð þetta fjölbreytta þing opinbera stjórn landsins.
Eftir nokkurra mánaða embættistíma var það þegar í stað sagt upp embætti af þjóðinni. Fimm ár af herra ...
Baldwin undirbjó þjóðarhugann fyrir hvaða valkost sem er og árið 1929 ríkti Verkamannastjórn, aðeins fáum frá meirihluta og næstum alltaf með raunverulegan meirihluta innan fulltrúadeildarinnar, með óþægindum og smán í tvö og hálft ár þar til kreppan árið 1931 olli tímabundinni útrýmingu þeirra í kosningum.

Í Rússlandi ráðlagði Kerensky varúð allt þar til hann flúði undan reiðri og vonsvikinni þjóð, sem hafði leitað til bolsévíka eftir forystu sem hann hafði aldrei haft kjarkinn til að sýna. Á Ítalíu hertóku jafnaðarmenn verksmiðjurnar og, þar sem þeir höfðu engar áætlanir um að reka þær, létu þeir sig hógværlega reka burt og eyðileggja af fasistum, sem gáfu Ítölum áætlanir í stað ræðna og aðgerða í stað samsæris. Í Þýskalandi höfðu sósíalistar öll völd í sínum höndum árið 1919 en hlupu til *junkara* í skelfingu eftir aðstoð; í tólf ár hrökkluðust þeir við Weimar-stjórnarskrána; og árið 1933, með varla einu mótmælarópi, gáfu þeir Hitler og agaða forystu stormsveitanna braut.

Það kemur ekki á óvart að við finnum enskan fyrrverandi sósíalistaþingmann skrifa að jafnaðarmenn séu háðir því að ná aldrei völdum fyrir tilveru sína. Þessi grein hófst með viðvörun um að ...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Verkamannaflokkurinn verður, ef tölur um aukakosningar skipta einhverju máli, að endurheimta völd í næstu kosningum. Lesandinn gæti vel spurt sig hvernig, í ljósi framangreindra staðreynda, það sé mögulegt fyrir milljónir kjósenda að kjósa Verkamannaflokkinn aftur. Svarið liggur í þeirri fölsku afsökun sem gefin er upp á hverjum stefnumáli Verkamannaflokksins: — „Við höfðum aldrei meirihluta.“

Þótt það kunni að virðast ótrúlegt virðist langflestir kjósendur trúa því af einlægni að ef tuttugu aðrir verkalýðsleiðtogar eða *menntafólk* úr millistétt hefðu verið endurkjörnir árið 1929, hefði Verkamannastjórninni tekist að efna hin fjölmörgu og fjölbreyttu útópísku loforð sem hún gaf í kosningabaráttu sinni. Hvernig fjarvera meirihluta skýrir fyrir verkafólki að löggjöf gegn verkalýðsstéttinni, eins og lögin um frávik og kolanámur, hafi verið sett í gegn í neðri deild breska þingsins og þvingað hana í gegnum hana – oft gegn atkvæðum sumra Frjálslyndra og Íhaldsmanna – þykist ég ekki skilja. Hvernig prédikun stéttahaturs og samkoma fjöldans til að brjóta niður kapítalisma getur breyst í óheft snobb og undirgefni gagnvart Lundúnaborg vegna þess að þar eru 294 þingmenn í stað 307 er ráðgáta sem aldrei er útskýrð.

Hvað sem er að Verkamannaflokknum hefur hann gert mikið í að leysa vandamálið við að takast á við vandræðalegar spurningar. Hann hefur uppgötvað að besta leiðin er að snúa baki við þeim. Útskýringar víkja fyrir fordæmingu; útskýringar eru gerðar með lygum; og vanræksla á að standa við loforð sem gefin voru í fortíðinni virðist vera meira en hulin í augum kjósenda með aukinni örlæti í að gefa loforð fyrir framtíðina.

Helsta sönnun þess að Verkamannaflokkurinn geti ekki stjórnað er ekki að finna í mistökum hans, sem hann hefur verið fyrirlitlegur í fortíðinni, heldur í sálfræði forystu hans og trúverðugleika venjulegra manna. Sú ótrúlega mildi sem Bretland hefur alltaf sýnt þeim sem almennt er talið hafa unnið sig upp í háar stöður skýrir líklega þann undarlega hátt sem þeir sem eru í aðstöðu til að vita sannleikann láta ósveigjanlegar kröfur leiðtoga Verkamannaflokksins um óvenjuleg réttlætisstaðla líða hjá óumdeildar.

Herra MacDonald, sem leiðtogi þjóðstjórnarinnar, fylgir í dag nákvæmlega sömu stefnu og þegar hann var virtur og elskaður leiðtogi Verkamannastjórnar. Eini munurinn er sá að sú stefna er farsælli vegna þess að hann er umkringdur hæfum mönnum í stað óhagkvæmra. Samt sjáum við leiðtoga Verkamannaflokksins, sem voru stoltir af því að fylgja honum fyrir 1931, nú fordæma hann og gagnrýna fyrir nákvæmlega sömu aðferðir og áður, þegar hann notaði þær, fordæmdu þeir annað fólk fyrir að mótmæla. Heiðarleikinn er svo lágur að þingmenn Verkamannaflokksins, fyrrverandi og núverandi, sem héngu við dyr hans í von um að fá tækifæri til að opna þær og segja „Góðan daginn“, kenna nú MacDonald, Thomas og Snowden um öll glæpi fortíðarinnar. Í einum andrá segjast þeir vera lýðræðisflokkur; í næsta segja þeir að í þingflokki hafi næstum 300 sterkir þrír menn borið ábyrgð á því sem þeir nú fordæma sem illmenni.

Algengt dæmi um þennan óheiðarlega áróður má finna í yfirlýsingum sem óhjákvæmilega koma fram á vettvangi Verkamannaflokksins um að þeir séu eini flokkurinn sem birtir efnahagsreikning, og fordæmingu þeirra á eldri flokkunum fyrir spillingu við sölu á heiðursmerkjum og að leyna leyndum tekjulindum. Margir meðlimanna trúa þessum yfirlýsingum án efa þegar þeir gefa þær út. Á hinn bóginn hljóta margir að vera meðvitaðir um að í mörg ár hafa leiðtogarnir móttekið stóra einkaframlög og notað þau að eigin vild - framlög sem aldrei hafa verið tekin til greina í neinum yfirlýsingum sem gefnar hafa verið út. Verkamannaflokkurinn hefur alltaf fordæmt innantóma yfirlætislegan titil, en skoðun á heiðurslistunum meðan hann var við völd bendir ekki til neinna breytinga á hefðbundnum hætti við gerð þessara lista. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Stærri hluti forystu Verkamannaflokksins er meðvitað hræsnigjarn í þessum málum, óbreyttir embættismenn svo ótrúlega auðtrúa að erfitt er að halda því fram að þeir verðskuldi þá forystu sem þeir hafa.

Hver verða endalok lýðræðisins? Byrjum á að skoða sögu jafnaðarmanna annars staðar og athugun okkar á Verkamannaflokknum í Bretlandi hlýtur að leiða okkur til þeirrar trúar að rétt eins og hann sýnir öll einkenni meginlandshreyfinganna, þá hlýtur framþróun hans óhjákvæmilega að þróast á sömu braut. Það má vel vera að þetta sé allt annað en uppörvandi hugsun. Nema þjóðin komi til meðvitundar innan mjög skamms tíma og fái öflugan og hagnýtan valkost, þá munu neikvæðar kostir fjármálakreppts Íhaldsflokks óhjákvæmilega færa okkur Verkamannaflokknum meirihluta í Westminster. Íhaldsflokkurinn er óhjákvæmilegur til að halda Verkamannastjórn við völd í að minnsta kosti tólf mánuði. Kjósendur myndu ekki átta sig á því hversu slæmur Verkamannaflokkurinn var og gleyma því hversu slæmur íhaldsstefnan hafði verið á þeim tíma.

Því er afar mikilvægt að fasismi leggi fram þann valkost án frekari tafa. Sorgleg saga annarra landa ætti ekki að fá að ganga upp hér. Þau leituðu til uppbyggilegrar skipulagningar og yfirburða forystu sem síðasta úrræðis þegar þau voru komin á barm óuppbyggilegra viðbragða og feiminn sósíalismi.

Verkamannastjórn sem heitir því að bæta kjör fjöldans mun komast að því, þegar hún nær völdum, að skápurinn er tómur. Þeir dagar eru liðnir þegar hægt var að finna nokkrar milljónir til að kaupa verkamennina af ofgnótt. Æsandi yfir algjöru mistökum Verkamannastjórnarinnar að aðstoða þá og uppblásinn af kæruleysi áróðurs þeirra munu verkamenn leita til óeirða og kommúnisma sem leið út. Óttaður yfir villtum ræðum sem fluttar eru til að ná völdum mun fjárfestastéttin draga fram horn sín með hörmulegum afleiðingum fyrir efnahagsstöðu okkar. Jafnaðarmenn munu standa frammi fyrir sögulegu vandamáli sínu: — Hvernig á að fullnægja stuðningsmönnum sínum án þess að ráðast á andstæðinga sína. Það er engin lausn í trúarjátningu sósíalista. Eftir innan við þrjú ár munum við standa frammi fyrir raunverulegri kreppu sem mun láta kreppuna frá 1931 líta út fyrir að vera mjög smávægilegt mál.

Er hægt að trúa því að lýðræðið, eins og við þekkjum það nú, muni lifa af þessa stöðugu hnignun í átt að hörmungum? Fasismi verður að leitast við að sannfæra þjóðina um áætlanir sínar núna, en ekki þegar hörmungar eru yfirvofandi.

Verkamannaflokkurinn getur ekki stjórnað, og ef Fyrirtækjaríkið frestas þar til Jafnaðarmannaflokkurinn hefur uppskorið ringulreiðina, þá mun hjálpræði þjóðarinnar enn felast í því að hugur manna hafi verið undirbúinn og Svartskyrtuhreyfingin sameinast.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Fasismi og stríð eftir hershöfðingjann JFC Fuller

Tsjónarmið fasismans á stríð er heilbrigð skynsemi, því fasistinn er raunsæismaður. Fyrir honum er það gagnslaust að steypa stríðsvandamálinu yfir með orðum og bölvun, eins og svo oft er gert af þeim sem hafa tekist að forðast hið síðastnefnda, því tilfinningasemi er andstæða raunsæis. Hann er opinn fyrir því að skoða vandamálið eins og læknir skoðar sjúkling, en hann neitar að láta „dýrð“ annars vegar eða „hrylling“ hins vegar trufla sig.

Ef vandamálið er leysanlegt verður það leyst vísindalega, það er með því að leita sannleikans, viðhalda óhlutdrægt hugarfar og að vinna skipulega. Móðgun mun örugglega ekki leysa það.

Eftir að hafa rannsakað stríð sögulega og sálfræðilega kemst fasistinn að þeirri niðurstöðu að við vissar aðstæður séu stríð nauðsynleg en við aðrar ekki. Þess vegna ákveður hann að aðstæður séu aðalþátturinn, að það séu þær sem skapa stríð og að stríðið sjálft sé þar af leiðandi ekki sjúkdómur, heldur hápunktur sjúklegs friðarástands. Það er ekki örveran sjálf, heldur hitinn sem örveran veldur. Án þessa hita gæti sjúklingurinn auðveldlega dáið úr innvortis eitrun, en ef hiti hans fer yfir ákveðið mark mun hann örugglega hníga niður; í öllum tilvikum er líklegt að hann verði líkamlega veikburða þegar veikindum hans er lokið. Það er ekki hitinn sem á að kenna, heldur orsök hans. Fasistinn segir því: „Ég mun takast á við þetta vandamál af ábyrðum hætti og þar til orsök eða orsakir þess eru útrýmdar mun ég geyma birgðir af skurðlækningatólum og lyfjum, sjóherjum mínum, herjum og flugflotum, því ég sé enga ástæðu til að treysta á trúarlækningar og annað brask. Þar af leiðandi mun ég ekkert hafa með friðarsinnaða galdra að gera sem treysta á galdra, álög og sáttmála.“ Það er af þessari ástæðu að hann neitar að láta afvopnun og þess háttar blekkingar leiða sannleikaleit sína í ljós, því vopn í sjálfu sér geta ekki hugsanlega skapað stríð frekar en töng og skurðhnífar í sjálfu sér geta skapað sjúkdóma.

„Þess vegna,“ segir fasistinn, „skoðum friðinn, því í óánægju friðarins munu orsakir stríðs koma í ljós, og þangað til þeim er útrýmt ætla ég ekki að henda skurðlækningatólum mínum. Reyndar, því meira sem friðarsinnar verða æsispennandi, því vissari er ég um að stríð muni snúa aftur, þess vegna mun ég sjá til þess að tæki mín og lyf séu þau bestu sem völ er á.“

Þá snýr fasistinn sér að þeim tíma sem við lifum á, því það er úr þessum tíma sem næsta stríð mun koma, og eftir að hafa rannsakað það óhlutdrægt kemst hann að þeirri niðurstöðu að í dag eru tvær meginástæður stríðs, þ.e. offjölgun og fjárhagslegt og efnahagslegt stjórnleysi. Það eru þessar sem leiða til hernaðarlegra orsaka - nauðsyn þess að sigra, hryðja og koma á óárásarhæfum landamærum.

Fyrsta af þessum tveimur meginástæðum lítur hann á á þennan hátt: Hversu dapurlegt og pirrandi sem það kann að vera, þá er það staðreynd að hungraður maður kýs frekar að brjóta lögin með því að stela mat heldur en að deyja úr hungri. Í hverju siðmenntuðu og ósiðmenntuðu landi er viðurkennt að maður eigi rétt á að verja líf sitt; hvers vegna ætti þessi maður þá að drepa sig úr hungri þegar hann getur varðveitt líf sitt með þjófnaði? Þar af leiðandi, þegar land verður ofbyggt, standa tvær leiðir frammi fyrir því: það getur framið sjálfsmorð í borgarastyrjöld eða hertók nágrannaland, sem þýðir stríð nema það sé byggt.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

af friðarsinnum sem eru ölvaðir af bandalögum. Þetta eru staðreyndir sem ekki er hægt að mótmæla. Þar sem Japan er of mikið byggt er fáránlegt fyrir Bandalagið að mótmæla útþenslu Japans. Mun skynsamlegra væri að senda árlega nokkur þúsund tonn af getnaðarvörnum til þess lands.

Sama vandamál blasir við okkur á Indlandi: Hvort sem um er að ræða hvítbók eða ekki, ef Indverjar halda áfram að fjölga sér á núverandi hraða, nema útþensla verði möguleg, þá verður Indland að springa út áður en þessi öld er liðin. Árið 1921 var íbúafjöldi landsins 320 milljónir og árið 1931 350 milljónir. Við þennan hraða fjölgunar verða þeir um 700 milljónir árið 2001, og nema Marie Stopes taki sér fyrir hendur eða hvert kornstöngul fái tvö öx, þá er hörmung dæmd. Þetta er staðreynd sem hvorki penni né blek né guðhrædd orð geta afmáð; þar af leiðandi vinnur fasistinn út frá staðreyndum - hann er raunsæismaður.

Þegar fasistinn horfir að annarri af tveimur meginorsökum stendur hann strax frammi fyrir því sem er kallað „efnahagsleg þjóðernishyggja“, sem svo margir telja vera byggða af djöfli verkfalla. Hann er aldrei heillaður af orðum eða nöfnum, en þegar hann skoðar hana uppgötvar hann að það sem í raun er átt við, en það sem er villutrú að hvísla í frjálslyndu lýðræði, er stjórnleysisleg viðskipti: Farðu eins og þú vilt, gerðu eins og þú getur, svindlaðu, mútaðu, klúðraðu og djöfullinn tekur hæstu stöðuna. Markaðir og erlend lán eru stór hluti af þessu blóðlausa stríði um fjársvik. Ég mun stuttlega skoða þau í röð.

Þar sem allar þjóðir framleiða í dag meira en þær geta keypt samkvæmt núverandi fjármálakerfi, fer heimsframleiðslan fram úr eftirspurn í heiminum. Markaðir verða því orsök átaka og svæði til að losa sig við óánægju sem og vörur. Þar sem það er augljóslega ómögulegt fyrir hvert land að selja meira en það getur keypt, þá fela einkahagsmunir í sér viðkomandi ríkisstjórnir og ríkisstjórnir slá sverðum sínum til að hræða hver aðra - skrölt þeirra eru móðganir dagblaðanna. Græðgi vekur öfund, öfund, ástríðu og hatur, síðan kemur einhver atburður sem kveikir uppsafnaða tilfinningasemi og það verður stríð. Það sama gerist í baráttunni um hráefni.

Enn öflugri orsök er barátta stóru seðlabankanna um fjármálastjórn. Ef ekki er hægt að greiða fyrir vörur með vörum er skuldari neyddur til að taka við láni og fer þegar í stað í fjárhagslega þrældóm. Eins og einn rithöfundur segir um alþjóðlega fjármálamenn: „Meira en nokkurt annað afl sem sleppt hefur verið lausu í ringulreið nútímaheimsins hafa þeir leitt til stríðs.“ Þegar þeir eru komnir í fangið eru aðeins tvær leiðir til að komast út úr því: höfnun eða barátta. Þar sem sú fyrri þýðir gjaldþrot og vanvirðingu er venjulega gripið til þeirrar seinni.

Þannig gerist það að vegna græðgi og tilfinningasemi sem er eðlislæg í fjöldalýðræðisríkjum eru vopn ekki talin skurðtæki, heldur spennitreyjur óánægju þjóðar og alþjóðasamfélags. Með þeim eru innri byltingar þvingaðar og fjandsamlegir nágrannar hræddir, ekki til að viðhalda réttlæti, heldur til að viðhalda græðgi. Aftur, það er aðeins eitt skref frá tollvegg að víggirtum landamærum, og ef núverandi landamæri eru veik eru allir hvatar til að leita að öðrum sem eru sterkari. Áður fyrr voru sterk varnarlandamæri leitað til að tryggja tilvist þjóðarinnar, nú eru þau leitað til að tryggja alþjóðlega okurvexti.

Þann 11. júlí 1933 sagði Chamberlain í neðri deild breska þingsins: „Við erum enn þeirrar skoðunar sem við höfum haft alla tíð, og það er að helstu vandamálin sem heimurinn þjáist af í dag eru alþjóðleg að uppruna og að þau sé aðeins hægt að leysa með alþjóðlegum aðgerðum og samkomulagi.“ Hvað varðar uppruna þeirra hefur hann rétt fyrir sér, en þar sem Satan hefur sérstaka óbeit á að reka Satan út, er fasistinn meira en efins um lækningu hans. Þess vegna trúir hann ekki á afvopnunarsamninga, friðarsáttmála og alþjóðlega lögreglu sem meðlimir Þjóðabandalagsins eða stuðningsmenn þess tala um inn og inn.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Bandalagið stendur ekki fyrir friði, það stendur fyrir stöðu quo: það stendur fyrir goðsögn, tregðu og ekki fyrir breytingu á veruleikanum. Heimurinn hreyfist og við verðum að fylgja honum; það er engin stöðvun án þess að rotna, og rotnun leiðir af sér stríð, því hún rotnar siðmenningu. Skoðum til dæmis vandamál Austurríkis, sem nú er miðpunktur rotnunar í Evrópu: Árið 1918-19 var stórveldi minnkað í lítið ríki með gríðarlega fjármagn; það er að segja frá stöðu milljónamærings til fátæks sem á enn eftir að greiða fyrir hús sitt - Vín - leigu milljónamærings. Árið 1931 lagði Þýskaland til tollbandalag og Frakkland, sem fannst að það væri að fara að verða fyrir torpedó, var þegar staðráðið í að torpedógera þetta samband með því óbilandi eyðileggingarvopni, ráði Bandalagsins. Þetta var í raun efnahagslegt mál og því var vísað til ákvörðunar hjá Fastadómstólnum og það sett á pólitískan grind, þar sem spilin voru rekin meðal annars af Salvador, Kúbu, Kólumbíu og Kína - sem þá voru í opinberu stjórnleysi. Hefðu Kúba eða Salvador kosið hina leiðina, hefði sambandið orðið fullgild staðreynd; þar sem hvorugt gerði það var því óheimilt.

Er þetta skynsamlegt eða brjálæðislegt? Er þetta leiðin til að samþætta heiminn og koma á varanlegum friði? Það hefði verið skynsamlegra og heiðarlegra ef Bandalagið hefði lýst yfir: „Austurríki er ómögulegt land, það er fátæklingur Evrópu og ef því á ekki að vera leyft þetta samband verðum við að halda því og greiða því milljónir punda í bætur á hverju ári.“ Jafnvel þá, hvaða rétt hefði Bandalagið haft til að gera ráð fyrir að Austurríkismenn – stolt þjóð – vildu búa í ölmusuhúsi; því allt sem þeir vildu var sjálfsákvörðunarréttur og þeir vilja hana enn en geta ekki öðlast hana, því þeir eru neyddir til að lifa ekki undir stjórn að eigin vali, heldur undir spilltri harðstjórn.

Reyndar er Austurríki komið í veg fyrir að ráða réttmætum örlögum sínum með því að þröngva upp á sig leynilegri alþjóðlegri lögreglu – alþjóðlegri peningalögreglu sem þarf ekki að kaupa erlenda málaliða; því hún getur alltaf ráðið innfædda lögreglumenn. Það er þessi tegund afls, afþjóðnýttir morðingjar sem hafa eina hvata peninga, sem Þjóðabandalagið, Nýja samveldishreyfingin og hrörnandi kapítalismi reyna að þröngva upp á heiminn. Ef þeir gætu það, fyrr eða síðar yrði niðurstaðan hörmuleg bylting sem endar með heimsvíðum bolsévisma. Er þetta þá endanlegt markmið þeirra?

Þrátt fyrir þetta augljósa pólitíska óhlýðni er það sem fasistinn mótmælir mest sú lúmska siðferðisárás sem er hafin undir skjóli reykjarskýs af guðhræddum klisjum og ofstækisfullri hræsni, gegn öllu sem er karlmannlegt og andlegt í mannkyninu. Heiður, dyggð og trú á allt sem er göfugra en bara að lifa eiga að lúta alþjóðlegu lagalegu eftirliti. En er friður eða varðveisla friðar hvað sem það kostar endalok lífsins? Er ekkert í þessum heimi dýrara en lífið? Eru mennirnir eingöngu dýr? Með James Martineau telur fasistinn að:

„Virting fyrir mannslífi færist út í siðlausa skurðgoðadýrkun þegar það er talið heilagt en réttlæti og réttlæti, og þegar blóðsýnin verður hræðilegri en sjónin af eyðileggjandi harðstjórnum og sigursælum hræsnum ... ekkert getur verið veikara eða sjálfsvígshugsandi en fyrir menn sem eru borgarar samveldis að tilkynna að þeir ætli sér að meta lífið meira en réttlætið. Og ef sá dagur kemur þegar þjóðir sætta sig við að leggja hverja deilu, hver sem uppruni hennar er, fyrir úrskurð dómstóla, þá er það kannski ekki að heimurinn hafi batnað, heldur að menn hafi orðið ljótari og lægri vegna þess að ekkert er lengur til sem þeim þykir dýrmætara en lífið.“

Að lifa er hvöt náttúrunnar; en að lifa réttlátlega – það er að segja í samræmi við okkar dýpstu sannfæringu – er vissulega undirstaða alls siðferðis og trúarbragða. Getur maður sem trúir því að hann endurspegli vilja Guðs lagt trú sína fyrir lögregludómstól til dóms? „Lifðu hættulega“ virðist því vera göfugra og réttlátara lífsmottó en

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

„Öryggi fyrst“, sem þegar það er beitt á hjarta mannsins getur ekki náð öðru markmiði en að ala á kynþátt af andlega slepptum geldingum.

Þannig kemur það til þess að í heimspeki fasismans er lífið litið á sem leið að markmiði en ekki sem markmiðið sjálft. Einstaklingurinn er dauðlegur, en ríkið, ekki aðeins fjöldi einstaklinga, heldur það sem er göfugt, innblásið og hvetjandi í sögu þeirra, með tveimur orðum - þjóðarandlegheit, er ódauðlegt og óendanlega stærra. Það er fyrir þetta sem hver einstaklingur verður að lifa, ekki aðeins til að viðhalda því heldur til að halda því uppi með lífi sínu, hugsunum og gjörðum. Það er barátta að því sem á að gera og ekki aðeins tímamark á því sem hefur verið áorkað. Ef í þessum anda er enn eitthvað af virkni villisvínsins, þá sé himninum lof, þá er enn ekkert af tregðu svínsins.

Vegna þessa kraftmikils krafts, þessa eðlislæga karlmennsku, stendur fasismi fyrir friði, en hann óttast engu að síður ekki stríð, því allt sem hann óttast er lífsstílsleysi. Þess vegna er trúarjátning fasista um frið og stríð svona:

Réttmætt markmið stríðs er fullkominn friður; því stríð er skurðtæki.

Réttmætt markmið friðar er fullkomnari maður; því friður er skapandi verkfæri.

Og lögmætt markmið mannsins er fullkomnari heimur; því maðurinn er guðlegt verkfæri.

Hvernig breytir hann þessari trúarjátningu í verk, því án athafna getur engin endurfæðing átt sér stað? vandamál sem ég mun nú kanna.

Sögu átaka má skipta í tvo meginflokka — innri byltingar og ytri stríð; sú fyrri frjóvgar þá seinni og sú seinni þá fyrstu. Ég mun nú skoða þær hverja fyrir sig.

Það sem fasistinn segir er þetta: Alþjóðleg óánægja er aðeins summa óteljandi þjóðlegrar óánægju. Ef heimurinn er borinn saman við hús, þá sökkva undirstöður þess alltaf og veggir þess hrynja vegna þess að múrsteinar þess og steypuhræra eru rotin. Þess vegna er fyrsta vandamálið við að koma á skapandi heimsfriði fyrir hverja þjóð að koma eigin húsi í lag; því svo lengi sem þjóðirnar eru í innri rotnun, um leið og kreppan verður yfirvofandi, munu stjórnmálamenn þeirra reyna að viðhalda valdi sínu með því að beina óánægjunni út á við, það er að segja frá heimilinu og að utanríkismálum. Þetta er elsta og öruggasta leiðin til stríðs.

Frábært dæmi um þetta er Frakkland eftir stríðið. Stjórnkerfi landsins er gjörspillt, svo hvað gera stjórnmálamennirnir? Til að beina athygli almennings að Frakklandi er hástöfum lýst yfir að það sé í hættu og dáleiða fólkið með orðinu „öryggi“. Væri mögulegt að tryggja Frakkland gegn öllum tegundum árása, væru frönsku stjórnmálamennirnir þakklátir? Nei, þeir yrðu skelfingu lostnir, því þeir myndu átta sig á því að þar sem fólkið hefði þá ekkert að óttast af erlendu stríði, myndi það beina athygli sinni að innri umbótum og byltingu. „Öryggi“ er í raun ekki skjöldur sem haldið er gegn Þýskalandi, heldur skotheldur hlíf sem Stavisky-mennirnir skríða undir.

Þótt orsök óánægju í nánast öllum löndum sé efnahagsleg, þá er birtingarmynd hennar, eins og hún verður að vera, siðferðileg. Fátækt skapar ekki aðeins skort heldur tilfinningu fyrir óréttlæti. Að á tímum hugsanlegrar gnægðar skuli enn vera raunveruleg og óhófleg fátækt virðist glæpsamlegt, og þegar stjórnvöld eru skoðuð sem samsafn glæpamanna, þá fer þjáður og hugsandi maður að trúa á rétt sinn til að steypa henni af stóli. Þetta er undirstöðuatriði allra félagslegra byltinga. Að vera neitað um réttláta hlutdeild í framleiðslu vegna úrelts dreifingarkerfis er ekkert annað en rán. Ef innbrotsþjófur kemur inn í hús þitt og ógnar lífi þínu, þá átt þú rétt á að vernda það.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

jafnvel á kostnað síns eigin. Örvæntingarfullur maður lítur á pólitísk morð frá svipuðum sjónarhorni, og þegar hann áttar sig á því að það er fjármálamaðurinn sem notar stjórnmálamanninn sem eltihring milli hans og þess sem hann telur vera réttmætan hlut sinn af auðnum, má búast við fyrstu lægð sem hefur átt sér stað í sögu bankamanna.

Fasistinn segir: Hvers vegna að leysa þetta vandamál fjármálastjórnleysis með félagslegu stjórnleysi? Hvers vegna ekki að leysa það í staðinn með efnahagslegri endurskipulagningu? Fátækt og þar af leiðandi bylting eru sköpuð af ójöfnuði í dreifingu auðs, af rotnu fjármálakerfi, af launalækkunum, hækkandi verði og almennri lækkun lífskjöra; hvers vegna ekki að skipuleggja þá þjóðariðnaðinn þannig að hann geti stjórnað sér sjálfum, tjáð sig og umbætt sig? Þetta er ekki sósíalismi, þar sem ríkið stjórnar vinnuafli, því stjórn iðnaðarins sem hér er lagt til er af þeim sem skapa og viðhalda vinnuafli. Þetta er í raun hreinasta form samvinnulýðræðis, sem stjórnmálaleg lýðræði hafa aldrei reynt að koma á. Þessari stjórn hyggst fasistinn koma á með fyrirtækjaríkinu. Iðnaði verður skipt í sjálfstjórnandi hópa sem hver um sig kýs iðnaðarfyrirtæki sem samanstendur af vinnuveitendum, verkamönnum og neytendum. Í slíkri skipulagningu eiga stéttastríð, verkföll og verkbönn ekki heima. Í stað þess að berjast fyrir hækkuðum launum verður markmiðið að hækka lífskjör þegar vísindi og iðnaður auka framleiðslugetu. Hvað þýðir þetta? Sú misnotkun verður skipt út fyrir skipulag og nýr félagslíkami verður búinn til.

Þegar velmegun hefur verið komið á fót er næsta skref að blása nýju lífi í efnahagslegt ryk. Eins og maðurinn er að hluta til líkamlegur, að hluta til siðferðilegur og að hluta til vitsmunalegur, þannig er samfélag manna að hluta til efnahagslegt, að hluta til menningarlegt og að hluta til stjórnmálalegt. Það leiðir því af því, eins og í manninum sjálfum, að efnahagsþættirnir ættu að vera flokkaðir í líffæri og útlimi; þannig ætti einnig að láta menningarþættina næstum eingöngu vera í höndum einstaklinganna og stjórnmálaþættina ætti að hafa vald yfir heildinni. Með því á ég við að meginstarfsemi stjórnmálanna felst í því að stjórna samskiptum milli einstaklinga og milli hópa og stýra þessum líffærum og útlimum, þjóðarþjónustunni, sem þeir einir geta stjórnað.

Af þessu má ályktа eftirfarandi: Að einkalíf einstaklinga verði eins frjálst og mögulegt er; að velmegun hópa verkamanna muni ráðast af skipulagi samkvæmt störfum og að stjórn alls verði framkvæmd af fólki með mikla greind, þekkingu og reynslu. Með öðrum orðum: menningarlífið er einstaklingsbundið, efnahagslífið er sameiginlegt og stjórnmálin eru stefnumiðuð og yfirráðarík. Þegar þessir þrír hópar athafna - sjálfstjáning, hóptjáning og þjóðartjáning - vinna saman, mun hæsta hagkerfi menningar-, efnahags- og stjórnmálalífs leiða til. Þetta hagkerfi er sanna frelsi og frelsi frá óánægju er undirstaða þjóðarfriðar.

Ég mun nú snúa mér að seinni hluta stríðsvandans, það er frá þjóðarbyltingum til
erlend stríð, og hér sjáum við aftur að raunverulegur friður verður að koma á á efnahagslegum grundvelli.

Hver er sá grundvöllur í dag? Stjórnleysi gullsins, hornsteininn í núverandi alþjóðlegum og þjóðlegum peningakerfum. Til að afla gulls eða koma á fót gullgjaldmiðlum verða þjóðir að hafa virkan „hagstæðan“ viðskiptajöfnuð. Þeir sem ná árangri geta annað hvort dregið gull úr þjóðum með „óhagstæðan“ stöðu eða neytt þær til að taka mismuninn að láni í formi láns. Eins og einn rithöfundur um þetta mál segir: „Í stað þess að eiga viðskipti með vörur og þjónustu sér til gagnkvæms hagsbóta eru þjóðirnar neyddar til að berjast með kjafti og klóm um „hagstæðan“ stöðu - þ.e. gull - undir refsingu fyrir að lenda í þeirri niðurlægjandi og ömurlegu stöðu að vera peð farsælla keppinauta sinna.“ Þetta er bein leið til stríðs, því eins og ég hef þegar bent á, nema fyrir höfnun getur aðeins stríð afnumið þessa þrælkun. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Lausnin á þessu vandamáli felst augljóslega í því að hætta að nota gull sem mælikvarða á auð og byggja gjaldmiðil á raunverulegum auð, ekki á einni vöru sem hægt er að ná yfirráðum yfir, heldur á öllum vörum með markaðsvirði. Þá þarf að greiða fyrir útflutning með innflutningi eða hann verður að gjöf til þjóðarinnar sem tekur við honum. Eins og sá sem áður segir: Ríkisstyrktur útflutningur verður þá tilgangslaus. Tollar, að því leyti sem þeir útiloka innflutning, munu að því leyti útiloka útflutning. Skipti verða óbreytanlega föst, sem útrýmir spekúlantinum og ótti við peningalánveitandann verður fjarlægður.

Ég get ekki hér farið í smáatriði um hvernig ætti að útrýma núverandi fjármálastjórnleysi; en það er augljóst að í lýðræðisstjórnum, sem reiða sig á hagsmuni og fordóma gullstaðlaðs fjármála, getur lausnin ekki verið önnur en hörmung. Lítið á þá vélbúnað sem er til staðar í þessu landi og yrði kallaður til að framkvæma svo flóknar umbætur.

Forsætisráðherra verður að vísa vandamálinu til ríkisstjórnarinnar og ríkisstjórnin til þingflokksins, og ef Verkamannastjórn er við völd, þá verður þingflokkurinn að vísa því til verkalýðsþings og flokksþings Verkamannaflokksins, en á bak við öll þessi þing eru hagsmunaaðilar að toga í strengina.

Undir fasískri stjórn, þegar sérfræðingar hafa skoðað málið, mun forsætisráðherrann segja „já“ eða „nei“. Ef „já“ þá verður ráðstöfunin að lögum. Og ef aðrar þjóðir hafa áhuga, sem getur varla verið raunin ef þær eru undir fasískri stjórn, þá verður skjót samkomulag mögulegt, en ákvarðanatökukerfið er það sama.

Ef við erum sammála, til að rökstyðja málið, um að þessari grundvallarorsök stríðs sé útrýmt, þá sitjum við uppi með það sem kalla mætti líffræðilega orsök, þ.e. offjölgun sem engin efnahagsleg leiðrétting getur haft bein áhrif á; því hún er utan stjórnar stjórnvalda.

Í löndum þar sem lífskjör eru há, leysist þetta vandamál sjálfkrafa með lækkun fæðingartíðni. En í löndum þar sem lífskjör eru lág, þ.e. í löndum þar sem iðnaðarmenning er ekki að fullu þróuð, má búast við aukningu fæðingartíðni í mörg ár. Ef við skoðum alþjóðleg tölfræði sjáum við að á meðan fjölgun íbúa er að minnka í Vestur-Evrópu, þá er það ekki í Austur-Evrópu, en í Rússlandi og stórum svæðum Asíu er pláss fyrir hundruð milljóna fleiri manna. Ef Asía verður iðnvædd á þann hátt sem nú er verið að koma á í Rússlandi, þá er lítill vafi á því að þessar hundruð milljónir munu fæðast og að sá tími muni koma að offjölgun muni neyða til útþenslu vestur á bóginn. Hvað þýðir þetta? Ekkert minna en stríð milli heimsálfa milli Asíu og Evrópu. Til að undirbúa sig fyrir þetta stríð verða Evrópuþjóðir að hætta innri deilum sínum og sameinast, og sameinast munu þær aldrei svo lengi sem efnahagsleg og fjárhagsleg óánægja aðskilur þær. Ef Austur-Evrópuþjóðir geta ekki fundið pláss innan landamæra sinna fyrir vaxandi íbúafjölda sinn, þá er valið á milli tveggja illra gilda að sú minna sé að útþensla þeirra skuli vera austur á bóginn en ekki vestur á bóginn. Slík útþensla mun ekki aðeins vera í samræmi við minnstu mótstöðu íbúa, heldur mun hún stefna í átt að en ekki frá mestu stríðsógn sem líklegt er að ógna vestrænni siðmenningu.

Af þessari stuttu skoðun á framtíðarmöguleikum sjáum við, og ég tel það afdráttarlaust, að stríðsvandamálið er ekki hægt að leysa með friðarsamningum og orðum. Þetta er raunverulegt og virkt vandamál, sem að hluta til er hægt að leysa með skipulagningu og að hluta aðeins hægt að verjast með sameinuðu og hernaðarlega öflugu Evrópusambandi.

Þar sem það er augljóslega ómögulegt, jafnvel þegar fasisminn nær völdum í þessu landi, að hann einn síns liðs geti stjórnað örlögum Evrópu, þá er brýnasta hernaðarvandamálið sem við stöndum frammi fyrir öryggi og vörn heimsveldis okkar. Hér erum við á okkar eigin landi og innan ákveðinna vel-

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Skilgreind mörk geta myndast eins og við viljum. Þetta þýðir forystu og aðgerðir.

Þar sem í siðmenntuðu landi er efnislegur grundvöllur alls hernaðarafls efnahagslegur auður, þá er fyrsta vandamálið í öryggismálum heimsveldisins þróun þess. Hins vegar má segja að þar sem ríkin eru í dag sjálfstæð sjálfstjórnarþjóð, þá er ómögulegt fyrir neina heimastjórn, hvort sem hún er fasísk eða önnur, að framkvæma þetta verkefni. Ef nauðung er fyrirhuguð, þá er fasistinn hjartanlega sammála. En að hans mati er nauðung alveg óþörf, því sem raunsæismaður telur hann að þar sem þróun muni ráðast af samvinnu, þá verði samvinna aftur á móti að byggjast á eiginhagsmunum.

Það er tilgangslaust að tala um blóðbræðralag og hefðbundin tengsl, því þetta eru viðurkenndar staðreyndir og enginn efast um bindandi kraft þeirra; auk þess standa þau utan efnislegs sviðs og koma því ekki við sögu í efnahagsmálum. Það sem raunverulega gagnast er að leggja til að sjálfstætt heimsveldi þýði ekki aðeins blómlegra heimsveldi heldur einnig öruggara heimsveldi, því í sameiningu þjóða mun það mynda svo öflugt friðarverkfæri að það mun nánast banna stríð. Fyrir sjálfstætt heimsveldi eru stríð, önnur en þau sem stafa af offjölgun, sem eru utan stjórnmálalegrar stjórnunar, skaðleg. Þar af leiðandi er það heimsveldinu í hag að heimsfriður haldist. Þess vegna er það í hag að allir hlutar þess vinni saman efnahagslega. Þetta getur þýtt tap á erlendum fjárfestingum; en innan skamms tíma verður þetta tap að fullu bætt upp með sívaxandi velmegun.

Að vernda þessa velmegun leiðir okkur beint að varnarmálinu. Hvar liggur varnarvaldið? Í fyrsta lagi hjá breska sjóhernum, því að í mörg ár fram í tímann munu lýðveldin ekki vera í aðstöðu til að byggja upp og viðhalda öflugum herflota. Í öðru lagi hjá flughernum og hernum.

Hvað varðar þriðja varnartækið, sem er nútímalegt, það er vélrænt, herir af þeirri gerð sem við þurfum, mun sama kostnaðarvandamál koma upp fyrir lýðveldin og þau standa frammi fyrir við smíði nútímaflota. En hvað varðar annað tækið, flugherinn, þá birtist allt önnur saga, því lýðveldin, sem þekja víðfeðm landsvæði, eru náttúruleg uppeldisstöð borgaralegra flugvéla, og borgaralegar flugvélar eru undirstaða hernaðarlegs loftmáttar.

Þess vegna leysist vandamálið á eftirfarandi hátt: Stóra-Bretland verður fyrst og fremst að bera ábyrgð á loftvörnum sínum heima fyrir og síðan, sem keisaradæmið, á öllum sjósamgöngum og viðhaldi lítils en öflugs vélvædds hers sem í stríði mun starfa á braut slökkviliðs keisaradæmis. Lýðræðin verða aftur á móti að bera ábyrgð á eigin loftvörnum og þar af leiðandi koma á fót sterkum og skilvirkum loftherjum.

Ef slíkur herlið er veittur, þá leysist vandamálið í samstarfi, og í lausn þess eru tveir meginþættir, þ.e.: stofnun nets varnarlendingarstaða sem eru svipaðir að tilgangi og núverandi net varnarstöðva okkar, og stofnun Flugráðs Keisaradæmis sem getur ráðlagt þjóðum Keisaradæmis um loftvarnir og þróun loftmáttar.

Þó að ef heimsveldi okkar á að standast, þá er þetta brýnasta vandamálið okkar, og brýnasta verkefnið er að endurskipuleggja og endurvopna herlið okkar. Allt frá stríðslokum hefur röð af óstöðugum ríkisstjórnum gert það að verkum að það er vanmáttugt. Tvöfaldur flotaflokkur okkar hefur verið yfirgefinn og í dag skortir okkur hættulega beitiskip, eyðileggjendur og kafbáta. Hvað varðar þetta síðastnefnda vopn erum við nú á valdi Frakklands. Her okkar hefur minnkað að stærð og skilvirkni, og þótt skortur á hestakjöti hafi að hluta til neytt okkur til að hreyfla okkur, þá hefur ofgnótt gamals heila viðhaldið í honum slíkum gagnslausum massa af...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

fótgöngulið að það sé ekkert meira en óhóflega dýr lögreglulið. Á sama tíma hefur Konunglega flugherinn fallið úr fyrsta sæti í sjötta sæti yfir flugheri heimsins.

Fasistinn vill ekkert af þessu sætta sig við. Hann hefur ekki áhyggjur af valdastöðlum og tilfinningalegum takmörkunum. Hann er raunsæismaður og segir: „Ef ég skyldi búa, eins og ég geri og verð að gera, í gullnámubúðum, þá ætla ég að bera byssu á mjöðminni.“

Skoðanir hans eru eftirfarandi:

Við höfum tugi þúsunda kílómetra af sjóleiðum til að verja, og til að verja þær gegn ekki öllum nema líklegustu árásum þurfum við sjóher sem er á allan hátt fullnægjandi í þessu skyni.

Við höfum her nítjándu aldar; í staðinn ættum við að hafa her tuttugustu aldar. Ekki her sem vegur í tonnum af mannakjöti, heldur mældur út frá vélrænum höggkrafti: fáir menn og fleiri vélar, því þetta er vélaöld en ekki vöðvaöld.

Við viljum og munum hafa flugher sem getur varið okkur með því að vera svo öflugur að hver sem er...
Óvinur innan virks sviðs mun hugsa sig oft um áður en hann ráðist á okkur.

Að lokum viljum við stefnumótandi varnarmálaráðuneyti sem getur skipulagt og skipulagt fyrir varnarmálaráðuneytin þrjú eins og þau væru ein sameinuð varnarmálaráðuneyti. Það er að segja, við viljum einræði í varnarmálum í friði vegna þess að við vitum að í stríði mun ekkert nema einræði stýra stefnu á einbeittan hátt.

Ef aðrar þjóðir lýsa því yfir að þetta sé trygging okkar gegn stríði og í stríði sé fullvissa okkar um sigur hernaðarleg, þá skulu þær gera það. Þó að við þráum ekki vopnakapphlaup, þá ætlum við okkur ekki næst þegar við verðum fyrir árás að lenda í þeirri stöðu að við verðum neydd til að flýja vopn óvinarins. Við kjósum að horfast í augu við staðreyndirnar opinskátt og beint í stað þess að blikna blint á þær.

Ég held að ég hafi nú fjallað um mikilvægari vandamál sem við stöndum frammi fyrir varðandi stríð og undirbúning þess og gert það ljóst að munurinn á viðhorfum fasista og flestra annarra er sá að þótt þeir telji stríð óhjákvæmilegt eða fyrirbyggjanlegt við allar aðstæður, þá telur hann stríð nauðsynlegt eða óþarft eftir því sem friðaraðstæður ráða för. Reyndar er þessi munur sá sami og sá sem aðgreinir gullgerðarmanninn frá vísindamanninum.

Stríð er veruleiki og verður að meðhöndla sem slíkt. Það er skiljanlegt að eftir síðasta stríð hafi fólkið snúið sér að hugsjónum, þó ekki væri nema til að breyta um andrúmsloft. Það er einnig skiljanlegt að allar ríkisstjórnir sem fljóta á almenningsáliti eru eðli sínu samkvæmt knúnar til að hella olíu á ólgusjó. Þetta eru staðreyndir sem ekki er hægt að mótmæla; en það þýðir ekki að þetta séu staðreyndir sem ekki er hægt að breyta. Þótt fasistinn vilji ekki stríð, vegna þess að stríð er mælikvarði á óánægju í friði og þar af leiðandi mælikvarði á stjórnarbrest, þá flýtir hann sér ekki í hina öfgin og setur traust sitt á pólitískt ósannindi og niðrandi hegðun.

Ennfremur telur hann ekki að þetta sé stríðsöld og hann telur að þessi trú sé sönnuð af því að stjórnvöld hætta aldrei að tala um stríð. Hvernig er þetta mögulegt? Vegna þess að það eru aðeins tveir stórir flokkar vandamála í þjóðlífinu: annar er innri og hinn ytri - innanríkismál og utanríkismál. Ef þú vilt ekki að fólk skoði hið fyrra, einbeittu þér þá að hinu síðara. Þetta bragð, sem allir galdramenn eiga sameiginlegt, er meginuppspretta lýðræðislegra stjórnmála.

Hann telur að stríðsvandamálið sé vísindalegt en ekki tilfinningalegt: uppgötva orsakir þess, einangra veiruna og þróa mótefni í stað kjaftæðis og kjálka. Eins og er og það

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þótt virðist sem ekkert annað en almennt há lífskjör muni um tíma útrýma stríðum sem spretta af offjölgun, telur fasistinn að þörf sé á herjum og að þar af leiðandi muni skilvirkir herir reynast nothæfari og hagkvæmari en úreltir. Þótt hefðir hafi áhrif á mannveruna og karlmannlegar hefðir séu af mestu gildi í stríði, þá geta vopn augljóslega ekki verið það. Þess vegna blandar fasistinn ekki tilfinningum saman við fallbyssukúlur.

Þótt sameinað Evrópa sé mikil hugsjón og fasistar fagni og telji mögulega undir fasískri stjórn, því allar ríkisstjórnir munu þá eiga viðskipti sín á milli í gegnum skipulagt kerfi, þá er æðsta staðreyndin í dag sú að eina raunverulega þjóðabandalagið í heiminum er breska heimsveldið. Hér er því okkar raunverulegi upphafspunktur á leiðinni að skapandi friði. Upphafspunktur sem nær yfir um það bil fjórðung jarðarinnar og fjórðung íbúa hans. Friðurinn er í okkar höndum ef við bara tökum hann á raunsæjan hátt. Ætlum við, sem þjóð, eftir aldalangt erfiði, nú að falla úr sporunum og verða múgur eftirbáta? Fasistinn svarar „nei“; þess vegna er lykilorð hans „áfram“.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Áfram í fasisma eftir Oswald Mosley

Áróður ASCIST er óaðskiljanlegur hluti af þjóðlífi okkar. Tveggja ára vinna og fórnir leiddu til þess að fólkið viðurkenndi þessa hreyfingu sem þjóðrækinn, byltingarkenndan og í eðli sínu breskan mátt.

Breski verkamaðurinn hefur loksins getað samsamað náttúrulega ást sína á landi sínu við... réttlát og nauðsynleg löngun til grundvallarbóta á kjörum sínum.

Heimsvaldasinninn, sem áður hafði ekki hugsað um eymdina og skortinn sem kúgaði milljónir þjóðar hans, hefur nú skilið að fyrir atvinnuleysi og fátækt er hvorki hægt að afsaka né milda á þessum nútíma vísindaöld.

Þriðja starfsár hreyfingar okkar hefur skilað fordæmalausum sigrum í áróðri; en mesta afrek hennar hefur verið stofnun vísindalegrar og fullkomlega áreiðanlegrar stofnunar sem án hennar getur enginn áróður skilað árangri sem hefur varanlegt gildi.

Lífræn uppbygging hreyfingarinnar í heild sinni samanstendur nú af næstum 500 héraðssamtökum sem eru í vinnslu að vera skipulögð eftir þingsvæðum, og öll tengd og sameinuð af skipulagi sem byggir á starfsemi svartra skyrtna. Uppbygging þessarar fullkomlega trausts vél er sannarlega merkilegri vegna þess að hún hefur ekki tekið svo mikla orku hreyfingarinnar að það hafi skaðað áróður. Þvert á móti hefur hún lagt gríðarlega mikið af mörkum til árangurs tveggja mestu áróðursaðgerða í nútímasögu Bretlands. Hin nú fræga „Mind Britain's Business“ herferð vakti andstöðu fólksins við tilgangslaust stríð á þann hátt sem er að verða betur metinn dag frá degi, eftir því sem stjórnmálamenn hörfa frá þeirri frábæru og yfirlætislegu afstöðu sem þeir tóku upp þegar þeir, ómeðvitaðir um áróðursmátt okkar, hugleiddu fyrst notkun her- og sjóliða í deilu sem ekki er hægt að...

varða okkur.

Önnur mikla aðgerðin verður minnst undir kjörorðinu „Fasismi næst“.

Í gegnum nýafstaðna kosningabaráttu hélt hreyfing okkar eins marga fundi og nokkur af gömlu flokkunum gat skipulagt. Fundir okkar voru almennt fullir út af laginu, en þeirra voru oft nær tómir. Fundir okkar voru, næstum án undantekninga, friðsamlegir og skipulegir; þeirra einkenndust mjög oft af óeirðum og ofbeldi sem væri ekki leyft á neinum fasistafundi. Við höfum þó viðhaldið tjáningarfrelsi; þeir hafa reynt að afneita því og misst það sjálfir.

Á fundum okkar var fjöldi nýliða skráður í miðri kosningabaráttu.
Við trúðum því að við ættum að fá að hlusta af áhuga; að við ættum ekki að vera þaggaðir niður af austurlenskum undirmönnum sem við þekktum; heldur að fjöldi fólks skyldi ganga til liðs við okkur einmitt á þeim tíma þegar við neituðum að tilnefna frambjóðendur er mesta viðurkenning sem hægt er að veita visku þess að halda sig frá kosningabaráttu þar til við getum ráðist á óvininn með þeim tæknilegu vélum sem nauðsynlegar eru, alla endilöngu hans sem er sundrað og illa farin.

Þannig, þegar árið 1935 lýkur, getum við litið til jafns árangurs í áróðri og skipulagningu. Ef við getum aldrei verið hamingjusöm fyrr en verkefni okkar er lokið, getum við öll verið stolt af hverri klukkustundar vinnu sem við höfum unnið, hverri litlu fórn sem við höfum fært fyrir málefnið sem er að ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Bjargið fólki okkar með því að sameina allt sem er göfugt í þjóðernishyggju við allt sem er gagnlegt í sósíalisma.

Þegar litið er til baka verður að viðurkenna að mótspyrna okkar gegn árás Gyðinga hefur verið eins sigursæl og hún reyndist nauðsynleg. Þar sem Gyðingar vildu ekki leyfa breskri hreyfingu að vinna, hugsa og finna fyrir Bretlandi einu saman, því þeir hefðu steypt okkur í hörmulegar deilur við mikla þjóð sem hefur bjargað Evrópu frá kommúnisma, hafa þeir fundið sig kastaða aftur í stöðugt minnkandi varnarstöðu, þar sem þeir vöktu upp gyðingahatur í Bretlandi sem þeir bera einir ábyrgð á. Við getum með stolti hugsað til þess að ef hreyfing okkar hefði ekki haft hugrekki til að ögra ógninni frá alþjóðlegum gyðingafjármálum og gyðinglegum bolsévisma, hefði hún ekki aðeins ekki tekist að réttlæta traust fólksins: hún hefði einnig komist hjá hinu mikilvæga prófraun, sem hún hefur risið úr sem hert stál úr eldi.

Við fögnum þess konar raunum, því þær einar geta tryggt að meðlimir okkar verði staðfastir, sannir og fúsir til fórna í stórkostlegri birtingarmynd þess mikla mannlega eiginleika sem fasísk barátta kallar fram, „kraftinn til að þrauka“.

Á komandi ári verður að tvöfalda alla viðleitni og slá öll met um árangur. Nú höfum við tekið okkur fyrir hendur að berjast fyrir næstu kosningum; og þessari vinnu verður lokið með því mikla starfi að mynda kosningasamtök í nokkur hundruð kjördæmum sem eru betri en hjá gömlu flokkunum. Verkefnið er erfitt; en virkir félagsmenn okkar eru mun fleiri en hjá öllum gömlu flokkunum.

Þriggja vikna ferð, sem lauk rétt fyrir jól, hefur leitt í ljós bæði starfsfólk og anda sem enginn annar kraftur í Bretlandi getur hermt eftir. Yfirmenn frá hverju umdæmi komu saman á svæðisráðstefnum á hverju kvöldi og mörgum síðdegis. Þær voru verðugir fulltrúar þess einkennandi breska karlmennsku sem þær leiða á sínum svæðum. Kvenkyns yfirmenn voru einnig fulltrúar sívaxandi styrks hreyfingar okkar, sannrar breskrar kvenmennsku. Staðbundin vandamál varðandi skipulag og stefnumótun voru skoðuð með mikilli nákvæmni, sem var ómöguleg, á stuttum, óljósum og óljósum árlegum ráðstefnum gömlu flokkanna. Þjóðaráætlanir fyrir komandi ár voru ræddar ítarlega og opinskátt og um allt landið voru þær mótteknar með hvetjandi almennum áhuga. Umfram allt var þetta nána persónulega samband og tengsl viðhaldið jafnvel í núverandi miklum vexti hreyfingarinnar sem einkenndi svo ljóslifandi fyrstu daga fasísks bræðralags.

Nýtt ár fasísks styrks liggur framundan. Hreyfingin sem hefur verið nógu djörf til að hlæja að samstilltu afli gyðinga alþjóðlegs fjármála og áróðursauðlinda sem hún hefur yfir að ráða; hreyfingin sem hefur með góðum árangri sigrað „eignavald, rauða víglínuna og fjöldann afturhaldssveitir“, getur ekki lengur sætt sig við varnarleikinn. Þegar við höfum sigrast á þeim miklu hindrunum sem lagðar hafa verið í vegi okkar verðum við nú að vinna að okkar eigin sigri. Umfang og hraði þessa sigurs verður að ráðast af óþreytandi og markvissri viðleitni hvers meðlims.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Styrkur í gegnum gleði eftir Dr. Robert Ley

Þjóðernissósíalíska samtökin „ Kraftur *í gleði*“ voru stofnuð að skipun leiðtoga okkar, Adolfs Hitlers. Hann sendi eftir mér einn daginn og sagði: „Ég vil að þýskir verkamenn hafi næga afþreyingu og frí, svo að taugar þjóðarinnar séu heilbrigðar; því það er ómögulegt að ná neinu, jafnvel með mestu stjórnmálasnilli, ef taugar þjóðarinnar eru eyðilagðar.“ Það varð mín skylda að framfylgja þessari skipun leiðtogans og í nóvember 1933 varð *„Kraftur í gleði“* til. Margir, jafnvel meðal nánustu samstarfsmanna minna, skildu ekki hvað ég stefndi að, né heldur hver tilgangur leiðtogans var. Margir héldu að þetta væri leið til að slá ryki í augu verkamannsins og beina athyglinni að lögmætri löngun hans til félagslegs réttlætis. Aðrir sáu í því aftur nýtt starfssvið fyrir stofnun nýrra embætta. Aðeins mjög fáir gerðu sér grein fyrir því stórkostlega verkefni sem í dag teygir sig um allt Þýskaland og teygir sig þegar út í heiminn langt út fyrir landamæri okkar eigin lands. Það virðist kraftaverk þegar maður hugsar til þess hvernig hugmynd, sem margir hlógu að, aðrir fyrirlitu, andstæðingar móðguðu og huldu með illkvittni og jafnvel nánustu vinir okkar litu á með kvíða og efasemdum, hefur á skömmum tíma, rétt rúmlega tveimur árum, unnið hjörtu fólksins og verið framkvæmd af fólkinu sjálfu.

Sem lýsing á því sem við höfum fyrir augum er nafnið alveg rétt: Þjóðernissósíalískt samfélag, *styrkur í gegnum gleði.* Maður verður að íhuga vandlega merkingu hvers einstaks orðs: Þjóðernissósíalískt samfélag. Samfélagið er undirstaða þess og hér kemur enn og aftur skýrt fram að samfélagið eitt er fært og hæft til að vera gleðigjafi. Í þessu sjáum við þjóðernissósíalistar enn og aftur greinilega að menning og list eru tengd samfélagi þjóðar og kynþáttar og geta ekki verið einangruð í tómarúmi. *Styrkur í gegnum gleði* Mér var ráðlagt að kalla það „Eftir vinnu“. En ég hef aldrei verið hlynntur eftirlíkingu, heldur frekar alltaf viljað sjá hvort það væri ekki mögulegt að skapa eitthvað sjálfur.

„Dopolavoro“ unga Ítalíu getur vissulega sýnt frábæra árangur; það er án efa mikill árangur. En það samræmist ekki nákvæmlega því markmiði sem við höfum fyrir augum. Það er hlutlaus orðatiltæki sem lýsir hvorki löngun okkar né því sem leiðtoginn bauð. Leiðtoginn sagði: „Ég vil eiga sterka þjóð: sjá til þess að vinnuhraðinn, sem hagræðing og öll þróun atburða hafa í öllum tilvikum gert tilgangslausan, sé vegaður upp á móti afþreyingu og fríum sem þessir menn fá; og sjá til þess að taugar fólksins séu ekki spilltar.“ Skipun leiðtogans var að gefa þjóðinni styrk, og um leið sýndi hann hvernig þennan styrk ætti að afla: með afþreyingu, með fríum, með gleði.

Styrkur í gleði er kannski stysta og hnitmiðaðasta yfirlit yfir allt markmið nasistastefnunnar. Það er ímynd lífssýnar sem nasistastefnun hefur gefið Þýskalandi; það tjáir þá jákvæðu afstöðu til lífsins sem dynur í okkur og kemur í stað þeirrar afneitunar á lífinu sem réði ríkjum í þjóð okkar á síðustu öld. Því það sem við sáum í fortíðinni á öllum sviðum lífsins, það sem einkenndi alla horfna flokka okkar, var afneitun á lífinu!

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Við nasistar viljum ekki líta á lífið sem ferðalag gegnum jarðneskan táradal, sem stöðugan undirbúning fyrir betra handan tíma. Við viljum gera lífið – og sérstaklega líf fátækustu þjóðverja okkar – eins fallegt og bjart og við mögulega getum. Við trúum því að þetta líf okkar sé verðugt þess að vera lifað; og við trúum því að Drottinn Guð okkar hafi ekki skapað fjölbreytni lífs okkar til að yfirgefa það allt aftur eilífri tortímingu og tortímingu. Allir sem trúa því að með lífi sínu og verkum hafi þeir heilagt verkefni að uppfylla í þessum heimi, allir sem eru fullir af þessari trú, eru í hjarta sínu nasistar.

Þess vegna þörfnumst við styrks til baráttunnar. Líf okkar er ekki fullt af auðæfum paradísar; fyrir okkur er aðalatriðið baráttan. Lífið er barátta og barátta er að lifa. Við þekkjum engan endapunkt þar sem sumir í eilífri iðjuleysi bíða eftir eigin ánægju og aðrir eru eilíflega fordæmdir. Í allri eilífð þekkjum við aðeins baráttu sem tjáningu trúar okkar og lífs okkar. Og fyrir þessa baráttu leitumst við við að gefa fólki okkar stöðugt framboð af nýjum styrk.

Vinna er í raun aðeins önnur tjáning á baráttu. Sérhver og einn landsmaður okkar, hvort sem hann er verkamaður eða bóndi, listamaður, fræðimaður eða hermaður, er á hverri stundu í miðri þessari baráttu fyrir tilvist þjóðar sinnar og sjálfs sín. Og þar sem þessi barátta eyðir taugum og efni, þarf maðurinn að hafa efni á þessari baráttu og þar af leiðandi einnig endurnýjun þessara efna og endurnýjun kröfta sinna. Þar af leiðandi eru afþreying og frí innri nauðsyn fyrir okkur.

Fyrir nokkru síðan spurði mikill erlendur nemandi í félagshagfræði mig: „Hver er afstaða þín til spurningarinnar um frí? Ætlið þið í Þýskalandi að setja lög um fjölda frídaga og jafnframt að stjórna greiðslum þeirra?“ Ég svaraði: Við munum ekki aðeins þola almenna innleiðingu frídaga, heldur munum við gera þá löglega skyldubundna, því þetta er ein af kröfum okkar.“ „En afsakið,“ sagði hann, „í öllum löndum berjast vinnuveitendur gegn starfsmönnum sínum, og samt haldið þið í Þýskalandi því fram að jafnvel vinnuveitendur muni smám saman fara að krefjast þessara frídaga?“ „Já, sá tími getur ekki verið langt undan þegar ötulustu talsmenn frídaga og afþreyingar verða ekki verkamenn heldur vinnuveitendur.“

Þjóðernissósíalismi er sigur skynseminnar yfir óskynseminni og það er einungis sanngjarnt að úrvinda og niðurdregin maður endurskapi sjálfan sig svo að hann geti sinnt framtíðarstarfi sínu enn betur. Þetta þýðir að frídagar verða krafa heilbrigðrar og skynsamlegrar skynsemi. Við krefjumst ekki frídaga af samúð, heldur í viðurkenningu á því að þeir munu enn frekar auka framleiðslugetu fólks okkar. Vinnuveitandi vinnuaflsins hefur engan kost á því að hafa þreyttan og úrvinda mann í vinnu fyrir sig; slíkur maður notar einfaldlega orku á meðan vélarnar halda áfram að ganga, neyta orku, kosta peninga og slitna. Maðurinn hættir líka að vera afkastamikill, þannig að vinnuveitandinn hefur tvöfalt tap: hann borgar ekki aðeins laun fyrir minnkaða framleiðni, heldur borgar hann einnig fyrir orku og afl ónotaðrar vélarinnar. Á hinn bóginn, ef maðurinn er ferskur, endurheimtir vinnuveitandinn auðveldlega mismuninn sem myndast vegna frídaganna sem hann hefur greitt fyrir. Og vinnuveitandinn mun sjá að innistæða hans verður ekki debet heldur mun þvert á móti sýna framfarir á kredithliðinni; hann mun sjá að hann, sem og verkamaðurinn, munu hagnast.

Það er einkennandi fyrir nasistastefnu að hún gerir ekkert í þágu aðeins eins aðila. Ef við gerðum eitthvað sem myndi aðeins hjálpa verkamanninum og jafnframt skaða vinnuveitandann, þá væri það enginn ávinningur fyrir þjóðina í heild; eitthvað er gott fyrir einstaklinginn ef það er gott fyrir þýsku þjóðina í heild, og það er gott fyrir þýsku þjóðina að menn hafi afþreyingu og frí. Það hefur oft verið reynsla okkar, og það er enn í dag, að heyra mann segja: „Mig langar að fá átta daga frí; gefið mér peningana mína; en ég vil ekki fara í burtu til að slaka á, ég mun dvelja heima. Nei, það er rangt; það væri...“

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

að henda peningum; því heima getur maður ekki fundið sér afþreyingu. Sjálf hugmyndin er sú að hann verði öðru hvoru dreginn upp úr háaloftinu sínu, þar sem hann sér stöðugt aðeins neyð og skort, og sendur í sjóferð, eða upp í fjöllin, eða til Rínar, og læra að gleyma vinnudeginum í átta daga. Það sem marxistar prédika er ekki nóg: „Við viljum frí“; eitthvað verður að gera við fríin - það er *styrkur í gegnum gleði.*

Í lok fyrsta ársins gat ég sagt að *Styrkur í gleði* hefði sigrað Þýskaland með miklum krafti. Í dag eru afrek okkar svo mikil að erlend ríki veita þeim einnig athygli. Óháð því hvort þau eru með eða á móti Þýskalandi, fylgjast allir erlendis með áhuga ungu samtökunum okkar, sem hafa gert mögulegt eitthvað sem hingað til hafði verið talið ómögulegt, draumur allra sósíalista í heiminum í mörg ár. Við vonumst til að leiða heiminn til að hugsa um Nýja Þýskaland á annan hátt en þann sem illgjarn fjölmiðill vill oft láta okkur trúa.

Til dæmis nefnir Diario da Manha dæmi um vaxandi jákvæðni heimsálitsins; í tölublaði dagsettu 12. október 1935 lesum við eftirfarandi um sjóferðina „ Styrk *í gegnum* gleði“: „Þetta er byltingin sem Þýskaland, með ákveðnum og agaðum vilja fólks síns, sem sameinast Adolf Hitler, er að búa sig undir að framkvæma. Hverjar verða áhrif hennar og lokaniðurstöður? Það er enn of snemmt að geta metið þær; en eitt er víst, það er að þýski andinn vinnur að því að skapa nýjar lífshugmyndir og leysa óleystustu vandamál samtímans.“ Norska blaðið Karmoy Posten frá 27. september 1935 birtir áhugaverða umræðu um gildi ferðalaganna „ Styrk *í gegnum gleði“* milli Norðmanns og herra Rabinowitz. Norðmaðurinn skrifar með vísan til skissanna sem þú gefur okkur af því hversu hræðilegt sjóferðir eru: „... lífið um borð hlýtur að vera í slíkri ferð, með litlu plássi og þröngt á allan hátt, ég vil taka fram að ég hef persónulega tekið þátt í einni af þeim og veit að þetta er bull...“

· Þú hefur örugglega aldrei verið um borð í gufuskipi *frá Strength Through* Joy. Það má ekki. Sérhvert lýðræðislegt land kastaðu allri réttlætiskennd fyrir borð. · sem þér líkar gæti vel verið stolt af.
Styrkur í gegnum gleði samtökin.“

Ég gæti endalaust lengt listann yfir svipaðar vingjarnlegar yfirlýsingar í fjölmiðlum erlendis frá; en eitt er ljóst miðað við mat allra þeirra sem hafa sýnt samtökum okkar mikinn áhuga, og það er að hugmyndin um *styrk í gegnum gleði* er að festa sig í sessi á styrk afreka sinna sem eru óumdeildir í öðrum löndum líka.

Við höfðum því rétt fyrir okkur í að leggja upp í ferðir til annarra landa. Við munum halda áfram á þeirri leið sem við höfum byrjað og í mars á þessu ári munum við ferðast með *Strength Through Joy* flota okkar yfir Atlantshafið til Lissabon og Madeira. Þar að auki munum við, frá 1936 og áfram, á hverju vori og hausti fara í ferðir til suðurs. Reynslan sem við fengum á fyrstu Atlantshafsferðum okkar til Portúgals var svo hagstæð að við höfum ákveðið að þróa þessar ferðir á áðurnefndan hátt. Enginn getur betur táknað nýja Þýskaland en þýski verkamaðurinn sem ferðast með *Strength Through Joy.*

Auk þessa munum við framkvæma á þessu ári röð stórra sérstakra verkefna. Þegar maður hugsar til þess hvert fimm milljónir ferðalanga frá *Strength Through Joy* árunum 1934 og 1935 fóru í raun og veru, þá kemur í ljós að af þessum fimm milljónum fóru meira en þrjár milljónir til landamærahéraða lands okkar. Þar hafa þeir reist lifandi múr þýsks sósíalisma. Íbúar landamærasvæðanna fengu heimsókn frá þýskum bræðrum frá öllum landshlutum Þýskalands. Og sá mikli félagsskapur, sem er einmitt það sem aðgreinir *Strength Through Joy* ferðir frá einkaferðum, veitti þessum bræðrum á landamærunum nýjan andlegan stuðning. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Við munum halda áfram þessari kerfisbundnu vinnu og auka hana verulega. Til að ná þessu markmiði höfum við hafið mikla átaksverkefni og ætlum að lækka þegar lágt verð á *Strength Through Joy* um 30 prósent til viðbótar. Þegar þetta var lagt fram hristu margir sérfræðingar höfuðið og töldu að þetta gæti aldrei tekist. Nú, eftir stuttan undirbúningstíma, get ég sagt að á þessu ári verða lægri verðin í boði fyrir 350.000 ferðamenn, og það án þess að þeir sem bjóða upp á gistingu þurfi að víkja frá samþykktum verðskrám.

Þetta þýðir að fyrir meðallangar vegalengdir getur þýskur verkamaður farið í heila viku frí fyrir 12 til 15 eða 16 mörk, þar með talið fargjöld, fullt fæði og húsnæði og alls kyns sameiginlegar athafnir. Þetta mun gera okkur kleift að taka með nýja hópa verkafólks, sem vegna efnahagsástands síns hafa hingað til ekki getað tekið þátt í ferðinni *„Styrkur í gegnum gleði“ .* Þessir nýju hópar verða bestu frígestirnir, því þeir verða hamingjusamastir og ánægðastir. Við munum fara með þá til fallegra landamæra, sem jafnframt þurfa mest á þeirri umönnun sem nasistarstefnan getur veitt þeim að halda.

Í öllum starfsemi hreyfingarinnar *Styrkur í gegnum gleði* sem nær út fyrir mörk föðurlands okkar, höfum við í huga þýsku bræður okkar erlendis. Við viljum gera þá að lifandi brú sem tengir okkur við önnur lönd, og ferðamenn okkar skulu vera sendiboðar vináttu til að gera öðrum löndum kleift að sjá Þýskaland eins og það í raun og veru er. Og þannig munum við koma til Þýskalands með bræður okkar sem búa erlendis og börn þeirra, sem annars hefðu aldrei getað hugsað sér að heimsækja Þýskaland. Við munum nota *Styrkur í gegnum gleði* flotann okkar á veturna og millivertíðinni og munum fara í þessar ferðir á mjög hagstæðu verði. Í öllum þessum verkefnum bjóðum við enga samkeppni við neinar iðnaðarstofnanir, því einstaklingarnir sem eiga að taka þátt í þessum ferðum verða mjög vandlega valdir af okkur. Ef maður hefur næga peninga til að fjármagna venjulega ferð til Þýskalands, láttu hann ferðast á venjulegan hátt.

Við bjóðum upp á ofangreinda ódýra aðstöðu fyrir heimsókn til Þýskalands eingöngu fyrir þá sem eru ekki í sömu stöðu.

Til að ljúka athugasemdum mínum varðandi ferðalög og frí, langar mig að nefna eitt lítinn áhyggjuefni sem er algengt í sumum áttum. Almennt séð eru allir hrifnir af leiðöngrunum *„Strength Through Joy“ ,* bæði gestgjafar okkar og ferðalangar. Allir eru fullir af lofi á stofnuninni sem hefur, eins og hefur verið sannað, á margan hátt mjög jákvæð áhrif. Það er aðeins ein gagnrýni sem heyrist öðru hvoru: það er sagt að stór hluti ferðalanganna sé fólk sem gæti jafnvel án okkar farið í frí. En þessi mótbára er óréttmæt. Samstarfsmenn mínir hafa rannsakað samsetningu fjölda lesta. Þetta var auðveldlega mögulegt þar sem hver þátttakandi er afgreiddur með sérstökum ítarlegum spurningalista. Niðurstaða rannsóknarinnar á öllum ferðalestum frá fjórum hverfum var sem hér segir: ekki færri en nákvæmlega 50% farþeganna voru verkamenn í iðnaði. Afgangurinn samanstóð af smálaunafólki, sjálfstæðum iðnaðarmönnum, fólki með einkatekjur, einstaklingum í frjálsum störfum o.s.frv. Ég get einnig gefið tölur um tekjur ferðalanga *„Strength Through Joy“ .* Rannsókn á þessum sömu lestum sýndi að þriðjungur allra ferðalanga hafði tekjur undir 100 mörkum á mánuði. Annar þriðjungur þénaði á milli 100 og 150 mörk mánaðarlega. Tekjur hinna voru hærri en voru að meðaltali á milli 150 og 250 mörk á mánuði. Aðeins 6% þénuðu meira en 250 mörk. Í þessum flokki eru aðallega hjón með fjölmargar fjölskyldur sem, vegna þeirrar miklu ábyrgðar sem hvílir á þeim, eiga rétt á að taka þátt í ferðum *Strength Through Joy .*

Við verðum að ná þessu marki — og allt fram að þessu bendir til þess að við munum ná því —

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

þegar ferð frá Berlín til Rügen með flutningum fram og til baka og átta daga fríi við sjóinn, er í boði frá 12 mörkum. Endanlegt markmið er eftirfarandi: miðað við núverandi íbúafjölda Þýskalands verðum við að geta sent ár hvert 14 milljónir verkafólks í afþreyingarferðir sem eru frá 12 til 14 daga langar. Núverandi aðstaða til flutninga og gistingar er algerlega ófullnægjandi til að takast á við þetta vandamál. Í dag hefur hún þegar náð mörkum þess sem mögulegt er. Þegar við spáðum þessu fyrir tveimur árum var hlegið að okkur.

Við munum því tafarlaust hefja byggingu nýrra gististaða og nýrra skipa. Á næstu þremur árum mun Þýska verkalýðshreyfingin reisa byggingar að verðmæti 100 milljónir marka. Þar á meðal verður sjóbað á eyjunni Rügen með 20.000 rúmum og öllum nauðsynlegum afþreyingarmöguleikum. Áætlanir og fyrirmyndir að þessu einstaka verkefni hafa þegar verið gerðar. Við eigum þær að þakka örlátri skipun leiðtoga okkar, Adolfs Hitler.

Ennfremur munum við smíða tvö skip sem rúma 1.500 manns hvert, án fjöldasvefnherbergja, allar klefar fyrir tvo eða fjóra einstaklinga, hver klefi með kýraugu og allt skipið með þilfari af óviðjafnanlegri rúmfjölda. Auk skipanna tveggja, Der Deutsche og Sierra Cordoba, sem við höfum nú þegar, munum við í vor kaupa fjögur skip til viðbótar af svipaðri stærð. Auk þessara verkefna verður fjöldi rúma í afþreyingarheimilum á landsbyggðinni, sem Verkamannaflokkurinn á nú þegar, aukinn í 30.000. Þegar öllu þessu verður lokið eftir þrjú ár munum við geta útvegað gistingu fyrir 1,2 milljónir manna í okkar eigin afþreyingarstöðum. Að sjálfsögðu munu kröfur einkarekinna hótel- og veitingageirans alltaf njóta forgangs. Þess vegna munum við vinna hörðum höndum að því að ná lokamarkmiðinu, þar til síðasti vinnandi Þjóðverjinn getur fullnægt lögmætum kröfum sínum um afþreyingu og frí að fullu.

Íþróttir gegna sérstaklega mikilvægu hlutverki innan hinna ýmsu deilda samtakanna Þjóðernissósíalískra samfélaga , *Styrkur í gegnum gleði .* Þessi skrifstofa hefur þá miklu, en óendanlega erfiðu ábyrgð að breyta fríkvöldi þýska verkamannsins, sem hann eyddi í glaðværri líkamsrækt, í uppsprettu styrks sem og afþreyingar. Í dag, eftir tveggja ára starf, getum við með ánægju staðfest að árangurinn hefur farið langt fram úr væntingum okkar. Meira en þrjár milljónir hafa sótt 8.500 námskeið í hinum ýmsu íþróttagreinum (sund, fimleika, léttar íþróttir, skíði o.s.frv.) sem við skipulögðum. Heilbrigðisstöðvar fyrir íþróttamál og sérstök námskeið fyrir þá sem þjást af líkamlegum göllum hjálpa jafnvel síðustu landsmönnum okkar að koma sér fyrir. Siglingar okkar á úthafinu hafa alltaf verið fullbókaðar og margar umsóknir hafa verið hafnað. Í þessa átt munum við einnig auka starf okkar og sérstaklega framkvæma ferðirnar með stærra starfssviði en á síðasta ári. Á þessum vetri, þegar þetta er skrifað, eru haldin kennslunámskeið í skíði í fallegustu vetraríþróttahéruðum Þýskalands; 35.000 munu taka þátt í þessu. Í tengslum við þessi námskeið eru í boði 30.000 skíðabúningar frá *Strength Through Joy ,* þar á meðal skíði með ólum, skóm og skíðastokkum á 35 mörk. Þessi tala kann að virðast há, en samt sem áður seldust 18.000 búningar í venjulegri smásölu í fyrra. 42.000 ferðalangar *frá Strength Through Joy* fylgdust spenntir með Ólympíuleikunum í Garmisch-Partenkirchen, fluttir á staðinn með lestum okkar *frá Strength Through Joy .*

Fyrir ótal Þjóðverja þýddi þetta uppfyllingu langþráðs og að því er virtist óuppfyllanlegs draums; því í Þýskalandi í dag eru íþróttir ekki lengur met sem fáeinir útvaldir eða efnahagslega heppnari einstaklingar slá, heldur eru þær orðnar að þjóðaráhugamáli. Það er þegar skortur á hentugum æfingasvæðum og aðsóknin að *Strength Through Joy er* mikil.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Íþróttanámskeiðum er haldið stöðugt áfram. Samkvæmt fyrri reynslu mun þriðja árið aftur sýna jafnvægi sem mun sanna að í Þýskalandi eru það ekki aðeins meistaraíþróttir sem eru ræktaðar, heldur einkum vinsæl líkamsþjálfun. Við munum ekki hvílast fyrr en jafnvel 50 og 60 ára gamlir líta á íþróttir eða líkamsrækt sem daglega nauðsyn.

Nýstofnaða deildin „Styrkur í gleði“ fyrir skólagöngu og alþýðufræðslu hóf verklegt starf sitt fyrir skömmu síðan. En á þeim fáu mánuðum sem hún hefur starfað hefur hún þegar veitt þýsku þjóðinni verðmæta þjónustu með þúsundum fyrirlestra, með bókasöfnum sem eiga hundruð þúsunda bóka og með því að fara í heimsóknir og skipulagðar skoðunarferðir af öllu tagi.

Þangað til árið sem Þjóðernisflokkurinn komst til valda höfðu milljónir þýskra karla og kvenna aldrei séð leikhús að innan. Þeim fannst það ekki aðeins eðlilegt að fara ekki í leikhús, heldur höfðu þau einnig, vegna marxískra áhrifa sem þau höfðu orðið fyrir, slíka minnimáttarkennd að þeim fannst það jafnvel ósamrýmanlegt félagslegum aðstæðum að fara þangað. Hér hefur einnig átt sér stað grundvallarbreyting. Menningareignir þjóðarinnar skulu ekki lengur vera forréttindi eigandi stéttanna. Ein persóna sem valin er af handahófi varpar ljósi á þá miklu þýðingu, frá sjónarhóli menningarstefnu, sem hefur verið unnið í „Stór-Berlín“ einni saman: frá 1. desember 1934 til 30. nóvember 1935 hefur *Styrkur í gegnum gleði* fært meira en eina og hálfa milljón verkalýðsmanna í Berlín í leikhúsið. Þótt þessi persóna sé sláandi, þá metum við raunverulegt gildi hennar mun betur þegar við höfum í huga að þetta táknar karla og konur sem annað hvort aldrei, eða nánast aldrei, fóru í leikhús. Þetta fólk er því aukalega verndarvæng fyrir leikhúsið. Ástæðurnar fyrir því að það heimsótti aldrei leikhús áður voru aðallega efnahagslegar. Verkamaður eða starfsmaður með mánaðartekjur upp á 100 til 200 mörk var einfaldlega ekki í aðstöðu til að greiða venjuleg leikhúsverð fyrir sig og konu sína.

Vegna örlátra aðgerða okkar hefur stór hluti leikhússins og tónleikahússins notið verndarvængs almennings – almennings sem þekkti þessar stofnanir aðeins af orðrómi og virti þær fyrir sér af algjöru sinnuleysi. Þetta er staðreynd sem ekki má hunsa og hefur auðvitað jákvæð áhrif á einkaleikhúsin sem *Strength Through Joy heimsækir ekki.*

Rannsóknir sem við framkvæmdum í byrjun árs 1934 í Siemens-verksmiðjunni, varðandi heimsóknir í leikhús, staðfestu þessar athuganir. Ein eða tvær tölur sanna þetta auðveldlega: 87,6% karla og 81,3% kvenna sem spurðar voru höfðu aldrei séð óperu; 63,8% karla og 74,2% kvenna sem spurðar voru höfðu aldrei heimsótt leikhús. Þar sem þessum spurningum var beint til allra starfsmanna Siemens-fyrirtækisins, án tillits til manneskju eða stöðu, frá leikstjóra til varamanns, má með réttu fullyrða að þeir starfsmenn verksmiðjunnar sem höfðu þegar orðið vitni að leikhús- eða óperusýningum voru meðal þeirra hópa starfsmanna sem voru efnahagslega betur staddir.

Nýlegar athuganir í mismunandi verksmiðjum sýna þann ánægjulega árangur að verkamenn eru sérstaklega vel fulltrúaðir í starfseminni sem *Strength Through Joy skipuleggur.* Menningarfræðsla er í gangi og áhrifin munu sjást síðar.

Í Berlín einni saman eru sjö leikhús sem annaðhvort eingöngu eða að mestu leyti bjóða upp á *Strength Through Joy;* þótt meðalfjöldi gesta um allt ríkið sé á bilinu 60% til 70% af fjölda sæta sem í boði eru, eru leiksýningar *Strength Through Joy* sem betur fer alltaf uppseldar löngu fyrirfram. Slíkur fjöldi gesta hefur varla verið jafnaður af ...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þýsk einkaleikhús.

„Meistaratónleikarnir“, sem voru kynntir fyrir ári síðan, og „Tónlistarstundirnar“, sem við heimsækjum, njóta einnig mikilla vinsælda. Stóru tónleikarnir okkar, sem frægustu þýsku hljómsveitarstjórarnir stjórna, eru yfirleitt uppseldir löngu fyrir upphaf. Meðal frægra hljómsveita sem hafa tekið þátt í tónleikunum eru Fílharmóníuhljómsveit Berlínar, hljómsveitin frá Berlínarsvæðinu (das Landesorchester Gau Berlin) og hljómsveit Þýsku óperuhússins. Níunda sinfónía Beethovens hefur tvisvar sinnum verið flutt fyrir fullu húsi.

Í söfnunum hefur verkamaðurinn hingað til séð afdráttarlaust borgaralega stofnun, sem hann af meginreglu ekki heimsótti. Þar sem það var erfitt fyrir okkur að fá verkamanninn inn í safn, skipulögðum við þúsundir skipulagðra veislna. En auk þessa færðum við list inn í verksmiðjuna með sýningum á verkum, sem voru gerðar í stórum stíl og með enn meiri árangri um allt ríkið. Tengsl við verkamenn Þýskalands veita listamanninum auk þess sterka innblástur til listsköpunar í samræmi við tímann.

Innan fárra ára mun hver einasta stærri verksmiðju hafa skipulagt fastasýningu. Á hverju ári munu milljónir Þjóðverja geta hyllt verk þýskra listamanna. Það sem við höfum því komið á framfæri er að þýski listamaðurinn hefur farið þangað sem verkalýðurinn streymir saman, það er að segja á vinnustaðinn og verksmiðjuna; og fyrir erfiði sitt og fyrir þá listfengi sem hann færir verkamanninum er listamaðurinn ríkulega umbunaður með þeirri örvun sem listsköpun hans fær frá samskiptum við verkamanninn og við vélaherbergi.

Alls sóttu 25 milljónir manna 66.000 viðburði okkar *sem haldnir voru í gegnum gleði .*
Með kvikmyndabílunum okkar höfum við heimsótt einmana þorp og undarleg horn Þýskalands, falin í skóginum og óræktuðu landi, til að veita bræðrum okkar þar, í eitt skipti fyrir öll, líflega tilbreytingu og slökun frá byrðum og þreytu dagsins.

En starfsemi okkar nær enn lengra. Í þúsundum og aftur þúsundum verksmiðja í mörg ár hefur óhreinindi fest sig í krókum og kima og enginn hugsaði nokkurn tíma um að gera vinnustaðinn fallegan. Fólk var orðið svo vant óhreinum, þröngum og raka vinnuaðstöðu að þeim var tekið sem sjálfsagður hlutur.

Í þessu, með fersku hugrekki og orku, tók *Fegurðardeildin í vinnunni* hönd á plóginn. Ferskur vindur blés um allar verksmiðjurnar og sópaði óhreinindum og ryki af gluggum og úr hverjum krók og kima í görðunum og verksmiðjunum. Yfir 200 milljónum marka var eytt af stjórnendum, mjög oft með hjálp starfsfólks verksins sjálfs, í að gera vinnu, að undirlagi Fegurðardeildarinnar , mannlegum hæfi. Þar sem áður lá gamalt drasl og rusl um allt, eru í dag litlir garðar, grænir reitir, snyrtilegir vellir, íþróttavellir, björt og rúmgóð vinnuherbergi, sundlaugar, salerni og þvottahús. Vinnustaðir sem það er ánægjulegt að sjá hafa verið skapaðir á síðustu tveimur árum. Hingað til hafa um það bil 17.000 verksmiðjur verið teknar í notkun. Samhliða ótal umbótum af meiri eða minni þýðingu voru eftirfarandi byggð: 4.314 mötuneyti og sameiginleg herbergi fyrir starfsfólk verksins; 1.580 skrautgarðar; 276 íþróttavellir; og 93 sundlaugar.

Þetta verk sem *Strength Through Joy* vinnur í verksmiðjunum í dag hefur sjálfkrafa áhrif á heimili þýska verkamannsins. Því að maður sem er vanur fallegum og hreinum vinnustað mun aðeins líða vel í fallegu og hreinu heimili.

Bygging vinnuhópa í verksmiðjum er mjög hraðfara. Hugmyndin er að suða saman ******ebook breytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Meðlimir NSDAP og deildasamtaka þess innan verksmiðjunnar ásamt bestu verkamönnum á aldrinum 18 til 25 ára í traustan, óbrjótanlegan blokk, til að halda hugmyndinni um samfélag lifandi, jafnvel á krepputímum, í sameiningu við leiðtoga „frumunnar“ og „blokkarinnar“.
Ennfremur ættu þessir vinnuhópar að móta nýja siði í verksmiðjunni og hvetja til viðburða eins og skoðana og samfélagskvölda.

Varðandi skipulag *Strength Through Joy* má nefna eftirfarandi tölur: Þjóðernissósíalíska samfélagið *Strength Through Joy* skiptist í 32 svæði, 771 umdæmi og 15.051 staðbundna hópa með jafnmörgum staðbundnum varðstjórum. Þar við bætast vinnuverðir, sem starfa inni í verksmiðjunni, samtals 57.000. Allir þessir 75.000 samstarfsmenn veita *Strength Through Joy þjónustu sína án endurgjalds.*

Strength Through Joy hefur aðeins 2.547 launaða starfsmenn í vinnu.

Þetta mikla verkefni, sem þurfti að fá niðurgreiðslu frá þýsku verkalýðshreyfingunni fyrstu tvö árin, vonumst við til að verða sjálfstætt á þessu ári. Þetta er kannski merkilegasta og áhugaverðasta staðreyndin, sérstaklega þegar haft er í huga að fjárhæðin sem *Strength Through Joy* hefur safnað og sett í umferð er meira en milljón ríkismörk, en ítalska Dopolavoro hefur ekki einu sinni náð þessu marki og bandaríska frítíma- og kvöldskipulagið þarfnast mjög mikilla niðurgreiðslna; en af öllum marxískum tilraunum, sem - hvort sem er í gamla Þýskalandi eða í bolsévísku Rússlandi eða í iðnríkjum Vesturlanda - hafa alls staðar mistekist algerlega, er nasistahreyfingin á réttri leið.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Þýska vetrarhjálparstarfið

eftir Max Hunger

Vetrarhjálparstarfið, sem Þjóðernissósíalistaflokkurinn hóf og öll þjóðin tók upp með miklum krafti, hefur orðið viðurkennd stofnun Þriðja ríkisins og blessun fyrir milljónir þurfandi, veikburða og sjúkra karla, kvenna og barna.

Þótt ríkið geri allt sem í þess valdi stendur til að berjast gegn atvinnuleysi og sigrast á neyð með því að útvega vinnu í stórum stíl, hefur það ekki enn haft nægan tíma til að finna vinnu fyrir alla vinnufæra karla og konur sem eru tilbúnar að vinna, þótt það hafi náð því næstum ótrúlega kraftaverki, í ljósi erfiðleika í viðskiptum um allan heim, að fækka atvinnulausum innan þriggja ára úr 7 milljónum í innan við 2 milljónir. En eins og hver önnur fjölskylda mun það alltaf hafa fátæka innan sinna vébanda.

Félagsleg löggjöf og opinber aðstoð hafa gert og gera mikið til að draga úr vilja, en þessar stofnanir geta ekki afnumið þörfina alveg.

Vetrarhjálparstarfið var sett á laggirnar til að hjálpa öllum þeim sem hafa lífsviðurværi rétt fyrir neðan landamærin. Vetrarhjálparstarfið á ekki að koma í stað opinberrar aðstoðar, heldur er aðalmarkmið þess að bæta hana upp.

Þegar nasistahreyfingin komst til valda 30. janúar 1933, stofnaði hún ríkið, eins og Dr. Goebbels lýsti því: „rústum“, pólitísku ringulreið, með tómum kistu og fimmta hver maður sem þiggur bætur.

Það krafðist hugrekkis og járnvilja til að takast á við nær vonlausa stöðu sem fyrri ríkisstjórnir höfðu til einskis reynt að laga. Leiðin til að takast á við þessi risavaxnu vandamál er þegar orðin saga, en það verður minnst um alla tíð sem ótrúlegt dæmi um djörf og uppbyggileg stjórnmálamennska.

Kjarninn í hinu mikla velferðarfélagi Þjóðernissósíalíska samfélaga var þegar stofnaður vorið 1932, en raunveruleg starfsemi þess hófst ekki fyrr en flokkurinn komst til valda. Fyrsta opinbera athöfn félagsins var haldin 6. maí 1933, þegar, í viðurvist leiðtogans, tilkynnti yfirfulltrúinn Hilgenfeldt, sem hafði verið settur í forystu samtakanna, skipun leiðtogans um að samþykkja félagið sem opinbera stofnun innan flokksins fyrir ríkið, með heimild til að fjalla um öll mál sem varða almannahagsmuni og hjálparstarf.

Félagið var fyrst kallað til aðgerða á afmælisdegi leiðtogans, þann 20. apríl, þegar því var falið að dreifa matarpakka til atvinnulausra, og þann 1. maí þegar það safnaði í fyrsta skipti á götu fyrir frídagasjóð barna.

Sumarið sama ár fékk félagið framkvæmdavald til að skipuleggja vetrarhjálparstarfið sem leiðtoginn hafði skipulagt og hófst strax undirbúningur fyrir þetta mikla verkefni. Þann 13. september hóf leiðtoginn herferðina með því að lýsa því yfir að enginn í Þýskalandi skyldi þjást af hungri eða kulda á veturna og Dr. Goebbels sagði í kveðju sinni að þessu vetrarhjálparstarfi skyldi haldið áfram með...

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

hreinustu og sómasamlegustu aðferðirnar sem hugsast geta, og að í samúð með fátækum ætti öll þjóðin að hafa „einsréttar kjötrétt“ fyrsta sunnudag hvers mánaðar og bjóða mismuninn á kostnaði við venjulegan kvöldverð til hjálpar þurfandi. Dagsetning hefst vetrarhjálparstarfsins var ákveðin 1. október og 16. september fór yfirfulltrúinn Hilgenfeldt með 36 aðstoðarmönnum á skrifstofur sem höfðu verið settar í hans hendur í Reichstag-byggingunni.

Í ræðu sem hann flutti 11. desember 1935 lýsir Hilgenfeldt nokkrum af þeim erfiðleikum sem hann þurfti að glíma við við skipulagningu verksins sem honum hafði verið falið. Frá upphafi var ljóst að árangur verkefnisins var háður því að byggja upp skilvirka vélar til söfnunar og dreifingar og að fá alla þjóðina til að taka virkan þátt í því. Þess vegna þurfti að vekja hina hálfvolgu og áhugalausu til meiri borgaravitundar og hina eigingjarnu til nýrrar óeigingirni; það þurfti að koma hverjum Þjóðverja heim að sannur félagsskapur byggðist á sjálfsfórn og gagnkvæmri hjálp. Foringinn lýsti yfir, þegar hann hóf Vetrarhjálparstarfið: „Þessi miklu aðgerð gegn hungri og kulda verður að hefjast undir kjörorðinu: Við höfum brotið niður alþjóðlega samstöðu verkalýðsins. Í hennar stað munum við reisa lifandi þjóðareiningu þýsku þjóðarinnar.“

Hilgenfeldt gerði sér grein fyrir því frá upphafi að til þess að skipulagið væri árangursríkt þurfti það að vera sveigjanlegt í beitingu sinni eftir nauðsynjum og aðlögunarhæft að þeim breytilegu aðstæðum raunverulegrar neyðar sem það átti að bæta úr.

„Enginn á að þjást af hungri og kulda!“ Þetta var fyrirmæli leiðtogans til traustra fylgjenda sinna.

Hvernig átti þetta að gerast? Það voru um 17 milljónir manna sem þurfti að annast: næstum þriðjungur allrar íbúa Þýskalands. Vissulega ógnarmikið verkefni! Hins vegar vissi aðalfulltrúinn Hilgenfeldt að í fyrsta lagi gæti hann reitt sig á dygga samvinnu um 30.000 staðbundinna deilda flokksins, en hann vissi líka að þær gætu ekki starfað á fullnægjandi hátt nema nákvæmar áætlanir, sem tóku tillit til allra hugsanlegra aðstæðna, hefðu verið gerðar fyrirfram.

Af þessum sökum kallaði hann til aðstoðar sérfræðinga í fjármálum, iðnaði og flutningum, og í kartöflu-, hveiti- og kolaviðskiptum; hann nýtti sér einnig núverandi góðgerðarstofnanir, allt frá kirkjutrúboðunum, þýska Rauða krossinum, tæknilegu neyðarsveitunum og alveg niður í fámennan hóp áhugasamra starfsmanna, kallaða „aðventista“. Þetta var almenn söfnun allra þeirra krafta sem voru þjálfaðir og reynslumiklir í opinberri aðstoð og þeirra sem voru tilbúnir og fúsir til að hjálpa sem heiðursstarfsmenn, óháð flokki og félagslegri stöðu.

Allar deildir flokksins um allt land safnaðu og geymdu nöfn allra þeirra sem þurftu á viðbótaraðstoð að halda. Þegar starfið jókst var sérstök deild Þjóðernissósíalíska velferðarsamtaka tengd hverri deild þar sem karlar og konur af öllum stéttum unnu saman með einum vilja að einu sameiginlegu markmiði.

Við skipulagningu hjálparstarfs þurfti að kanna og sjá fyrir sérþarfir hinna ýmsu svæða.
Þar sem lífsvenjur voru mismunandi eftir héruðum, jafnvel hvað varðar matvælaframboð, og þar sem erfiðleikasvæðin voru aðallega sambærileg við þéttbýl iðnaðarsvæði, þurfti félagið að gera ráðstafanir til að uppfylla allar þessar sérstöku kröfur. Þessum erfiðleikum er best lýst með raunverulegu dæmi: íbúar Rínar-Vestfalíuhéraðsins eru til dæmis vanir að neyta gular kartöflutegundir; hið sama átti við um Essen og Hamborg; þar af leiðandi þurfti að senda allar hvítar og rauðar kartöflutegundir til annarra hluta Þýskalands þar sem þær voru vinsælar, sérstaklega Baden.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Söfnun og dreifing kartöflum olli miklu álagi á auðlindir stofnunarinnar vegna ójafnra staðbundinna þarfa íbúanna. Til dæmis til Bæjaralands, sem er sjálfbært hvað varðar kartöflur, voru varla neinar sendingar gerðar, en til héraðsins Essen þurfti viðbótarmagn upp á 1,45 milljónir cwt. og til Saxlands 0,92 milljónir cwt. Meðal annarra bæja og héraða sem þurftu á viðbótarbirgðum að halda voru Berlín, Mið-Þýskaland, iðnaðarsvæðin í Rín-Vestfalíu, Baden og hlutar af Württemberg. Í herferðinni 1933/34 voru um 60.000 járnbrautarvagnar af kartöflum safnaðir og dreift. Af þessu magni fékk Berlín ein 700-800 vagnar daglega. Mánaðarlegur kartöfluskammtur sem dreift var jafngilti um 30 pundum á mann alls íbúanna. En þar sem aðeins um þriðjungur íbúanna fékk viðbótarbætur, nam skammturinn á mann þeirra sem raunverulega fengu aðstoð um 100 pundum á mánuði. Svipaðar aðstæður ríktu varðandi þarfir og dreifingu eldsneytis.

Í sumum héruðum er aðallega brennt við, í öðrum torf, kol eða brúnkol. Að sjálfsögðu eru ofnar og eldavélar sérstaklega sniðnar að því eldsneyti sem notað er. Því þurfti að gæta þess að hvert byggðarlag fengi nægilegt eldsneyti í nægilegu magni. Magn eldsneytis sem leyft var fyrir hvert heimili var reiknað þannig að það nægði til að hita eitt herbergi allan veturinn. Fjölskyldum með 3 eða 4 börnum var úthlutað nægilegu koli til að hita tvö herbergi allan veturinn.

Til að flytja allt eldsneyti sem þurfti árið 1933/34 þurfti um 140.000 járnbrautarvagna, og nam magn kola um 16% af heildarmagni eldsneytis sem notað var í Þýskalandi. Magn kola sem útvegað var yfir veturinn til einnar fjölskyldu með 2 börn nemur um 9 cwt., en hvert heimili í námuhverfunum, þar sem kolum er brennt af meiri óhófi, fékk um 22 cwt. á sama tímabili.

Kolasalar á staðnum sjá um dreifingu kola. Þeir sem eiga rétt á afslætti fá heimildir til afhendingar á 1 cwt hverri. Heimildirnar eru afhentar kolasalanum sem afhendir síðan kolin gegn greiðslu lítils gjalds fyrir burðargjöld. Þeir sem ekki geta greitt fá kolin send án endurgjalds.

Það gefur kannski betri hugmynd um umfang kolaframboðsins ef útskýrt er að það myndi taka námuverkamenn í Saar-læknasvæðinu þriggja mánaða vinnu að fá það magn af kolum sem þarf til vetrarhjálparstarfsins.

Vetrarhjálp felur einnig í sér útvegun á skóm og fatnaði. Efnislengdirnar sem notaðar eru fyrir fatnaður myndi ná samtals um 5.000 mílna lengd.

Auk kartöflum er einnig dreift annarri matvöru: hrísgrjónum, hveiti, kakói, mjólk, fitu, kjöti, fiski og öðrum matvörum. Einnig eru gefnar ókeypis máltíðir og um jólin eru jólatré fyrir ungt fólk. Árið 1933/34 voru 300.000 jólatré dreift í Berlín einni saman.

Til að safna gjöfum sem nauðsynlegar eru til kaupa á öllum þessum miklu birgðum hafa ýmsar leiðir verið notaðar: götusöfnanir þar sem jafnvel æðstu embættismenn ríkisins taka þátt sem safnarar, góðgerðarsýningar, félagsviðburðir, götuhappdrætti, mánaðarlegar „einsréttarsöfnanir“, gjafir í pundum af mat, almennir áskriftir, sérstök tekjuskattur, einkasöfnanir, götusala merkja o.s.frv., o.s.frv.

Ítarleg skipulagningin sést best með þeirri aðferð þar sem „einn réttur-
„Söfnunin „plokkfiskur“ er haldin í Berlín.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Berlín samanstendur af um 125.000 húsum; fyrir hvert hús er gerður íbúalisti og í hverju húsi er hver fjölskylda eða sjálfstæður leigjandi kölluð til og féð safnað. Framlagið, eftir fjárhag framlagandans, er fært inn á listann, sem innan fárra klukkustunda er skilað til deildarinnar ásamt innheimtuupphæðinni. Í Berlín einni saman eru að meðaltali 140.000 sjálfboðaliðar sem starfa við vetrarhjálparstarfið.

Einnig skal getið þess að gerð merkja og gjafa, sem seld eru á götum úti við sérstök tækifæri, tryggði mörgum atvinnulausum á erfiðum iðnaðarsvæðum vinnu og brauð. Veturinn 1933/34, til dæmis, voru pantanir að upphæð 4 milljónir marka lagðar inn hjá framleiðendum í Bæjaralandsskógi, Þýringalandi og Saxlandi, og jafnvel Austur-Prússland með rafmagniðnaði sínum var ekki gleymt. Fyrir árið 1934/35 var verðmæti þessara pantana aukið í 5 milljónir marka.

Bæturnar eru veittar öllum sem eiga rétt á þeim, óháð kynþætti eða þjóðerni.

Árið 1933/34, til dæmis, fengu 69.336 útlendinga aðstoð, þar af voru 29.108 Gyðingar. Í Berlín einni var Vetrarhjálparstarfið að annast 13.818 Gyðinga og 8.054 útlendinga. Heildarupphæðir í peningum og verðmætum peninga sem safnað var fyrir Vetrarhjálparstarfið voru:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Fjöldi aðstoðar var sem hér segir:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Sérstaklega ber að nefna þá einstöku aðstoð sem bændur veittu vetrarhjálparstarfinu. Nokkrar tölur munu sýna það: Árið 1933/34, til dæmis, framleiddi Pommern 841.477 cwt. af kartöflum.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******

Machine Translated by Google

Allar vörur til vetrarhjálparstarfsins voru fluttar af ríkisjárnbrautunum án endurgjalds.
Í herferðinni 1933/34 nam framlag ríkisjárnbrautanna í þessu sambandi 14.672.957 milljónum tonna, en heildarþyngd flutninganna nam 59.025.995 cwt.

Fjöldi heiðursstarfsmanna sem störfuðu að vetrarhjálparstarfinu náði að meðaltali 1½ milljón á ári, en eftirfarandi fjöldi embættismanna, skrifstofufólks o.s.frv. starfaði í stjórn þessarar stofnunar:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Heildarkostnaður við stjórnsýsluna er rétt innan við 1% af heildartekjum.

Þegar leiðtoginn og ríkiskanzlerinn Adolf Hitler tók á móti yfirlögregluþjóninum Hilgenfeldt ásamt helstu starfsmönnum sínum þann 27. maí síðastliðinn, lýsti hann yfir mikilli þakklæti fyrir starf samtakanna og þegar hann sagði að „vetrarhjálparstarfið væri einstakt sögulegt afrek félagsstarfs“ lýsti hann aðeins tilfinningum allra sannra Þjóðverja varðandi þetta mikla þjóðarátak sem byggir á sameiginlegum góðvilja og persónulegri fórnfýsi.

******rafbókarbreytir DEMO vatnsmerki******